

Duhovno življenje

BUENOS AIRES · LETO 69

9

OKTOBER · NOVEMBER 2002

Vrata pokopališča v Rattenbergu na Tirolskem

Od zgoraj in od leve:

1. Levi del 'oltarne' stene fresk akad. slikarja Lojzeta Čemažarja v zunanji kapeli cerkve na Kureščku (razlaga na str. 272).
 2. Rast XXXI. ob Slomškovem grobu v mariborski stolnici.
 3. Rast XXXI. pred Slomškovim spomenikom v Mariboru
- Foto: Lojze Rezelj

Kristus, kralj vesolja

Božidar FINK

Slavimo praznik Kristusa, kralja vesolja. Ime, ki ga Cerkev daje prazniku, označuje preprosti vernosti vsebino, ki jo poznamo od malega in nam zadostuje za vsakdanje obnavljanje priпадnosti in zvestobe.

Posebni praznik pa nam daje priložnost, da se poglobimo v pomen visokega naslova, s katerim hočemo slaviti Gospoda. Kraljevski naslov namreč ni za Kristusa samo slavlilna beseda, ampak ima neizrekljivo vsebino.

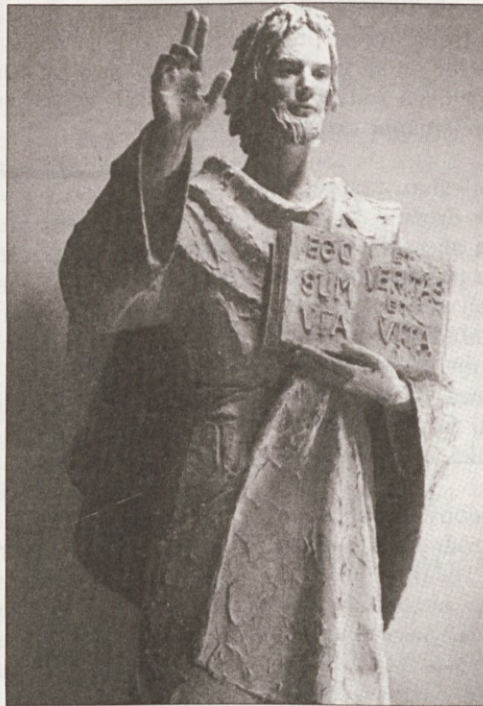
Ko slavimo Kristusa kot kralja, dajemo čast Bogu, absolutnemu gospodarju vesolja. Bog je brezpogojno novito bitje, najčistejša enota. Hkrati je prisoten povsod, v vseh svojih stvareh, in to tako, da bi brez njegove prisotnosti stvari sploh ne obstajale. Kjer koli je kaj, tam je Bog. Zato ni nič presenetljivega v tem, da se je Bog z eno izmed svojih stvari, z neko določeno človeško naravo, še na poseben način združil kot druga božja oseba. Ko torej vzklikamo Kristusu kralju, mislimo na Boga kot na absolutnega gospodarja vsega, kar je, in od katerega je odvisen sam obstoj vesolja.

Ali se ne zdi torej premalo, kar ponižujoče, da Kristusu dajemo samo pridevek kralja? Kaj je človeški kralj v primerjavi z njim!? Danes kralj ni skoraj nič več kot protokolarni organ ene od mnogih držav na svetu. Podpisuje in razglašča zakone, imenuje in sprejema diplomatske predstavnike ter podeljuje odlikovanja. Vse mu pripravljajo drugi, on pa pritiska pečat. V dobah absolutne monarhije so bili kralji, carji in cesarji sicer mnogo bolj pomembni kot so zdaj. Monarhični vladarji so bili lastniki ozemlja in edini zakonodajalci ter jih lastni zakoni niso obvezovali. Včasih so jih tudi po božje častili, vedno pa so jih imenovali suverene, vrhovne oblastnike nad vsemi in v vsem. Iz primerjave se je porodila misel, da se je Kristusu dal v megleni prispodobni kraljevski pridevek.

A kaj je oblast zemeljskih vladarjev v primerjavi z Božjo oblastjo? Oblast nad deželo in ljudmi so podedovali ali si jo nasilno prigrabili in so jo potem izgubljali v vojnah in uporih, vedno pa z neizbežno smrtjo. Neizogibno so doživljali konec, preminula je njihova oblast

nad podložniki in razkrojila se je celo zgradba njihovega telesa.

Oblasti zemeljskih vladarjev v nobenem pogledu ni mogoče vzporejati z Božjo vladarsko močjo. Bog upravlja vesolje, ko ga kot brezčasno bitje hkrati ustvarja in po našem gledanju ohranja. Božja stvariteljska roka je nas in vse, kar nas obdaja, dvignila iz nič, da smo, in nas trajno drži nad prepadom, da spet ne zdrknemo v nič. Sleherno bitje je majhen odsvit neizrazne, neskončne Božje popolnosti. Tudi naš duh, naše duhovne zmožnosti so sad njegove stvariteljske volje. S stvarjenjem se vsemu določa red, ne samo zunanja razporeditev, ampak notranji red vseh stvari, od neizmerljivega vesoljskega prostora do neizčrpnih skrivnih globin materije, ki je fiziki ne znajo razložiti. Mrtvi snovi pa je tudi vdihnjeno življenje, samodejno spreminjanje, ohranjanje in rast. Ustvarjen je torej naravni red v snovnih stvareh. Snovnemu svetu pripadamo tudi mi, a smo obenem dvignjeni v duhovni red. Z naravo so nam dane postave, ki nas ne samo nujno določajo, tako kot vsa druga živa in neživa bitja, ampak nas tudi obvezujejo, da jih spolnujemo po svobodni odločitvi. Vrhovni vladar vsega je naš absolutni zakonodajalec, še več, je tudi naš sodnik in popoln gospodar naše zemeljske usode. Nam pa je prepustil svobodno odločitev o večnostni usodi, s tem da nam je dal svobodno voljo za prilagajanje Njegovi zamisli.

Od nas je torej odvisno, kako spolnujemo voljo vrhovnega Gospodarja. Ali resno izgovarjamo tisto iz očenaša: Zgodi se Tvoja volja? Če je to prošnja, je lahko samo v takem pomenu, naj nam Božja milost pomaga, da se bomo nagibali k spolnjevanju najvišje postave. Pomeni pa tudi odločitev, da se bomo odrekli samovoljnosti in se popolnoma predajali gospodarju usode. Tako je treba razumeti tudi: Pridi k nam Tvoje kraljestvo. Kako naj pravzaprav Božje kraljestvo šele pride, ko smo vendar z vsakim vlaknom in z vsem, kar nas obdaja, v popolni oblasti ustvarjalca vsega, kar biva?

S to prošnjo marveč izražamo željo, naj se širi in utrjuje sprejemanje Božjega kraljevanja v človeški družbi. Pridi k nam Tvoje kraljestvo, najprej k meni, potem

Marija, zgled vere in ljubezni vsem narodom

Pridiga nadškofa dr. Franca Rodeta na Brezjah 15. 8. 2002

„Ko je brezmadežna Devica, obvarovana madeža izvirnega greha, dovršila tek zemeljskega življenja, je bila končno s telesom in dušo vzeta v nebeško slavo. Gospod jo je povišal za kraljico vesoljstva, da bi bila v popolnejši meri upodobljena po svojem Sinu, najvišjem vladarju in zmagovalcu nad grehom in smrtjo.“

S to slovesno izjavo je leta 1950 papež Pij XII. razglasil dogmo o Marijinem vnebovzetju, ki jo je sicer krščansko ljudstvo v veri sprejemalo že od prvih stoletij dalje, kot pričujejo najstarejše cerkve, posvečene Materi Božji. Zaradi poslušnosti Božji volji v svojem zemeljskem življenju je bila Marija zgled vere in ljubezni vsem krščanskim rodovom, zaradi svojega slavnega vnebovzetja pa je postala vir upanja in tolažbe Božjemu ljudstvu na poti v večno domovino. Zgled vere in ljubezni, vir upanja in tolažbe — to je Marija tudi za nas in za čas, ki v njem živimo.

Naša doba se počasi in s težavo rešuje lažnih upov in sanj o odrešenju z lastnim naporom in v mejah tega sveta, ki so jih gojile ideologije 20. stoletja. Stare iluzije o nenehnem napredku, prepričanje v odresilno vlogo znanosti, vera v očiščujočo moč revolucije, pričakovanje nove, pravične družbe enakih — vse to je ostalo za nami. Današnji človek, utrujen in razočaran, sprejema svojo končnost in skuša iztržiti čimveč od sedanjega trenutka. V pehanju za materialnimi dobrinami se redkokdaj sprašuje o „poslednjih rečeh“, o smislu življenja in smrti, o onstranstvu in večnosti, o pomenu njegovih naporov, uspehov in porazov.

V tem svetu brezobzirnega tekmovanja za oblast in bogastvo smo priče nezadržnemu propadanju vrednot in vse bolj pogostnemu pojavljanju nelepkih potez v človekovem značaju: zvižanost, povzdigovanje uspeha ne glede na sredstva, samovšečnost, zaverovanje vase, nekritičnost do sebe, objest, skratka to, kar Sveto pismo imenuje „poželenje mesa, poželenje oči in napuh življenja“ (1 Jn 2,16).

Ta človek je brez bivanjske radosti in brez upanja, „zdaj ves vznesen, zdaj potr, med paranoično gotovostjo, da je edini in središče vsega, in shizofreničnim naprezanjem, da bi sebe kot sebe izničil, med ljubeznijo do sebe, ki spodriva vse drugo, in voljo, da sebe izbriše, v nenehnem nihanju med absolutno — biti in biti nič“.

Naj povem, da te besede niso moje, ampak znanega nevernika, ki je v svojem ateizmu mnogo bolj iskren kot mnogo njegovih epigonov, predvsem pri nas (Marcel Gauchet, *Le désenchantement du monde*, Pariz 1985).

Kaj lahko pomeni takemu človeku praznik Marijinega vnebovzetja s svojim sporočilom, da je z dušo in telesom v Božji slavi? Morda bo malomarno zamahnil z roko in tako kot Atenci apostolu Pavlu z nevernim nasmeškom odgovoril: „O tem bi te poslušali kdaj drugič“ (Apd 17,32). Mogoče pa je tudi, da v ženi, ognjenici s soncem in z luno pod njenimi nogami in z vencem dvanajstih zvezd nad njeno glavo (prim. Raz 12,1), kot jo je videl sv. Janez v Razodetju, spozna možno dopolnitev svojih najglo-

bljih želja, vse predstave presegajočo večno dopolnitev svoje zemeljske usode.

In prav to je jedro naše vere: „Zaupanje kristjanov je vstajenje mrtvih. Ko to verujemo, obstajamo“, pravi Tertulijan. Zato danes slovenski kristjani, zbrani v Marijinih svetiščih po vsej deželi, izpovedujemo vero v vstajenje. Kakor je Kristus resnično vstal od mrtvih in živi na veke, kakor je resnično vzel svojo Mater v nebo, tako verujemo, da bomo po smrti večno živeli s Kristusom. Bog bo v svoji vsemogočnosti podelil neminljivo življenje našim telesom, ki se bodo ponovno združila z našimi dušami. Tako bomo „vsi vstali s svojimi lastnimi telesi, katera nosimo sedaj“ (4. Lateranski koncil), a to telo bo preobraženo po podobnosti Kristusovega poveličanega telesa. Vekomaj bomo podobni Bogu, ker ga bomo gledali takšnega, kakršen je, iz obličja v obličje. To so nebesa, poslednji človekov cilj, uresničenje njegovega najglobljega hrepenenja, stanje najvišje in dokončne sreče. Skrivnost, ki presega vse naše predstave, ki pa jo srce sluti in pričakuje.

MARIJA POMAGAJ NA BREZJAH

Ob koncu časov pa bo prenovljeno tudi vesoljno stvarstvo. Nastopilo bo novo nebo in nova zemlja. Bog sam bo prebival med ljudmi. „In obrisal bo vse solze z njihovih oči, in smrti ne bo več, pa tudi ne žalovanja, vpitja in bolečin ne bo več. Zakaj prejšnji svet je minil“ (Raz 21,2.27).

To nam je obljubljeni. V tem nas potrjuje Marijino vnebovzetje, kot predujem našega vstajenja. To verujemo in to pričakujemo. „Vendar nas pričakovanje nove zemlje ne sme uspravati, marveč nas mora spodbujati k delu na tej zemlji, kjer se že oblikuje tisti zametek novega človeštva, ki je nekakšen obris prihajajočega sveta“ (CS 39,2).

V tem času in na mestu, kamor nas je postavila Božja previdnost, smo poklicani, da gradimo tisto Kraljestvo, ki že nosi v sebi klice večnosti, z uveljavljanjem evangeljskih vrednot, kot so spoštovanje človeškega življenja od spočetja do naravne smrti, priznavanje dostojanstva in enakopravnosti vsakega človeka, zavzemanje za pravičnost in poštenost v javnem življenju, prizadevanje za pluralnost na področju medijev, zaščita družine in pravice staršev, da svojim otrokom zagotovijo versko in moralno vzgojo, ki je v skladu z njihovim prepričanjem, kot to določa slovenska ustava, solidarnost do brezposelnih in vseh, ki so socialno ogroženi.

Naj navedem tri področja, ki posebej kličejo po krščanski zavzetosti.

Tu je najprej področje družine. Prav družina, ki je odprta za življenje in živi svoj poklic v zavesti odgovornosti pred Bogom, ima nalogo, da podaja bistvene vrednote naše kulture in je najbolj trden temelj prihodnosti našega naroda in Cerkve. Če pogledamo od bliže, pa opazimo, da je ta temelj hudo razmajan. Stalno upadanje števila rojstev namreč resno ogroža prihodnost naroda. Ne samo pri nas, ampak po vsej Evropi. Evropsko prebivalstvo, ki je leta 1960 predstavljalo 25% svetovnega prebivalstva, bo sredi našega stoletja — če se stvari ne spremenijo — štel samo še 5% prebivalcev našega planeta. Spričo tega lahko govorimo o demografskem samomoru Evrope. Tako neodgovorno stališče do življenja je pogosto posledica sebičnega, nedoraslega, neresnega, površnega in končno morečega pojmovanja spolnosti, ki ga širijo ljudje brez moral-

nih načel in zastrupljajo ozračje. Navsezadnje pa je znamenje, da ni več prave volje do življenja in vere v prihodnost. Se more kristjan, ki izpoveduje vero v večno življenje, strinjati s tem in podleči tej neodgovorni propagandi?

Drugo področje, ki terja spremembe, je področje šolstva. Naj se govori karkoli, naša šola ni nevtralna, ampak je ideološko pogojena in dejansko širi ateistični pogled na svet in na življenje. Ne samo, da ne daje poštene in objektivne informacije o veri in Cerkvi, ampak celo pospešuje negativen odnos in utrjuje predsodke do nji. Zato moramo na tem področju z najširšim možnim konsenzom pravičnih in pametnih ljudi doseči določene premike: ker ta šola ni bila nikoli odraz narodovega konsenza, ampak je stvaritev ožje skupine levih ideologov; ker nas nasilno ločuje od naših kulturnih in duhovnih korenin; ker bo naredila iz nas narod brez zgodovinskega spomina, narod kulturnih izkoreninjencev; ker ogroža našo istovetnost in nam vsiljuje nekaj tujega; ker je nesprejemljiva in nerazumljiva anomalija v evropskem prostoru; ker je — če bo obstala — najbolj jasen dokaz poniglavosti in hlapčevstva slovenskih kristjanov, ki nič ne naredijo, da bi jo spremenili.

Tretje področje, ki zbuja skrb in vse večje ogorčenje, je področje medijev. Naj navedem samo nekaj izjav ljudi, ki proučujejo to področje.

„Enosmerni in izrazito indoktrinacijski članki... onemogočajo nastajanje objektivnega in pluralnega javnega mnenja... Tako smo izpostavljeni enosmerni propagandi, kot je ne pozna nobena evropska država“ (Dignitas, št. 13-14, str 70).

„V pismih bralcev (Dela) so bili objavljeni članki, ki so bili pod kakršnim koli kulturnim nivojem. Vtis je, da je vse to načrtovano, članki pa naročeni“ (prav tam, str. 262).

„Sovražen, nekulturen, nespodoben odnos do nadškofa. Takšnega pisanja v svetovnem tisku ne moremo srečati“ (prav tam, str. 133-134).

Spričo tega žalostnega stanja, pred katerim smo nemočni, vas prosimo samo: Mislite s svojo glavo, ne pustite se zavajati in ostanite trezni, držite določeno razdaljo do tega, kar berete in slišite, in ne nasedajte sovražni propagandi proti Cerkvi. Pa molite za zdravo pamet!

Recimo, da nas zdrava pamet in neodvisna drža pred pritiskom medijev — za kar se moramo truditi — že približuje Evropi, ki naj bi bila naslednja etapa v naši zgodovini. „Že zato si želim evropskega povezovanja, da bi v moji domovini vsaj na področju medijev in političnega življenja premagali svojo totalitarno preteklost in začeli živeti normalno“ (Drago Jančar, Brioni, Lj. 2002, str.19).

Vključitev v skupni evropski dom nas bo namreč ponovno povezala z narodi in kulturami, s katerimi smo bili v preteklosti že povezani. Tako je naš vstop v Evropsko zvezo na neki način vrnitev domov. Vračamo se tja, kjer smo nekoč že bili.

V tej Evropi, ki seveda ni obljubljena dežela, ki pa stoji na trdnih humanističnih in duhovnih temeljih, se bodo naša obzorja razširila in marsikakšno naše pojmovanje se bo spremenilo. V bolj neposrednjem stiku z evropsko kulturo bomo spoznali in sprejeli drugačno videnje zgodovine, drugačna pravila politične igre, drugačna načela informiranja. Tudi drugačno podobo Cerkve. V poglabljanju v evropsko zgodovino nam bo dano umeti, da je evropska istovetnost nerazumljiva brez krščanstva, da sta Cerkev in Evropa med seboj intimno povezani in da se med seboj bogatita z vrednotami, ki so hkrati krščanske in človeške, kot so človekovo dostojanstvo, izostren čut za pravičnost in svobodo, zavzetost pri delu, podjetnost, ljubezen do družine, spoštovanje življenja, strpnost in želja po sodelovanju in miru. Te skupne vrednote evropske civilizacije niso nikoli dokončno osvojene, zato se moramo zanje stalno boriti in jih uveljavljati. V prvi vrsti mi, kristjani. Od nas je odvisno, ali se bo Evropa zapirala v svoje malenkostne zemeljske ambicije, v svojo sebičnost in bo zapadla v tesnobo in nesmisel, ali pa bo našla svojo dušo v civilizaciji življenja, ljubezni in upanja. Vsekakor Evropa ne more zapustiti krščanstva kot sopotnika, ki ji je postal tuj, tako kot noben človek ne more zapustiti svojih razlogov za življenje in upanje, ne da bi zapadel v dramatično krizo.

Naj nas Devica Marija ohranja v tej veri in naj nas potrjuje v zvestobi svojemu Sinu Jezusu Kristusu danes in v prihodnje, ko bomo našli zavetje pod njenim modrim plaščem z venčcem dvanajstih zvezd.

Cerkev in ateizem

JANEZ PAVEL II.

Človekova verska usmerjenost izhaja iz dejstva, da je človek ustvarjeno bitje, in prav to dejstvo nagiblje človeka, da hrepeni po Bogu, po katerega podobi in sličnosti je bil ustvarjen. Drugi vatičanski vesoljni cerkveni zbor je to misel izrazil takole: "Najvišji vidik človekovega dostojanstva je vsebovan v njegovi poklicanosti k občestvu z Bogom. K pogovoru z Bogom je človek povabljen že od začetka svojega bivanja, saj biva le zato, ker ga je Bog ustvaril iz ljubezni in ga vedno iz ljubezni ohranjuje; in človek tudi ne živi v polnosti skladno z resnico, če ne priznava svobodno te ljubezni in se ne izroča svojemu Stvarniku" (CS 19).

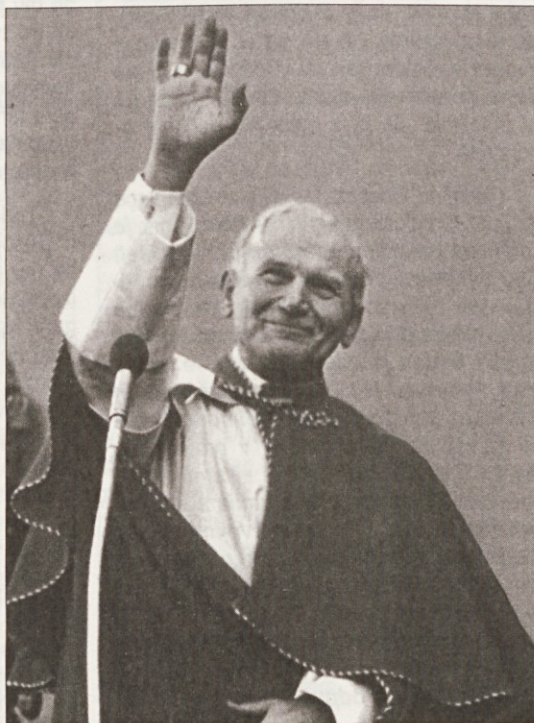
Pot, ki vodi človeka k poznanju Boga Očeta, je Jezus Kristus, učlovečena božja Beseda, ki prihaja k nam v moči Svetega Duha. To poznanje je pristno in polno, če človeško osebno prevzema življenjsko celostno, ne samo razumsko. Žal je notranjo in življenjsko vez z Bogom od samega začetka zgodovine prizadela krivda prastaršev in človek jo živi nedosledno ter krhko, pod vplivom dvomov. Naša doba je poleg tega doživela uničujoče oblike „teoretičnega“ in „praktičnega“ ateizma. Zelo uničujoče je s svojo brezbriznostjo do zadnjih vprašanj življenja in vere prav pojav sekularizma. „Praktični“ ateizem je na ta način postal trpka in konkretna stvarnost.

V soočanju s položajem sodobnega sveta in v iskanju odgovora na zapletena vprašanja, ki iz tega položaja izhajajo, se je treba pustiti voditi Božji besedi. Sveto pismo ne omenja teoretičnega ateizma, pač pa skrbno zavrača praktični ateizem. Človeka, ki v svojem srcu misli: „Ni Boga!“ psalmist imenuje bedaka. Preroka Izaija in Jeremija, zlasti pa Knjiga Mirodrostnosti, nakazujejo — kot pozneje sv. Pavel (Rim 1,18-23) — pot spoznavanja Boga iz vidnega stvarstva. V tej zvezi biti „brezbožnik“, pomeni ne

poznati resnične narave vidnega stvarstva, ampak jo absolutizirati in tako „malikovati“.

Ateizem lahko postane celo neka oblika nestrpne ideologije, kot je dokazala zgodovina. V preteklih dveh stoletjih so se pojavili tokovi teoretičnega ateizma, ki je Boga zanikal v imenu domnevne absolutne samostojnosti človeka, narave in znanosti. Ta sistemski ateizem je več desetletij prevladoval s slepilom, da bo človek postal psihološko in družbeno bolj svoboden. Poglavitni ugovori proti Bogu, posebej proti Bogu Očetu, so povezani z mislijo, da je religija za ljudi nekakšen nadomestek.

Cerkev spričo ateizma in njegovih ideoloških utemeljitev ne prezira resnega raziskovanja psiholoških in socioloških prvin pojava religije, toda odločno zavrača pojmovanje vernosti kot projekcije človeške duševnosti ali kot izid socioloških razmer. Pristno versko doživljanje namreč nikakor ni izraz otročjosti, ampak je zrela in plemenita drža sprejemanja Boga. Koncil je priznal, da so k nastanku ateizma morda pripomogli tudi verni ljudje, ker niso vedno dovolj celostno odkrivali obličja Boga. S tega vidika

je prav izpričevanje resničnega obličja Boga Očeta najbolj prepričljiv odgovor ateizmu.

Ave Maria

OB SPREJEMU NOVEGA VELEPOSLANIKA REPUBLIKE SLOVENIJE V VATIKANU

Proti izključitvi krščanstva v Evropi

CASTEL GANDOLFO, 5. septembra 2002 (ZENIT) - Spričo poskusov, da bi izključili krščanski doprinos pri grajenju Evropske unije, je papež Janez Pavel II. ponovno prosil, da se ta namera prepreči.

„Trebaja reagirati proti skušnjavi, da bi izključili doprinos krščanstva ob formiranju nove Evrope, ker bi s tem odvzeli mnogo energij ustanovnemu moralno-kulturnemu procesu civilnega sožitja na kontinentu,“ je zatrdil papež, ko je sprejel novega slovenskega poslanika pred Svetim sedežem.

Rimski škof opozarja na to že drugič v enem tednu. Isto misel je izrazil teden prej, ko je sprejel novega poslanika Grčije.

Ko se je ta četrtek dopoldne srečal z Ludvikom Toplakom, bivšim rektorjem univerze v Mariboru, je papež spomnil, da predstavlja „krščanska dediščina, ki je bila v stoletjih in je še danes duša družbenega življenja v Sloveniji, vreden doprinos k konsolidaciji Evrope, katere civilizacija gradi na medsebojnem sporazumevanju ljudstev.“

V naslednjem je izrecno omenil Evropsko konvencijo, na kateri se je razpravljalo o ustavi Evrope, pa nanjo niso bile povabljeni ne Cerkev ne skupnosti vernikov.

„V času, ko naj bi se gradila 'skupna evropska hiša' z zakonodajnimi pogodbami za pospeševanje edinosti in solidarnosti med narodi kontinenta, je treba biti pozoren na vrednote, na katerih se ustanavlja,“ je opozoril.

„Ni mogoče zanikati dejstva, da je bila dvatisočletna tradicija judovsko-krščanskega izvora zmožna usklajati, utrjevati in širiti osnovne principe evropske civilizacije, zakoreninjene v različnih kulturah,“ je zatrdil sveti oče.

„Ta tradicija,“ je pojasnil, „še naprej lahko nudi dragocen moralni okvir, veljaven za evropske narode.“

„Zato — je zatrdil — pričakuje Sveti sedež, da bo tudi v prihodnje ohranjena identiteta in vloga katoliške Cerkev, ki je imela vedno odločilno vlogo pri vzgoji osnovnih principov civilnega sožitja, ko je dajala odgovore na osnovna vprašanja, ki zade-

ZGLED MARIJE MAGDALENE

Za vsak greh, težki ali mali, je nujno treba zadostiti in to s pokoro ali pa z božjo kaznijo. Kesanje je že neka kazen. Kaznuj zatorej svoje grehe, če iščeš božjega usmiljenja. Nobene druge možnosti ni: ali jih kaznuješ ti ali pa jih bo kaznoval on. Želiš, da jih ne kaznuje Bog? Potem jih kaznuj ti. Veliko jih je, ki jih ni sram grešiti, sram pa jih je delati pokoro. Kakšna nespamet! Ni te sram tvoje rane, sram te je pa obveze na njej. Mar ni bolj odvratna rana, kadar je vidna? Pojdi torej k zdravniku. Zelo modro bi bilo, ko bi se bil držal predpisov zdravnika, ko si bil zdrav, ker bi tako ne potreboval njegove moči. Veliko bolje je, da si vedno zdrav, a ko si se že zapustil in si zaradi svojih zlorab in nezmernosti zgubil zdravje, poslušaj vsaj zdaj nasvete zdravnika, da boš lahko izšel iz položaja, v katerega te je privedla tvoja krivda.

Pojdi po zdravniku, naj te ne bo sram. Kolikor večja je rana tvojega srca, s tem večjo vnemo moraš iti iskat zdravnika. Naj ti Bog obveže tvojo rano, ne pa ti sam. Če jih hočeš iz sramu skrivati, ti jih zdravnik ne bo mogel ozdraviti. Zdravnik je tisti, ki ti jih mora obvezati in ozdraviti s svojimi zdravili. Če jih obveže zdravnik, se pozdravijo. Komu jih v resnici hočeš skrivati? Tistemu, ki vse ve.

Farizeji, ki so se imeli za pravične, so grajali Gospoda, ki je prišel kot zdravnik, ker se je družil z bolniki in so govorili: „Glej-te, s koj je vaš Učenik — z grešniki in cestinarji.“ Zdravnik jim je odgovoril, ko se je obrnil k bolnikom: **Zdravi ne potrebujejo zdravnika, ampak bolni; in jaz nisem prišel klicat pravičnih, ampak grešnike.** Kar je pomenilo: „Ker se vi bahate s svojo pravičnostjo, ko ste v resnici grešniki, in se imate za zdrave, ko ste v resnici bolni, zato zavračate zdravilo in ne ozdravite.“

Tako se je tudi farizej, ki je povabil Gospoda na gostijo, imel za zdravega, medtem ko se je tista bolna žena, ki je

vajo smisel življenja, obrambo in širjenje kulture in identiteto različnih narodov.“

„Katoliška Cerkev ne išče privilegijev — je zaključil — temveč samo skuša vršiti svoje poslanstvo v prid vse družbe.“

Na izključitev predstavnikov skupnosti vernih iz Evropske konvencije, ki se je začela sestajati ob koncu februarja in ji je načeloval bivši francoski predsednik Valéry Giscard d'Estaing, je papež Karol Wojtyła opozoril že 10. januarja, ko je govoril poslanikom, akreditiranim v Vatikanu.

vstopila v njegovo hišo nepovabljena in ki se je iz želje po ozdravljenju zdela tudi neolikana, približala h Gospodu. In sicer ne k njegovi glavi ali k njegovim rokam, ampak k njegovim nogam. Te je umivala s svojimi solzami, jih brisala s svojimi lasmi, jih poljubljala in mazilila. Na ta način se je približala h Gospodu ta grešnica. Farizej, ki je sedel pri mizi in ki se je imel za zdravega, je to vzel za povod, da je mislil sam pri sebi: „Ko bi bil ta prerok, bi vedel, kdo je ta žena, ki se dotika njegovih nog.“ Razlog, zakaj je mislil, da je ni poznal, je bil v tem, da je ni zavrnil, ko se ga je dotaknila s svojimi nečistimi rokami. Gospod jo je pa dobro poznal in ji je zato dovolil, da se ga je dotaknila, da bi z njegovim dotikom ozdravela.

Tedaj je Gospod farizeju, v čigar srce je videl, predložil tole priliko: **Nek upnik je imel dva dolžnika: eden mu je bil dolžan 500 denarjev, drugi pa 50. Ker ni nobeden od njiju mogel plačati, je obema odpustil dolg. Kateri od obeh ga bo bolj ljubil? Simon je odgovoril: zdi se mi da tisti, kateremu je bilo več odpuščeno. In obrnil se je k ženi in dejal Simonu: Vidiš to ženo? Jaz sem vstopil v tvojo hišo, pa mi nisi dal vode, da bi si umil noge, medtem ko mi jih je ona umila s svojimi solzami in jih brisala s svojimi lasmi. Tudi mi ti nisi dal poljuba miru, medtem ko mi ona, odkar je vstopila, ni nehala poljubljati mojih nog. Ti mi nisi z oljem mazilil moje glave, medtem ko mi je ona zilila na moje noge svoje dišave. Zato ti povem, da so ji odpuščeni mnogi grehi,**

ker je mnogo ljubila. Tistemu pa, ki manj ljubi, se mu tudi manj odpusti.

To je bilo, kot bi mu rekel: „Ti si bolj bolan kot ona, pa se imaš za zdravega. Misliš, da imaš za malo reči prositi odpuščanja, ko si v resnici večji dolžnik kot ona.“ O farizej, ki vabiš Gospoda, pa se mu smeješ. Daješ jesti Gospodu, pa ne veš, od koga moraš ti biti hranjen. Odkod veš, da Jezus ne pozna one ženske? Misliš, da ne ve, ker ji dovoli, da se mu približa, ker dovoli, da mu poljublja noge, mu jih briše in mazilil? Po tvoje ne bi smel dovoliti, da to stori na čistih nogah nečista žena? Če bi se namesto k nogam Gospoda približala nogam farizeja, je gotovo, da bi ji rekel, kar v usta napuhnjenih polaga prerok: **Proč od mene, ne dotikaj se me, ker sem čist.**

Toda ona nečista žena se je približala h Gospodu in je odšla očiščena; približala se mu je bolna, odšla pa zdrava; prišla je izpovedujoč svoje grehe, odšla pa je od nje-ga z izpovedjo vere v ustih. Če hočeš biti torej po Gospodovi milosti oproščen svojih mnogih in velikih grehov, veruj, približaj se Jezusovim nogam, išči njegovih stopinj, oblivaj jih s svojimi solzami in umivaj jih s svojimi lasmi. Briši Jezusove noge, delaj dela usmiljenja in potem ko si jih obrisal, jih poljubi; sprejmi mir in prejel boš ljubezen.

Naj te ne bo sram, delaj pokoro. Skrušeno srce bo ozdravljeno, napuhnjeno bo pa osramočeno. Gospod ozdravlja skrušene in ponižnega srca, da svojo milost skesanim, tistim, ki kaznujejo sami sebe in vsem tistim, ki se sodijo s strogostjo, a

Rožnovenska Mati Božja

7. oktober

Mesec oktober je prav tako kot maj posvečen naši nebeški Materi Mariji: v maju njej na čast nabiramo šmarnice — duhovne šopke, imenovane po dišečem spomladanskem cvetju, v oktobru pa ji pletemo vence iz „najlepših jesenskih rož“ — častimo jo z molitvijo rožnega venca. Ta pobožnost, ki je postala vsakdanja duhovna hrana mnogih ljudi, je zrasla iz otroške vere preprostih src pred približno sedemsto leti. Povsod so se je z ljubeznijo oprijeli verniki vseh slojev in vse je obogatila, saj je to čudovita šola življenja s Kristusom pod Marijinim vodstvom. Pri molitvi rožnega venca v duhu podoživljamo glavne dogodke našega odrešenja, to je, Jezusovega in Marijinega življenja, in ob premišljevanju teh dogodkov se nadihamo ozračja vere, upanja in ljubezni. Zaradi njenih blagodejnih sadov so to molitev papeži vedno priporočali.

Že več kot štiristo let pa obhajamo poseben praznik Rožnovenske Matere Božje. Sredi 16. stoletja je namreč krščanski Evropi grozila muslimanska nevarnost, ki so jo predstavljali turški osvajalci. Leta 1571 so Turki zbrali v Sredozemlju močno ladjevje. Papež Pij V. si je z vsemi močmi prizadeval, da bi krščanski vladarji združili svoje pomorske sile in se Turkom postavili po robu, vse verne ljudi pa je prosil, naj z molitvijo rožnega venca kličejo pomoč Matere Božje.

7. oktobra 1571 je prišlo do velike

pomorske bitke pri Lepantu, v kateri je bilo turško ladjevje povsem uničeno. Zmago je papež pripisal Marijinemu varstvu, zato je naslednje leto določil, naj se v spomin na ta dogodek 7. oktobra obhaja praznik „Marije Zmagovalke“. Njegov naslednik Gregor XIII. je spominski dan preimenoval v „praznik naše ljube Gospe rožnega venca“, papež Kle-

Tisto preziranje je bil začetek moje nesreče, zato sedaj ne morem ozdraveti, ne da pijem grenki kelih skušnjav, ki jih je polno življenje; kelih bridkosti, stisk in bolečin. „Pij, si mi govoril, da boš lahko živel.“ In ko sem jaz rekel: „Ne morem, ne prenesem“, si pil najprej ti, ki si zdravnik, da bi mi dal poguma, da bi pil tudi jaz bolnik.

Koliko grenkobe je bilo v tistem kelihu, ki si ga pil ti? Če so grenke bolečine, si bil ti zvezan, bičan in križan. Če je grenka smrt, si tudi to sprejel nase. Če moja slabost vztrepeče pred smrtjo, ni bilo tedaj nič hujšega kot smrt na križu. Kaj bi bilo v manj brez tvoje pomoči? Velik bi bil moj obup, ko me ti ne bi bil ozdravil. Nad vse žalostna bi bila moja usoda, ko ne bi bil ti prišel. Tvoje usmiljenje me je prehitelo. Vse, kar sem, dolgujem tvoje-mu usmiljenju.

dosežejo njegovo usmiljenje. Išči zdravilo v svojem Odrešeniku. Potrebno je, da priznaš svojo slabost, če se hočeš približati božanstvu. Če se ne maraš ponižati s priznanjem svoje grešnosti, boš ponižan pod težo roke božje. Ne skrivaj ničesar. Gospod bo tisti, ki bo skrival. Vrzi se v Gospodovo naročje, ne boj se, da bi se umaknil in bi ti padel. Predaj se mu z zaupanjem, sprejel te bo in pozdravil.

O Gospod, ko te že nisem hotel ubogati kot zdravnika, da bi ne zbolel, naj te ubogam vsaj, da me rešiš bolezní. Kot zdravnik si mi dal predpise, ko sem bil zdrav, a ko sem bil zdrav, sem preziral tvoje predpise, sedaj moram pa izkusiti bridkost, v katero sem zašel, ker sem preziral te predpise. Ker sem jaz nesposoben, da bi šel k tebi, zdravniku, si ti hotel priti k meni. Nisi me hotel zapustiti bolnega, čeprav sem te zdrav preziral.

men XII. pa je praznik raztegnil na vso Cerkev ter ukazal, naj se obhaja na prvo nedeljo v oktobru. Med papeži novejšega časa je molitev rožnega venca najbolj širil Leon XIII. (1878-1903), ki je o njem napisal kar 16 apostolskih pisem in okrožnic, v katerih je toplo priporočal vsakdanjo molitev rožnega venca, mesec oktober pa je razglasil za mesec rožnega venca. V lavretanske litanije Matere Božje je uvrstil vzklik: „Kraljica presvetega rožnega venca, prosi za nas!“ Papež sv. Pij X. je leta 1913 določil, da se god Rožnovenske Matere Božje obhaja stalno 7. oktobra in tako je še zdaj. Tudi papeži tega stoletja so o rožnem vencu veliko govorili in pisali.

Možna spodbuda za gorečo molitev rožnega venca so bila Marijina prikazovanja v Lurdu leta 1859 in zlasti v Fatimi leta 1917. Bernardki v Lurdu se je nebeška Gospa prikazovala z rožnim vencem v roki in Bernardka ga je molila vedno, ne le takrat, ko je šla k votlini. Trem fatimskim pastirkom se je Marija prvič prikazala 13. maja 1917 popoldne, ko so bili po tamkajšnji navadi sredi molitve rožnega venca. Naročila jim je, naj vztrajno in pobožno molijo rožni venec za mir na svetu. Ko se jim je 13. oktobra prikazala zadnjič, se jim je predstavila kot „Kraljica rožnega venca“. Pri tretjem prikazanju jim je narekovala molitev, ki jo navadno ponavljamo pred vsako desetko rožnega venca: „O Jezus, odpusti nam naše grehe, obvaruj nas peklenškega ognja in privedi v nebesa vse duše, posebno še tiste, ki so najbolj potrebne tvojega usmiljenja.“

Med sodobnimi apostoli rožnega venca velja omeniti irskega duhovnika p. Patricka Paytona, ki je leta 1942 ustanovil gibanje Družinski rožni venec. To gibanje zdaj vključuje že nad 20 milijonov družin, ki redno molijo rožni venec. Geslo tega gibanja je: „Družina, ki moli rožni venec, ostane združena — narod, ki se poraja iz takih družin, ljubi mir.“

Silvester ČUK

KRATKE NOVICE

LURD — V Marijinem romarskem središču v Lurdu na jugu Francije se v maju že več desetletij vrstijo romarska srečanja vojakov številnih držav sveta. Tovrstnih srečanj se zadnjih nekaj let udeležujejo tudi pripadniki Slovenske vojske. Letošnjega 44. romanja vojakov v Lurdu se je udeležila tudi slovenska skupina 70 pripadnikov vojske. Z njimi je tudi vojaški vikar dr. Jože Plut. (Ave Maria)

MATI TEREZIJA IZ KALKUTE

(8)

Prevaja Metka MIZERIT

Kristusovi sodelavci

Hočem izraziti ljubezen in hvaležnost, ne samo svoje in naših sester, ampak tudi ubogih, katerim vi in me nudimo pomoč. Naše srečanje mora biti priložnost, da se naučimo ljubiti drug drugega, kakor nas ljubi Jezus.

Želim, da vsak izmed nas poglobi smisel apostolata duhovne ljubezni in življenja molitve. Naše poslanstvo je poslanstvo ljubezni. Je poslanstvo dobrote, posebno danes, ko je v svetu toliko lakote po Bogu. Vsi moramo biti pristni Jezusovi sodelavci. Zdi se mi, da se bo s časom vsak izmed nas spremenil v poslanca božje ljubezni.

Da bomo to dosegli, moramo poglobiti naše življenje v ljubezni, molitvi in odpovedi. Težko je dati Jezusa drugim, če ga nimamo v naših srcih.

Pri oznanjenju je Bog Devici Mariji izročil svojega Sina in v trenutku, ko ga je sprejela, je odhitela, da ga ponudi še drugim.

Enako moramo storiti tudi mi vsi, če hočemo postati Kristusovi sodelavci. Sprejeti moramo njegovo dobroto in ljubezen in čutiti potrebo, da ga ponudimo drugim.

Če nas to ne privlači, izgublamo čas, ker samo delati ni dovolj smiselno. Svetu moramo prinašati mir, ljubezen in dobroto.

Potrebujemo globoko ljubezen in povezanost s Kristusom; tako smo sposobni, da ga damo drugim. Ljubezen in dobrota morata prihajati iz notranjosti. Iz naše povezanosti s Kristusom.

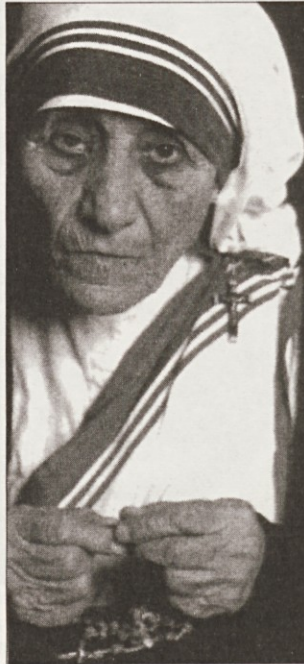
Kristusov sodelavec je tisti, ki živi njegovo življenje v današnjem svetu.

Predno živimo to življenje v svetu, ga moramo živeti v domači družini. Ljubezen se prične doma. Naš dom mora postati drugi Nazaret, kjer kraljujeta ljubezen in mir. To bomo dosegli le, če je družina med seboj povezana in če skupno moli.

Veliko trpljenja je danes na svetu. Zdi se mi, da toliko trpljenja prihaja iz družine, ki ni več povezana, ki ne moli, ki ne deli veselja, ki se razhaja.

Ko poslušamo klic ubogih, moramo imeti poseben posluš za tiste, ki se čutijo nezaželeni in prikrajšani za ljubezen. Danes ni najhujša bolezen gobavost ali tuberkuloza; najhujši je občutek, da je človek nezaželen, da ni ljubljen, da je zapuščen od vseh.

Največji greh je odsotnost ljubez-

ni, strašna brezbržnost do bližnjega, ki je na robu ceste, ki je žrtev izkoriščanja, pokvarjenosti, pomanjkanja, bolezní.

Vsak Kristusov sodelavec mora v svetu širiti usmiljenje. Razumeti mora, kaj pričakujeta od njega Bog in družba.

Da bi ubogi, ko ga vidijo, čutili Kristusovo prisotnost in ga povabili, da vstopi v njihovo zaupno življenje.

Da bi bolniki in vsi, ki trpijo, našli v njem angela tolažbe.

Da bi se mu otroci na cesti približali, ker je zmožen predstavljati tistega, ki se je oklical za prijatelja otrok.

Življenje je božja last

Mislim, da krik umorjenih, nerojenih otrok sliši Bog.

Jezus je rekel, da smo ljudje v božjih očeh veliko več vredni kot trave, ptiči, rože na polju...

Rekel je, da če Bog skrbi za vse te stvari, koliko bolj bo skrbel za naše življenje.

On nas ne more varati, ker je živ-

ljenje največji božji dar človeku in ta je bil ustvarjen po božji podobi.

Življenje je božja last in mi nimamo pravice, da bi ga uničili.

Posinovljenje

Toliko otrok je danes na svetu, ki niso zaželeni, niso ljubljani.

Danes hočejo bogati dokazati, da na svetu ni prostora in hrane za vse, da božja Previdnost ne more poskrbeti za nove, za nerrojene. Veliko sem si prizadevala, da smo ustanovile domove za otroke in jih lahko sprejele. Do sedaj nam ni bilo treba odkloniti nobenega otroka.

Najbolj čudovito je to, da je vsak otrok, ki je ušel smrti po lastnih starših, našel nov dom in starše, ki ga ljubijo in vzgajajo.

To, kar občudujem pri naših ljudeh, je značilnost, da so odprti za posinovljenje sirot, da nudijo dom in nežnost tem nezaželenim otrokom in Kristus, ki se predstavi v njihovi podobi.

Medsebojna ljubezen

Če se naučimo zbranosti, smo vedno bolj podobni Kristus. On v vsakem trenutku misli na druge.

Ko je Jezus bival med ljudmi, je delal samo dobro. V Kani Galilejski je Marija mislila na potrebe bližnjih in to željo povedala Jezusu.

Ljubezen Jezusa, Marije in Jožefa je bila tako globoka, da so Nazaret spremenili v bivališče Vsemogočnega.

Če bi imele me toliko ljubezni druga do druge, toliko skrbi druga za drugo, bi se tudi naše redovne skupnosti spremenile v bivališče Vsemogočnega.

Molitev in delo

Reveži so božji dar; so naša ljubezen.

Kristus nas ne bo vprašal, koliko stvari smo naredili, ampak koliko ljubezni smo položili v naša dejanja.

Veliko je duhovne revščine.

Duhovna revščina, ki jo je največ v Evropi in Ameriki, je teža, ki jo je težko nositi. Težko je v teh deželah pričevati božjo ljubezen.

Naše duhovno življenje je odvisno od Boga; je pa tudi sad našega dela za uboge.

Naše delo je naša molitev, ker ga delamo zaradi Jezusa, v Jezusu in s pogledom uprtim v Jezusa.

Nameni Apostolata molitve

ZA OKTOBER

Uresničevanje nove evangelizacije v župnijah

SPLOŠNI: Da bi župnijska občestva z molitvijo in sodelovanjem podpirala veroučitelje v prizadevanju za uspešno uresničevanje nove evangelizacije.

„Pripravite Gospodu pot, zravnajte njegove steze“ (Lk 3,4). Janez Krstnik danes nam govori te besede. V njem lahko, dragi veroučitelji, znova odkrijete temeljne poteze svoje cerkvene službe in poslanstva, ki vam je zaupano. Kdo je Janez Krstnik? Predvsem je vernik, osebno predan zahtevni duhovni poti, ki raste iz pozornega in zvestega poslušanja „besede odrešenja“. Pričuje s svojim načinom življenja v odmaknjenosti in uboštvi. Z velikim pogumom oznanja Božjo voljo vsakomur, tudi ko tvega najhujše posledice. Ne popusti va-bljivi skušnjavi, da bi se povzdignil v pomembno figuro, ampak se skromno umakne, da počasti Jezusa.

Kot Janez Krstnik je danes veroučitelj poklican, da kaže na Jezusa, pričakovanega Mesijo. Ljudi vabi, naj uprejo pogled v Jezusa in sledijo njemu, ki je edini Učitelj, Gospod in Rešitelj. Katehet mora biti glas, ki je usmerjen na Besedo, prijatelj, ki vodi k ženinu. Izkušnja vere namreč potrebuje posrednika, pričevalca. Intelktualno poznavanje Kristusa in njegovega evangelija ne zadostuje, ker verjeti vanj pomeni hoditi za njim. Zato se moramo učiti od apostolov, izpovedovalcev vere in svetnikov, ki so oznanjali Gospodovo ime tako, da so svoje življenje velikodušno in veselo posvetili njemu in bratom.

„Vse meso bo videlo Božje odrešenje“ (Lk 3,6) je rekel Janez Krstnik v puščavi, ko je napovedoval polnost časov. Naj bo to tudi za nas klic upanja ob praznovanju dvatisoče obletnice učlovečenja. Vsak človek mora srečati Kristusa, ga spoznati in iti za njim. To je poslanstvo Cerkev, to je vaše poslanstvo. Pojdite, pripravite pot Gospodu, ki prihaja.

Janez Pavel II.

Jubilejno srečanje veroučiteljev, 10. decembra 2000

Pogumno oznanjevanje Kristusove ljubezni do revnih

MISIJONSKI: Da bi misijonarji, duhovniki, redovniki in laiki znali pogumno oznanjevati Kristusovo ljubezen do revnih.

Leta 1997 je v Kalkuti umrla Mati Terezija, sveta žena, ki je navdušila svet s svojim prizadevanjem za lajšanje bede tistih, ki so najbolj zapuščeni. Pomagati najbolj ubogim med ubogimi, je bilo njeno geslo, ki ga je zapustila svojim Misijonarkam ljubezni. Tudi papež Janez Pavel II. je tako cenil njeno krepostno življenje, da bo verjetno prav on imel to čast, da bo Mater Terezijo razglasil za svetnico.

Ta izredna redovnica je razumela, da krščanska ljubezen zahteva nesebično služenje bližnjemu in to vsakemu človeku. Ljubezen do bližnjega ni v lepih besedah, ampak v dejanju, je sporočila vsemu svetu.

Novo tisočletje, ki smo ga začeli, nas spodbuja, da napredujemo v takšnem pojmovanju pristnega evangeljskega oznanila. Pred seboj imamo Kristusovo podobo, njegov zgled. Premišljujemo, kako se je on sam poistil z ubogimi, ko je rekel: Lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti, tujec sem bil in ste me sprejeli.

Cerkev mora ostati zvesta temu oznanilu. Kristusa med nami spoznava predvsem v ubogih, zapostavljenih, osamljenih, preganjanih. Kristus je prvi dal zgled takšnega pojmovanja ljubezni.

S posebnim spoštovanjem spremljamo delo naših misijonark in misijonarjev, ki so nam vzor nesebične ljubezni do najbolj potrebnih.

P. Jože Kokalj

SLOVENSKI: Da profesorji in študentje na naših univerzah in visokih šolah ne bi prezrli verskih korenin naše kulture.

Kultura je vse, kar človeka dviga iz živalskega sveta. Najvišja kultura je najvišji dvig — ko se človek spogleda s samim svojim Stvarnikom.

To velja posebej za Slovenijo. Pred nekaj desetletji je pri nas in po svetu

zбудila veliko zanimanja razstava o srednjeveški umetnosti v Sloveniji. Presenečenje: Slovenci so bili takrat še skoraj vsi nepismeni, a so imeli vrhunsko arhitekturo, slikarstvo in kiparstvo, glasbo ... in skoraj vsi razstavljeni predmeti so izhajali iz verskega sveta.

Kdor to spregleduje, si pač ne more domišljati, da je zadel bistvo slovenske kulture. Pa naj bo njegov osebni nazor tak ali drugačen.

ZA NOVEMBER

Tolažba in opora vdovam in vdovcem

SPLOŠNI: Za vdove in vdovce, ki pogosto trpijo osamljenost, da bi v krščanskem občestvu našli tolažbo in oporo.

Jubilejno praznovanje starejše generacije ima poseben pomen spričo naraščajočega deleža starejšega prebivalstva v sodobni družbi. Cerkev gleda na stare ljudi z ljubeznijo in zaupanjem. Zavzema se za take človeške, družbene in duhovne pogoje, v katerih bo vsakdo mogel preživeti to pomembno obdobje svojega življenja v polnosti in dostojanstvu. Dosti bo še treba storiti, da se bomo bolj zavedali potreb starejših ljudi, jim pomagali kolikor je mogoče aktivirati njihove sposobnosti, olajšali njihovo vključevanje v življenje Cerkev, predvsem pa zagotovili, da bo njihovo dostojanstvo vedno in povsod cenjeno in spoštovano.

Dragi bratje in sestre, starejši ljud-

je! V današnjem svetu, ki ustvarja mit iz moči in sposobnosti, je vaše poslanstvo v tem, da pričate za vrednote, ki resnično štejejo, ki ležijo onkraj videza in so večne, ker so vtisnjene v srce vsakega človeka in zajamčene po Božji besedi. Prav vi imate posebno vlogo pri razvijanju resnične kulture življenja, s tem da potrjujete, da je vsak trenutek našega bivanja Božji dar in da vsako obdobje človeškega življenja razpolaga s posebnimi zakladi, ki jih lahko daje na razpolago vsem.

Sami doživljate, kako mirnejše življenje, ki ga ne zmoti toliko opravkov in naglice, lahko pripomore k poglobljeni molitvi in polnejšemu pogovoru z Bogom. Dragi prijatelji, Cerkev vas potrebuje. Tudi civilna družba vas potrebuje. Velikodušno darujte svoj čas in svoje darove v pomoč in oporo drugim.

Janez Pavel II.

*Jubilejno srečanje starejših,
17. septembra 2000*

Širjenje evangelija s pomočjo novih sredstev množičnega obveščanja

MISIJONSKI: Da bi aktivno sodelovanje kristjanov spodbujalo širjenje evangelija s pomočjo novih sredstev množičnega obveščanja.

Ko beremo prva poglavja Apostolskih del, hitro spoznavamo, kako so evangelij širili Jezusovi učenci, ki so izžarevali vero in z veseljem govorili o svojih duhovnih doživetjih in o svoji

sreči, ker so postali prijatelji Odrešenika sveta.

Minili sta dve tisočletji in razmere so se zelo spremenile. Še vedno pa je potrebno oznanjevanje, pričevanje o Jezusovi smrti in vstajenju, o našem življenju z Njim in o občestvu kristjanov. Pravi vernik svojo vero izžareva, Kristusovo razodetje odseva v kristjanovem vedenju, govorjenju, v javnem izpovedovanju vere. Razen tega imamo na razpolago različna sredstva javnega obveščanja. Ali niso prav ta sredstva tista, ki oblikujejo miselni svet sodobnega človeka, njegov svetovni nazor, in spreminjajo človekove navade. Po sredstvih obveščanja srečujemo ljudi in dogodke, svet prihaja k nam v vsej svoji raznolikosti.

Ko bi le mi kristjani bolj uporabljali ta sredstva za širjenje evangelija! Časopisi, revije, knjige, radio, televizija, internet ... kličejo, naj jih uporabimo za oznanjevanje resnice, pravičnosti, dobrote, torej za veselo sporočilo o Kristusu in njegovi skrivnosti. Oznanjevalci morajo najprej sami biti izpolnjeni s temi vrednotami, morajo se izobraziti v sodobni uporabi medijev in poznati nauk evangelija, ki ga razlaga Cerkev.

Zavedamo se mnogih pomanjkljivosti na tem področju. Naj nam ta spoznanja pomagajo, da bomo še bolj podprli tista sredstva obveščanja, ki jim kot kristjani zaupamo. Ne bomo pozabili na Misijonska obzorja, list katoliških misijonov pri nas.

P. Jože Kokalj

KRATKE NOVICE

RIM — Med letoma 1978-2000 je število katoličanov v absolutnih številkah zrastle od 756 milijonov na milijardo, a se je zmanjšalo sorazmerno s svetovnim prebivalstvom (od 17,99% do 17,28%). (*Mladika*)

LAHORE, PAKISTAN — V pakistanskem mestu Lahore so zgradili novo katoliško cerkev, posvečeno sv. Jožefu. Cerkev so zgradili s pomočjo človekoljubne ustanove Pomoč duhovnikov na vzhodu. Do zdaj namreč v tem kraju niso imeli katoliške cerkve, zato so se verniki zbirali kar na prostem. Pakistan ima sicer 140 milijonov prebivalcev, le dva odstotka pa je kristjanov. (*Ave Maria*)

LJUBLJANA — Za novega rezidenčnega nuncija v Sloveniji je bil imenovan nadškof Giuseppe Leano, ki bo opravljal službo nuncija tudi v Bosni in Hercegovini ter Makedoniji. Dosedanji nuncij se je službi odpovedal iz zdravstvenih razlogov. (*Ave Maria*)

SLOVENSKI: Da bi vsi, ki oblikujejo javno mnenje, spoštovali resnico in se ravnali po njej, ne pa po naročilu kakršnih koli oblastnikov, ki jim zavajanje gre v prid.

Za veliko zadevo prosimo ta mesec za pravilno oblikovanje javnega mnenja! Javna glasila v Sloveniji so le izjemoma poštena, nepristranska. Zlasti kar zadeva poročanje o Cerkvi. Duhovnik Božo Rustja je ugotovil, da noben slovenski dnevnik nima nobenega časnikarja, ki bi res poznal Cerkev. Ko je na to opozoril, so ga zavrnil, češ da bo veren poročevalec vedno navijal za Cerkev ... Z drugo besedo: o smučanju piše le tisti, ki je sam navdušen smučar, tako tudi o glasbi, kuharstvu itd., le o veri sme pisati samo tisti, ki sam ni veren ... To je očitna zastopljenost, ne naključna, ampak iz nekih skrivnih središč ukazovana. Zato so informacije o veri dostikrat prave — dezinformacije. Molimo za odgovorne, da se zavedo svoje naloge, sami pa pišimo, protestirajmo, pojasnjujemo — in molimo tudi za nas, da bi to dobro znali.

17. avgusta je bila krščena v cerkvi Marije Pomagaj ERIKA MARIJA PREGELJ, hči Karla in Monike, roj. Svetlin. Njena botra sta Marta Pregelj Plath in Oskar Pregelj. Krstil jo je g. Franc Cukjati.

Bazilika Naše Gospe na stebru

Nuestra Señora del Pilar

Metka MIZERIT

Zgodovinski vidik

Stara legenda pripoveduje, da se je apostolu Jakobu nekoč, ko je molil v Zaragoza (Španija), prikazala Marija, ki je stala na marmornatem stebru. Naročila mu je, naj tam sezidajo cerkev. Zgradili so skromno kapelico, ki so jo Mavri leta 714 porušili. Kasneje, leta 1118, so na novo pozidali lepo cerkev in od tedaj je Naša Gospa na stebru — Nuestra Señora del Pilar, zavetnica mesta Zaragoze.

V Argentino so to pobožnost prinesli španski naseljenci. V provinci Buenos Aires, ob reki Luján, je kraj, ki se imenuje Pilar (Steber), ker tam častijo Marijo na stebru. Njej je posvečena prelepa baročna cerkev v središču mesta.

Danes pa si bomo ogledali cerkev, ki je med najstarejšimi v mestu Buenos Aires. Stoji v lepem, gosposkem mestnem predelu na Recoleti, ob pokopališču z istim imenom. Okraj je dobil svoje ime po samostanu očetov frančiškanov, ki so tu imeli svojo zemljo in jo obdelovali.

Začetek cerkve sega v leto 1716, ko je bogati trgovec (menda tudi tihotapec) Juan de Narbona, ponudil lepo vsoto denarja za gradnjo. Španski kralj Felipe V. je v Madridu izdal dovoljenje za zidanje cerkve. Ohranil se je ta dokument, ki ima datum 28. junija 1716. Prvotne načrte za nov tempelj sta naredila jezuitska brata Juan Kraus in Juan Wolf, ki sta sodelovala tudi pri zidanju cerkve sv. Ignacija. Kasneje sta načrte nekoliko spremenila Prímoli in Blanqui, tudi jezuita. V Buenos Airesu je takrat živelo mnogo španskih in portugalskih umetnikov ter rokodelcev, ki so bili zaposleni pri gradnji in opremitvi cerkve. Svetišče je bilo dokončano leta 1732 in posvečeno 11. in 12. oktobra, na praznik Naše Gospe na stebru. Za časa vlade Bernardina Rivadavie je ta, leta 1822, razpustil vse redovne skupnosti v Buenos Airesu. Cerkev je pripadala škofiji; leta 1830 je bila tu ustanovljena župnija. Vsako leto so zelo slovesno praznovali farno žegnanje. Cerkveni slovesnosti so sledile ljudske igre,

predvsem španskega izvora.

Cerkev so obnovili v prvotnem slogu leta 1930 in jo leta 1936 proglasili za manjšo baziliko.

Ko so pregnali frančiškane, so samostan ob cerkvi spremenili v bolnico, potem pa v zavetišče za starčke. Kasneje so samostanskim poslopjem prizidali nove stavbe. Leta 1979 so vse obnovili in tu otvorili Kulturno središče Recoleta, kjer so danes moderna razstavišča raznih umetnosti.

Na samostanskih vrtovih ob cerkvi, so že v prejšnjih časih pokopavali reveže. Ko so frančiškani morali zapustiti samostan in zemljo, so njihove vrtove in njive spremenili v pokopališče mesta Buenos Aires. Danes ga poznamo kot pokopališče Recoleta. Tu so pokopani argentinski slavni možje pa tudi patricijske družine. Veliko turistov, ki obišče Buenos Aires, si ogleda tudi pokopališče, kjer lahko občudujemo znamenite grobnice in spomenike.

Bazilika danes

V cerkvi, oziroma na koru, sem že bila. Pevski zbor Gallus je pel na poroki neke bogate neveste. Ko smo se, po nerodnih stopnicah, povzpeli na kor, so naši fantje ugotovili, da je nekdo za nami zaklenil vrata. Da ne bi česa odnesli, ker ima cerkev veliko starih umetniških predmetov, je razložil. Ni nam kazalo drugega, kot da smo „pobožno“ čakali na nevesto. Razgledala sem se po koru, kjer poleg starih, lesenih klopi ter starinske omare in orgel ni bilo ničesar. Klopi so se mi zdele zanimive, pa zelo neudobne. Takrat seveda nisem vedela, da so to najstarejše klopi v Buenos Airesu.

Tega sem se spomnila, ko sem šla preko parka Alvear. Čeprav je bil delavnik, je bilo tukaj nekaj umetnikov, ki so prodajali svoje izdelke, in vedeževalka, ki mi je hotela napovedati srečo. Hitro sem nadaljevala pot preko grička in naenkrat zagledala baziliko; svetla in preprosta vabi vernike in turiste, da jo obiščejo. Zidana je v baročnem slogu v obliki latinskega križa. Je najlepši primer cerkvene kolonialne ar-

hitekture v mestu. Pročelje, z oglatimi stebri in robovi, se zaključuje v trikotnem čelnem zidu. Ob pročelju je stolp, na levi strani pa zvonik z dvema zvonovoma, eden nad drugim. Ko stopiš v cerkev, se ti zdi, da si se prestavil v drug čas. Objame te vesela lepota baroka in rokoko sloga. Notranjost je enoladijski prostor s prečno ladjo. Oboki se zvišajo pred glavnim oltarjem v nizko kupolo. V baziliki je veliko umetniških del, največ iz časa španske kolonizacije. Ostala je neizpremenjena skoraj skozi tri stoletja, ker so jo obnovili v prvotnem slogu.

Ob vhodu pod korom na desni strani je kapelica relikvij. Oltar je neoklasičen, podoben omari, kjer so nameščeni „predalčki“, ki hranijo relikvije nekaterih svetnikov in apostolov: sv. Urbana, sv. Vincencija, apostola Janeza in drugih. Ohranjeni so dokumenti, ki pričajo, da so relikvije pristne. Španski kralj Karel III. jih je podaril menihu Franciscu de Azcona, frančiškanskemu predstojniku, za samostan v Buenos Airesu, kamor so prispele leta 1777. Kapelica je zaščiten z močno ograjo, ki je še prvotna. Zaradi večje varnosti relikvij so jo pozneje zvišali v istem slogu, tako da se ne opazi razlika med staro in novo.

Oltarji so leseni, čudoviti, pravi

biser cerkvene umetnosti v rokoko slogu, sive in zlate barve. Glavni oltar je bil narejen leta 1730. Izdelali so ga Domingo Mendizabal, Ignacio de Arregui in Miguel Coreaga. Tu je kip Naše Gospe na stebru s štirimi glavicami angelčkov ob njenih nogah. Nekoliko nižje je kip sv. Jakoba apostola. Spodaj na levi je sv. Dominik Guzmán, na desni pa sv. Frančišek Asiški. Oltarna miza je obložena s srebrnimi oblikovanimi ploščicami, delo perujskih zlatarjev. Predstavljajo simbolične figure sonca in lune, dalje ime Marijino, podobno sv. Antona Padovanskega in sv. Mihaela.

Oglejmo si še stranske oltarje, ki so prvotni, v rokoko slogu (razen oltarja presvetega Srca Jezusovega v prečni ladji, ki je novejši). Najbrže jih je izdelal Pedro Carmona, ki je v tistem času delal v cerkvi. Prvi na desni strani je oltar sedečega Kristusa, „Gospoda potrpljenja in ponižnosti.“ Kip je naredil neznani španski kipar. Ob Kristusu sta še sv. Pascual Bailón in sv. Benito de Palermo, „črni svetnik“.

V naslednjem oltarju je sv. Ana z Marijo deklico. Lepo ohranjen kip je umetnina kasnejšega izvora (sredi 19. stol.). Ob njej sta sv. Juda Tadej in Janez Evangelist.

Potem je oltar Žalostne Matere božje. Marija s sklenjenimi rokami kleči pred križem.

Na prvem oltarju, po levi strani, je Karmelska Mati božja. Sledi oltar sv. Jožefa; v rokah drži Jezuščka. Kip je oblečen in nosi podpis rezbarja. Naredil ga je Tomás Cabrera v Salti leta 1785.

Tukaj je še oltar Lujanske Device. Ob njej sta nadangel Mihael in sv. Janez od Boga.

V prečni ladji je novejši oltar, ki se močno razlikuje od prvotnih. Posvečen je presvetemu Srcu Jezusovemu. Kip je narejen v Buenos Airesu v začetku 20. stol. Ob njem sta sv. Terezija Velika in sv. Elija prerok. Oba kipa sta iz 18. stol. in sta bila prej v cerkvi sv. Janeza Krstnika.

Predno pridemo do glavnega oltarja, visi na stebru križ s Kristusom, lepa rezbarska umetnina, ki so jo dobili iz Peruja. Ob strani je še kapelica sv. Petra de Alcántara, prenovitelja frančiškanskega reda. Kip je lesen in je čudovita podoba asketskega svetnika, o katerem je rekla sv. Terezija Velika, da je tako suh, kot bi bil narejen iz drevesnih korenin. Je drugi zavetnik bazilike.

Tu je tudi krstilnica, ki so jo ure-

Bazilika
Nuestra
Señora del
Pilar

dili, ko so leta 1934 obnavljali cerkev. Naredili so oltar iz španske majolike s sliko Kristusa, ki ga krščuje Janez Krstnik; je kopija španskega slikarja Murilla.

Prižnica je umetno rezbarsko delo iz druge polovice 18. stol. Tudi klopi za redovnike so iz te dobe in so edine ohranjene v Buenos Airesu.

Ko sem si ogledala baziliko, sem skozi stranska vrata odšla v najstarejši del samostana, po galerijah, ki so bile včasih klavzura. Tu je sedaj muzej cerkvene umetnosti; razstavljeni so razni stari kipi Matere božje in svetnikov, liturgična oblačila in svete srebrne posode, delo domačih in perujskih zlatarjev. Poleg tega je še nekaj starih dokumentov, ki so v zvezi z baziliko in samostanom ter knjige in zapiski. Gregorjansko petje te postavi v zgodovino samostanskega življenja. Skozi odprto okno se vidi na pokopališče. V okenjskih okvirjih ni šip, pač pa tanke plošče oniksa, ki so prosojne, ne pa prozorne. Tudi te so še prvotne. Tla po galerijah so rdeča žgana opeka. Prišla sem do zaklenjenih vrat, ki vodijo na kor. Tja nisem mogla, pač pa sem prebrala, da so orgle iz leta 1932. Namestili so jih, ko so praznovali dvestoletnico blago-

slovitve templja. Prav tako so prvotne znamenite klopi.

Večerilo se je in morala sem se posloviti od prelepe bazilike.

***Jezus Kristus, Sin Očeta,
ko prihaja temna noč nad naše
mesto;
podeli nam mir in upanje,
da vsako noč pričakamo nov dan.***

KRATKE NOVICE

GORICA — V Gorici so 18. aprila slovesno praznovali 250-letnico ustanovitve nadškofije. Na povabilo goriškega nadškofa Dina de Antonia se je slovesnosti med drugimi udeležil tudi ljubljanski nadškof in slovenski metropolit Franc Rode, koprski škofa Metod Pirih in Jurij Bizjak in več škofov iz Italije, Avstrije in Hrvaške. Po akademiji v palači Attems je zvečer v stolnici daroval zahvalno mašo beneški patriarh kardinal Marco Ce. (*Ave Maria*)

TOLMIN — Ob 50-letnici tolminskega procesa proti primorskim duhovnikom je bila 19. marca spominška večerna maša, ki jo je vodil upokojeni ljubljanski pomožni škof mons. Jožef Kvas. (*Ave Maria*)

VSİ SVETI

1. november

Na današnji dan Cerkev že skoraj 1200 let obhaja praznik Vseh svetnikov. Prvo pričevanje, da so v Rimu praznik Vseh svetnikov obhajali na 1. november, imamo že iz časa okoli leta 800. Od tam se je praznovanje preneslo v Francijo, Nemčijo in Španijo. Misel o prazniku Vseh svetnikov — ne samo mučencev, ki so se jih spominjali že v prvih krščanskih stoletjih — je dobila prijemljiv izraz, ko je papež Gregor III. okoli leta 740 pri sv. Petru v Rimu posvetil posebno kapelo v čast Odrašeniku, njegovi Materi, apostolom, mučencem in vsem svetnikom. Gregor IV. pa je leta 827 ukazal, naj se 1. novembra v vesoljni Cerkvi slovesno praznuje spomin Vseh svetnikov. Kot razlog, zakaj je Cerkev uvedla ta praznik, navajajo predvsem dvoje. Prvi razlog je: število svetnikov je tako naraslo, da ni bilo več mogoče se spominjati vsakega posebej pri bogoslužju. Drugi razlog pa je ta: na praznik Vseh svetnikov naj bi popravili, kar med letom na praznike svetnikov po nemarnosti opustimo.

Praznik Vseh svetnikov je predvsem praznik majhnih, preprostih, neznatnih svetnikov, ki so „utonili“ v množici svetih. Vsak dan v letu imamo na koledarju imena svetnikov, ki jih je Cerkev kot take uradno razglasila, danes pa se spominjamo: tistih milijonov mater, ki so se posvetile ob svojih otrokih in družinah, med štirimi stenami doma; tiste množice mož, ki so zvesto izvrševali svojo službo v tovarni, v pisarni, za prodajalno mizo, na polju; tistih številnih študentov in mladih delavcev, ki jih je Bog poklical sredi najlepših načrtov in sredi dela, pa so bili pripravljeni na srečanje z njim; tistih nepreglednih množic starih, zapuščenih, bolnih, hromih, naglušnih, slepih, zapostavljenih ljudi, ki so v preskušnjah dozoreli za nebesa; tistih živčnih ljudi, ljudi nagle jeze in z mnogimi slabimi lastnostmi, ki so si iz dneva v dan, od spovedi do spovedi, prizadevali, da bi popravili svoj značaj; tistih preprostih kmečkih duš, ki so živele pove-zane z Bogom in so brale njegovo pismo v lepoti sveta in so tako o njegovi dobroti vedele več kot učeni profesorji ... Med svetniki so tudi naši prijatelji, naši najožji sorodniki. Vsi tisti, ki so živeli v istem svetu kot mi in v enakih okoliščinah kot mi, pa so znali v vsem iskati in najti Boga.

Praznik vseh svetnikov je veliki dan vere, upanja in ljubezni. To ni „dan mrtvih“, kot je bilo napisano na naših koledarjih do nedavna (in je na nekaterih še!). To je dan živih, kajti Bog je zvest in trdno drži njegova obljuba: „Kdor v me veruje, bo živel, tudi če umrje!“ Ti preprosti svetniki, ki so morda utonili v pozabo kmalu potem, ko so umrli in se umaknili iz človeške družbe, živijo. Človeške oči ne vidijo vsega. Ne vidimo Boga in ne vidimo veselja, ki ga je Bog naklonil svojim svetim. Vsi naši rajni, ki počivajo na pokopališčih in drugod v naročju zemlje, so bili ustvarjeni in krščeni zato, da bi postali svetniki.

Praznik Vseh svetnikov je naš skupni praznik, praznik velike krščanske družine. Danes se, kot poje Cerkev v hvalospevu tega slovesnega praznika, „radujemo povečanja vseh svetih članov Cerkve in ob njihovem zgledu in priprošnji v veri potujemo obljubljeni sreči naproti“.

Silvester ČUK

NIKOLAJ TAVELIČ, mučenec

14. november

Slovenci še vedno čakamo, kdaj bo sta naša dva svetniška kandidata, škofa Friderih Baraga in Anton Martin Slomšek dosegla čast oltarja. Hrvati pa že imajo svojega prvega svetnika, ki ga časti vsa katoliška Cerkev. 21. junija 1970 je namreč papež Pavel VI. v baziliki svetega Petra v Rimu slovesno razglasil za svetnika hrvaškega frančiškana Nikolaja Taveliča, ki je umrl kot mučenec v Jeruzalemu na današnji dan leta 1391. Za Cerkev na Hrvaškem je bila ta razglasitev pomemben dogodek. Za narod in deželo, ki jima uspe, da je kateri od njenih sinov ali hčera uvrščen v seznam svetnikov vesoljne Cerkve, pomeni to priznanje pred vsem svetom.

Nikolaj (hrvaško Nikola) Tavelić se je rodil v Šibeniku med letoma 1340 in 1350 kot sin ugledne plemiške družine. Že zgodaj se je navdušil za življenje po vzoru sv. Frančiška Asiškega, ker je imel pogosto priložnost srečevati se z njegovimi redovnimi sinovi-frančiškani. Prvi frančiškani so prišli v Dalmacijo in Bosno že leta 1221, pet let pred smrtjo sv. Frančiška Asiškega. Od leta 1321 so imeli svoj samostan tudi v Šibeniku, v Zadru pa so že leta 1260 imeli osrednji učni zavod svojega reda. Po vsej verjetnosti

se je tam šolal tudi Nikolaj Tavelić.

Iz zgodovinskih virov zanesljivo vemo, da je Tavelić deloval kot dušni pastir v Bosni, kamor naj bi prišel leta 1379. V tem času je bila Bosna zanimivo in važno področje tako v cerkvenem kot političnem pogledu. Posebna skrb Cerkve tedaj so bili bosenski bogomili, krivoverci, ki so netili upor zoper vsako svetno in cerkveno oblast, obojsali so zakonsko življenje, zavračali rabo vseh materialnih sredstev, češ da izhajajo od hudiča. Zoper ta nauk je mogla uspešno nastopati samo miselnost, ki je izhajala iz ponižne ljubezni do ljudi in božjega stvarstva, miselnost, ki jo je oznanjal asiški ubožec. Zato je papež Benedikt XII. prosil frančiškane, naj gredo delovat med bosenske bogomile. Med številnimi gorečimi misijonarji in odličnimi pridigarji frančiškanskega reda je v Bosni okoli dvanajst let deloval tudi Nikolaj Tavelić. Bosenski frančiškanski vikariat je imel sredi 15. stoletja nad 60 samostanov s 700 redovniki, ki so svoje delo uspešno nadaljevali tudi po turški zasedbi Bosne po letu 1480.

Nikolaj Tavelić je leta 1391 zapustil Bosno in odšel v Sveto deželo — Palestino. Po neuspeh križarskih vojnah so bili namreč frančiškani od leta 1342 službeni „varuhi“ Svete dežele, za kar jih je postavil papež Klemen VI. in ta naslov imajo še danes. To „varuštvo“ je od vsega začetka imelo mednarodni značaj in v tej ustanovi so zastopani frančiškani vseh narodnosti. Tavelić je s tovariši delal v gostišču za romarje in pri Božjem grobu. Ob premišljevanju Kristusovega trpljenja in ob zgledu sv. Frančiška Asiškega, ki je oznanjal evangelij pred egiptovskim sultanom, je tudi Nikolaj z nekaterimi sobratih hotel spreobrniti h krščanstvu jeruzalemskega voditelja Saracenov, muslimanskih Arabcev. Toda njihov poskus je propadel: muslimane so samo razjezili. Voditelj Saracenov je ukazal Nikolaja ter njegove sobrate italijanskega patra Štefana in francoska patra Deodata in Petra vreči v ječo, kjer so jih bičali in z drugimi mukami hoteli pripraviti do tega, da se odpovedo svoji veri. 14. novembra 1391 je prišel vojaški poveljnik iz Gaze; ko so redovniki javno izpovedali svojo pripravljenost umreti za Kristusa, je množica planila nanje in jih razsekala z meči. Poročilo o njihovem mučeništvu so podpisale mnoge zanesljive prič. Papež Leon XIII. jih je leta 1889 razglasil za blažene, Pavel VI. pa je leta 1970 uslišal dolgoletne prošnje vernih Hrvatov in je Nikolaja Taveliča uvrstil med svetnike.

Silvester ČUK

Vprašujete- odgovarjamo

1. Zanima me, kakšno je zadržanje Cerkev do bolnikov SIDA.

Treba je ločiti med zadržanjem Cerkev do bolnikov SIDA in zadržanjem do same bolezni SIDA. Do bolnih SIDA je Cerkev polna usmiljenja in ljubezni, kakor je usmiljena do vseh drugih bolnikov brez ozira na to, kakšno bolezen imajo in kako jih je bolezen zadela. Zgovoren zgled tega zadržanja Cerkev do SIDA bolnih je, da so na primer redovnice Matere Terezije odprle prvo hišo za oskrbo teh bolnikov v ZDA. Takih cerkvenih hiš je danes po svetu vedno več. Skrbijo zanje v telesnem in duhovnem pogledu. Ker zaenkrat še ni učinkovitih zdravil proti SIDA, posebej skrbijo za njihovo duhovno dobro. V luči vere jim skušajo odkrivati smisel trpljenja in smrti.

Glede boleznih SIDA same pa Cerkev skuša preprečiti širjenje te težke nalezljive bolezni s tem, da opozarja, kako je urejeno spolno življenje eno najboljših preventivnih sredstev proti tej bolezni. SIDA se namreč predvsem širi z zlorabljanjem spolnosti in med ljudmi, podvrženim mamilom. Odkriva tudi splošno razširjeno prevaro o takoimenovanem „varnem seksu“, kot da bi uporaba preservativov pri spolnem občevanju ljudi varovala pred to boleznijo. Skratka, ljudi prepričuje, da je krepost edino učinkovito sredstvo pred okuženjem s to boleznijo.

2. Je kakšna razlika med ateistom in agnostikom?

Izraz ateist je grškega izvora in označuje človeka, ki taji, da bi bival Bog. Poznamo dve vrsti ateistov: teoretične in praktične ateiste. Teoretični ateisti skušajo s pozitivnimi dokazi sebe in druge prepričati, da ni Boga. To se jim seveda ne

more posrečiti, ker je nemogoče najti en sam dokaz za božje nebivanje, kajti če bi imeli le en sam absolutno veljaven dokaz za to, potem bi Boga res ne bilo. Imamo pa nešteto dokazov, da Bog je, zato tudi praktično skoro vsi ljudje priznavajo Boga. Nekateri resda govorijo, da ne verujejo vanj, a to je pripisati dejstvu, da se ne potrudijo o tem resno razmišljati ali pa tako živijo, da si ne želijo, da Bog je, ker bi sicer morali svoje življenje spremeniti, za kar pa pogosto niso pripravljeni.

Praktični ateisti so pa tisti, ki ne skušajo dokazovati, da Boga ni. Nasprotno, verujejo vanj, a živijo, kot da ga ne bi bilo. Tako so navezani na zemljo, da so izgubili vsak smisel za kaj drugega. Da je takih v današnjem sekulariziranem in materialistično nastrojenem svetu veliko, sami lahko opazujemo na vsak korak.

Izraz agnostik tudi izhaja iz grščine in označuje človeka, ki da ni zmožen spoznati Boga. Ne trdijo, da Boga ni, kot tudi ne, da Bog biva. Enostavno govorijo, da je to vprašanje zanje pretežko, da torej nanj ne morejo dati nobenega odgovora. Tudi teh je precej na svetu, in celo med sicer bistrimi duhovi. Kako je to mogoče? Najprej zato, ker se temu vprašanju niso nikoli zares resno posvetili. Se zdi, da jih nič ne moti, da na to najvažnejše vprašanje človekovega življenja nimajo odgovora. Med njimi so lahko celo dosti pošteni ljudje, ker so pač od narave to dobro nagnjenje prejeli. Seveda v težjih preskušnjah pa takšna „naravna dobrot“ prav tako odpove, ker se nima česa opreti. Agnosticizem nasprotuje krščanski dogmi, po kateri vsak normalno razvit človek more s samim razumom, torej brez božjega razodetja, z gotovostjo spoznati, da biva osebni Bog, stvarnik vsega, kar biva. Da pa bi vsi brez težav, brez zmot in na lahek način spoznali to, je pa Bog sam človeku dal tudi nadnaravno razodetje v krščanstvu.

3. Slišal sem, da ločeni in znova civilno poročeni ljudje ne morejo prejeti sv. obhajila. Je to res? In je možna kakšna izjema?

Najprej je treba dobro ločiti dva primera. V prvem primeru gre za tiste razporočene, ki so se nato znova civilno poročili (cerkveno se niso mogli, ker njihov prvi zakon obstaja, dokler sta oba zakonca živa) in živijo svoje intimno zakonsko življenje, kot da bi bili pravi zakonci, kar pa seveda niso. V drugi primer pa spadajo tisti razporočeni, ki so se sicer znova civilno poročili, a so se potem odpovedali intimnim spolnim odnosom in živijo sku-

paj, a kot brat in sestra, ne pa kot mož in žena.

Glede prvih razporočenih in potem civilno znova poročenih, je leta 1994 Rimsko Kongregacija za verski nauk izdala pismo, v katerem govori o teh primerih. Takole pravi: „Če so se razporočeni znova civilno poročili, se nahajajo v položaju, ki je v nasprotju z božjim zakonom in zatorej ne morejo prejeti sv. obhajila, dokler se nahajajo v tem stanju... Vernik, ki živi zakonsko življenje z osebo, ki ni njen zakonski mož ali žena, ne more prejeti sv. obhajila.“ Isti nauk lahko beremo v Katekizmu Katoliške Cerkve, v številki 1650. Dva razloga za to se v teh izjavah omenjata. Prvi je v tem, da se takšen vernik nahaja v stanju smrtnega greha, ki že sam po sebi prepoveduje, da bi kdo v takem stanju smel prejeti kakšen zakrament živih, med katere spada tudi sv. obhajilo. Drugi razlog je pa pastoralnega značaja: če bi se takšne ljudi pripuščalo k sv. obhajilu, bi to druge vernike zavajalo v zmoto in zmedo glede cerkvenega nauka o nerazvezljivosti zakona.

Drugi primer se pa nanaša na tiste razporočence, ki so se sicer tudi znova civilno poročili, ki pa so potem sklenili, da se odpovedo spolnemu življenju, da bodo torej živeli kot brat in sestra. Ti pravzaprav ne bi smeli živeti skupaj v isti hiši; ločiti bi se morali, toda iz kakega resnega razloga tega ne morejo storiti. Takšen razlog bi bil, na primer: potreba, da ostaneta skupaj zaradi vzgoje majhnih otrok, ki jih imata; resna bolezen enega od obeh, ki potrebuje pomoči drugega, in podobno. Papež Janez Pavel II. je v okrožnici „Družinska skupnost“, št. 84, k temu zapisal naslednje: „Sprava v zakramentu sv. pokore — ki jima bo odprl pot do zakramenta sv. Evharistije — se more dati le tistim, ki so se skesali, da so prelomili znak zaveze in zvestobe Kristusu in so iskreno pripravljeni živeti na način, ki ne nasprotuje nerazvezljivosti zakona. To ima konkretno za posledico, da ko moški in ženska iz resnih razlogov — kot je npr. vzgoja otrok — ne moreta izpolniti dolžnosti, da bi se ločila, sprejmeta pa nase obveznosti živeti v popolni zdržnosti; z drugo besedo, da se bosta vzdržala vseh dejanj, lastnih zakoncem. V takem primeru smejo pristopiti k sv. obhajilu“, - nadaljuje papež — „toda istočasno prevzameta dolžnost ne dati pohujšanja.“ Najbolj običajen način, kako preprečiti pohujšanje in zmedo vernikov bo ta, da se obhajilo tem vernikom ne podeli javno, ampak zasebno ali pa, da ga prejmeta v kraju, kjer njun položaj ni poznan.

K.

Pot dobrega človeka

Lojze KOZAR

Luz Bisaku je nepremično sedel na skali že celi dve uri. Luz seveda ni gledal na uro, saj je sploh imel ni. Pa je niti ni potreboval. Zjutraj se je prebudil brez ure, a zmeraj ob istem času. Pri njegovem delu, na revnih njivah ali ob hiši, mu ni bilo potrebno gledati na uro. Čas mu je odrejalo sonce, ki je vzšlo vsako jutro, se popeljalo čez vas in tudi čez njegovo revno kočo, ter zvečer zašlo. Tak je bil ustaljen red, odkar je pomnil. In tako bo zmeraj, si je mislil Luz.

Potem pa je obsedel na skali. Razbit, dotolčen v duši. Za njegovim hrbtom se mu je posmehovalo nizko, borno zidovje njegove domačije. Samo zidovje, brez strehe. Po vsej vasi je dremaal nenavaden mir. Otroci niso vpili, noben osel ni zarigal. Ali pa Luz glasov ni slišal? Kakor otopen je sedel na svoji skali. Gledal je nekam predse, a videl ni ničesar. Tudi nobena misel se mu ni podila po glavi. Z včerajšnjo nesrečo je vse ugasnilo in umrlo.

Luz ni videl jezdeca, ki se je vzpenjal po vijugasti poti proti vasi. Konj je počasi prestavljal noge. Videlo se mu je, da je za njim že dolga pot. Tudi

jezdec je nihal v sedlu. Ko je prijezdil med hiše, se mu je pogled ustavil na pogorišču. Naglo je skočil s konja in se približal hiši. Potem so kar nenadoma od vsepovsod prihajali ljudje: moški, ženske, otroci. Gledali so nenavadnega prišleka. A ni bilo veliko časa za opazovanje, kajti mož v talarju jih je takoj zapletel v pogovor.

„Včeraj mu je pogorela hiša. Kar zagorelo je. Vidite, to je njegova žena, otroci pa so tu med našimi, osem jih je.“

„Hvala Bogu, da so vsi zdravi in nepoškodovani. Hišo jim boste pa že pomagali popraviti.“

„Pomagali, pomagali. Saj bi, kdo jim ne bi pomogel! A povejte nam, kako, s čim! Saj imamo sami komaj za kosilo, za večerjo že ne vemo, ali bo kaj. In obleka! Pri hiši je le ta, ki jo imamo na sebi.“

„In še brez konja je ostal. Prepozno smo ga rešili. Zadušil se je v svoji staji. Pa nam je on vse opravil, kar je bilo potrebno. Pripeljal, kar smo potrebovali. Zoral njivico.“

„Kje pa je gospodar?“

Nekaj rok je pokazalo za hišo. Mož

Škof
dr. Janez Francišek Gnidovec

v talarju se je odpravil v nakazani smeri in ljudje so mu sledili.

„Slišal sem za tvojo nesrečo.“

Luz se je zbudil iz otopenosti. Zagledal je množico ljudi in med njimi neznanega moža v obnošenem talarju. Poteze na njegovem obrazu so razode-

Angel strasti

Anselm GRÜN

Angel strasti bi nas rad izzval, da živimo z vso močjo svojega srca, da ne živimo samo tako napol. Če človek ni več zmožen nobene velike strasti, potem postane njegovo življenje dolgočasno in pusto. Zgubi okus. To gotovo ni v Jezusovem smislu, ki nas je pozval, da smo sol za zemljo, da ta svet začinjamo s svojo živostjo.

Strasti so naravne gonilne sile v človeku, ki bi ga rade priganjale k življenju. Angel strasti naj bi nas učil umetnosti, da bomo s temi gonilnimi silami ravnali tako, da bodo postale priganjači k življenju, da nas ne bodo gnale in nam gospodovale, temveč da bodo služile živ-

ljenju v vsej njegovi raznolikosti.

Kdor se lahko strastno posveti kaki stvari, ta se lahko tudi strastno bori za življenje, pri tem bo tudi njegova duhovnost strastna. To kaže neka hasidska zgodba: „Neki hasid je nekoč nekemu rabiju zatožil nekatere ljudi, da cele noči prebijejo z igranjem kart. To je dobro, je dejal rabi. Kakor vsi ljudje hočejo tudi ti služiti Bogu in ne vedo, kako. Toda zdaj se učijo bedeti in vztrajati pri neki dejavnosti. Ko bodo v tem dosegli popolnost, se morajo samo še spreobrniti — in kakšni Božji služabniki bodo potem!“

Strasti so vrednostno nevtralne. Ali postanejo dobre ali slabe, je odvisno od

tega, kako ravnam z njimi. Niti zatiranje niti izživljanje strasti ne vodi k živosti, temveč samo zavestno ravnanje z njimi. Kdor živi brez strasti, temu manjka ugriz, temu manjka moč, temu manjka polnost življenja. Mnogi kristjani so zaradi samega prizadevanja po korektnosti ubili svoje strasti. Tako so postali dolgočasni. Jezus se je strastno zavzemal za uboge in brezpravne. Strastno je govoril o usmiljenem Očetu in se z vso strastjo boril proti trdosrčnosti farizejev, ki so s svojo malenkostno zakonitostjo zatemnili podobo Boga.

Strast je vedno lovljenje ravnotežja. In vse prehitro lahko kaka strast postane močnejša, kot nam dobro dé. Potem nas določa, namesto da bi se s strastjo lotevali življenja. Angel strasti naj te spremlja pri tvojem lovljenju ravnotežja, da boš res lahko postal strasten človek, človek, ki se z vso strastjo posveča drugim ljudem, ki se strastno bojuje za to, da bi tukaj na zemlji postalo mogoče človeka vredno sožitje.

Freske v zunanji kapeli cerkve Marije Kraljice miru na Kureščku

(2)

Jure VOMBERGAR

Poslikavo notranjih sten v kapeli je slikar Lojze Čemažar (tako piše umetnostni kritik Milček Komelj) „v vseh odtenkih (tako motivno — v sodelovanju z upraviteljem svetišča, župnikom Antonom Koširjem — kot likovno) do skrajnosti premislil, natančno razčlenil in povezal v duhovna razmerja, ki vzbujajo razmišljajočo zazrtost. Na vsaki izmed sten je, oprt zlasti na Janezov evangelij, kompozicijsko izpostavil premišljeno izbrane evangeljske prizore s Kristusom in Marijo, pojmovane mnogo bolj statično obredno kot opisno pripovedno, z idejnim središčem v križanju na osrednji, 'oltarni' steni. Vse te arhitektonske ali svetlobno poudarjene motive pa obdajajo vrste ploskovito zračnih, poduhovljeno razpotegnjenih figur z značilnimi fiziognomijami in atributi, v katerih razpoznavamo pričevalce o človeškem upanju in prestanem trpljenju. Med njimi so Jezusovi sopotniki in svetniki iz davnih časov ter domači kandidati za svetnike, predstavniki samostanskih redov, ki so posegli v slovenski prostor, mistiki in sodobni mučenci in mučenke, pa tudi žrtve iz Roga ter njihove žalujoče druž-

ne. (...) Razbiranje vsebinskih razmerij med prizori in posameznimi postavami vnaša v podobo teološko ter zgodovinsko poučno razsežnost o duhovni vlogi krščanstva na Slovenskem, ki je ena od primarnih predpostavk takega izrazito sakralnega in romarskim množicam namenjenega naročila.“

Slikar Čemažar takole opiše **levo stran 'oltarne' stene**, ki jo v barvah objavljamo na 2. strani platnic: „Na levi strani spodaj, kjer je Jezus upodobljen, ko se pogovarja z Očetom v velikoduhovniški molitvi, klečita in molita sv. Modest (763) in sv. Benedikt iz Nursije (v temni redovniški kuti), oče zahodnega meništvaja (ok. 480, do verjetno 547). Sledita brata in slovanska blagovestnika Ciril (826-869) in Metod (812-885). K osrednjemu motivu na tem delu freske se zazira sv. Bernard, opat in cerkveni učitelj (1090-1153). Že v času njegovega življenja se je v Stični naselila in začela med našim narodom delovati prva skupnost cistercijanov pri nas. Ob njem sta naslikana sv. Janez Eudes, začetnik češčenja Srca Jezusovega (1601-1680), in sv. Janez Marija Vianney, arški župnik ter vzornik in zaščitnik

KRATKE NOVICE

LJUBLJANA — Na praznik sv. Jožefa so pri ljubljanski cerkvi sv. Jožefa odprli novo pisarno Jezuitske službe za begunce, ki v Sloveniji s spremljanjem beguncev in zagovarjanjem njihovih pravic deluje od leta 1999. To je mednarodna katoliška organizacija, ustanovljena leta 1980 in deluje v več kot 70 državah. Inavguralno mašo je daroval nadškof Rode. V Sloveniji je še vedno nekaj beguncev iz bivših jugoslovanskih republik, veliko pa je tudi ilegalcev iz Azije. (Ave Maria)

vseh dušnih pastirjev (1786-1859). Levo zgoraj so naslikani naši pričevalci za vero: **Ivan Salmič**, kaplan na Vinici ob Kolpi, rojen na Raki na Dolenjskem (1914-1942), čisto na vrhu — v levem oglu stene — pa svetniški kandidat, Božji služabnik, **škof Anton Vovk**, rojen v Breznici na Gorenjskem (1900-1963). Njegov lik obdajajo ognjeni zublji — bil je goreč pastir Cerkev in preizkušan v svoji škofovski službi: zaradi sovražstva do njega samega in do Cerkve je bil namreč na pastoralni poti 20. januarja 1952 na vlaku zažgan, zaradi česar je čutil posledice do konca življenja. Škof Anton Vovk je priprošnjik za duhovne poklice in priprošnjik v nevarnostih duhovnikov.“

V prihodnji številki bo opis osrednjega dela druge stene.

vale sočutje. Pa kaj! Tudi ljudje v vasi so z njim sočustvovali, delili z njim žalost in bolečino. A Luz je v očeh moža zaznal toplino, žarek ljubezni, dobrote. Luč s teh oči se je selila v njegovo srce.

„Stopi za menoj“, je rekel mož Luzu in se odpravil h konju, ki je mirno stal pred pogorelo kočo. Na sedlo je bil obešen velik kovček. Mož ga je položil na tla in ga vpričo vseh odprl. Na vrhu so bile zložene knjige, med raznimi kosi oblek so se očem radovednih ljudi ponujali razni predmeti: velik lesen križ, skromen kelih in nekaj druge posode.

„Moje enajstdnevno potovanje se izteka. Vračam se domov. Ta obleka mi ni nujno potrebna.“ Pobral je hlače, suknič, nekaj perila in celo čevlje, sicer ponošene, a še cele. Vse to je kar porinil Luzu v roke. Zaprl je kovček, pogledal presenečenega Luza in se mu nasmehnil.

„Nekaj bo za prvo silo. Potem pa bo že kako.“

S pogledom je preletel še druge, jim z nasmehom zaželel vse dobro in sto-

pil na pot. Konj je stresel z glavo, da je železo zažvenketalo.

„Pa konj. Konja ste pozabili“, je Luz končno prišel do besede.

„Saj ste izgubili tudi konja, kajne? Jaz nimam več daleč do doma. Zbogom!“ In že se je njegova postava izgubila po prašni cesti v daljavo.

Ljudje v vasi so bili prepadeni. Kdo neki je ta človek? Kar tako ti izprazni kovček! In kar tako podari konja! Pravega, živega konja! To mora biti božji mož! Pa smo ga kar tako pustili oditi in niti zahvalil se mu ni nihče!

Z druge strani vasi se je zaslislalo brnenje in kmalu se je pred ljudmi ustavil avtomobil. Trgovec je odprl okno in vesel smeh deklet se je zaslislal iz avtomobila. Trgovec se je ozrl na konja, ki je stal sredi gruče.

„Luzu ga je podaril tujec v talarju.“

„Pa to vam je bil škof Janez. Včeraj je bil v naši vasi.“

„Škof Janez! Pa niti zahvalili se mu nismo od presenečenja. Peljite se za njim in se mu v našem imenu zahvalite.“

Trgovec je kmalu dohitel škofa.

„Vstopite, ravno za enega je še prostor.“

Škof je z očmi samo poblisnil po avtomobilu. Opazil je dekleta, norčava in razgretih obrazov, ki so se hihitala in si nekaj šepetala.

„Hvala za ponudbo, a bom rajši peš.“ In se ni več menil za trgovca in njegov avtomobil.

Čez dobro uro se je trgovec pripeljal v mesto. Pred škofovim stanovanjem sredi albanskih hiš pa ga je skoraj vrglo iz avtomobila. Iz hiše je ravnokar stopil škof Janez in se odpravil po ulici.

„Kako pa on tukaj pred nami?“ Nekaj svetega se je dotaknilo trgovca in tudi dekleta so se v hipu otresle norčavosti ter zmedeno strmela za odhajajočim.

Tudi oni so spoznali, da dobrot škofa Janeza dela čudeže, da dejavna vera ne prestavlja le gore, ampak tudi ljudi.

22. decembra bo 100-LETNICA ROJSTVA izseljenskega duhovnika mons. JANEZA HLADNIKA

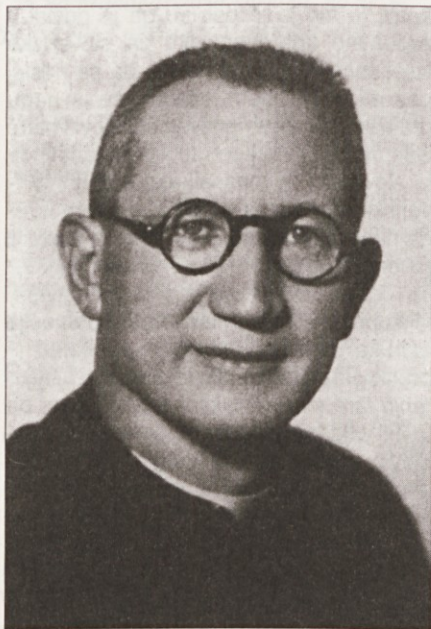
(2)

DR. TINE DEBELJAK

Zadoščenja pa mu ni prineslo niti njegovo največje delo za slovenske novonaseljence, namreč **ustanovitev Slovenske vasi v Lanusu**.

Že leta 1946, preden so prišli emigranti v Argentino, je Hladnik kupil zanje v Lanusu 4.000 m² zemljišča. Tam je prvo barako postavil njegov rodni brat. Kmalu nato je bil v bližini naprodaj še večji kompleks zemljišč, ki so prišle na javno dražbo 31.3.1949. Hladnik si je takoj vzel za pomočnika svojega prijatelja Jožeta Lesarja, kateri mu je odslej urejal zemljiške zadeve Lanusa. Tam sta kupila 42.918 m² za 339.057 \$. Lastnica Celia Silvia Zavaleta je hotela, da bi imela samo enega dolžnika. Zato je Hladnik kupil vse zemljišče in ga nato odprodal drugim kupcem. Precej sveta je odpadlo za ceste, kupci pa so se obvezali, da odstopijo 1500 m² za skupne namene (otroški vrtec, šola, dvorana, športno igrišče, itd). Pogodba je bila podpisana 16. maja 1949, ki je rojstni dan Slovenske vasi. Kmalu zatem so dokupili v bližini še novo zemljišče, tako da je celotna površina slovenskega naselja 85.582 m². Obe površini je nato sparceliral ing. Lamas. V last posestnikov je prišlo končno 290 stavbišč. Leta 1950 so kupci terenov dobili dovoljenje za postavitev hiš in te so pričele rasti kot gobe po dežju. Malokdo je tedaj poznal in cenil Hladnikovo delo, ki ga je imel s prepisovanjem lastninske pravice, malokdo upošteval izgubljeni čas s tekanjem po uradih. Slovenski vaščani so prizadeli marsikako težko uro g. Hladniku: dolžili so ga slabega upravljanja, očitali so mu, da jih je zapeljal v blato in 'na konec sveta', tako, da je skoraj izgubil veselje, stopiti v Slovensko vas. A končno je le dobil zadoščenje in opravičilo, danes so mu vsi rojaki iz srca hvaležni.

Novi naseljenci so si ustvarili svoja verska središča v okolici glavnega mesta Buenos Airesa, v San Martinu, v Ramos Mejiji, v San Justu. Osrednja sv. maša je bila v začetku v Buenos Airesu v salezijanskem zavodu na ulici Belgrano, kasneje na ulici Ramón L. Falcón.

Hladniku je ostala le še slovenska služba božja na Avellanedi, ki jo je zvesto in vestno opravljal. Organiziral je skupno romanje v Luján, s katerim je skušal združiti stare in nove naseljence. Prav tako s skupnim praznovanjem *Duhovnega življenja*.

Toda tudi *Duhovno življenje* je prišlo v druge roke. Novi naseljenci, predvsem izobraženci, so imeli drugačen pojem o verskem listu. Tako so prevzeli tudi Hladnikov 'magacin' in ga spremenili v versko revijo, kar hoče biti še danes. Hladnik je postal predsednik uredniškega konzorcija, toda kmalu je pustil tudi to. Po 13. letih urejanja je prepustil revijo 'mlajšim rokam', dasi v resnici novi glavni urednik dr. Odar, njegov sošolec, ni bil nič mlajši. Z melanholijo in bolečino, a s samopremagovanjem, se je poslovil od svoje revije: "No, to so spomini očeta — piše ob 20-letnici revije leta 1953 — na grunte, katere je dal sinu čez, z bolečim srcem nemara, toda v zaupanju, da bo sin z isto ljubeznijo vodil domačijo, a z večjo spretnostjo v spremenjenih časovnih razmerah, katere on, starec, več ne spreume, kot je potrebno za grunt, da se ohra-

ni na prvem mestu v okolici... *Duhovno življenje* je iz lokalnega izseljenskega glasila postalo vodilno katoliško glasilo." Mor-da ni bilo prav, če gledamo z današnjega stališča, da je nova emigracija izsilila iz rok Hladnika list, ki je bil za nivó stare emigracije pisan kot nalašč, pa ga prilagodila nivoju nove, ko bi za dušnopastirski uspeh bilo večjega pomena, da bi stara emigracija ohranila svoj verski list in bi nova začela z novim. Toda Hladnik je imel zavest, da je s svojim listom postavil trden — vsaj materialen temelj — novemu listu in tako dal pobudo za razvoj v pravo duhovno dušnopastirsko revijo, kakor je sedaj. Toda tudi ta nova revija stoji na Hladnikovem delu.

Odstopanje revije 'mlajšim močem' kakor tudi razočaranje ob Slovenski vasi, mu je dajalo vedno bolj zavest, da gre h koncu tudi njegovo delo z novonaseljenci, kakor se je prej zgodilo s staronaseljenci, spričo novega režima v domovini, ki je razdelil Slovence v Argentini.

Tedaj pa je (leta 1949) prišel v Argentino ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman, tisti ordinarij ljubljanske škofije, ki je Hladnika poslal v Argentino in mu dal nalogo skrbeti za dušni blagor slovenskih izseljencev. Ta škof je bil med vojno neizprosni idejni nasprotnik *Osvobodilne fronte*, katero je razkrinkaval kot komunistično delo. Neustrašno je branil katoliški značaj Slovenije in bil gotovo najbolj avtoritativna osebnost Slovencev med vojno. Partizani so mu že med vojno obljubljali smrt, celo, da ga bodo zažgali na grmadi na glavnem trgu. Ko je prišel čas poraza, ga je protikomunistično narodno vodstvo skoraj prisililo, da se je umaknil v tujino. V Sloveniji ga je novi komunistični režim obsodil na 18 let ječe. On pa je tudi kot begunec v eksilu ostal ljubljanski škof in papež je dovolil ohraniti v inozemstvu njegovemu bogoslovju, ki se je medtem preselilo v Argentino in dobilo zavetje v San Luisu, pozneje pa v Adroqueju, značaj ljubljanske bogoslovne fakultete. Leta 1948 se je škof Rožman preselil v ZDA in postal potujoči slovenski misijonar za vse slovenske izseljence. Oktobra 1949 je prišel v Argentino obiskat svoje bogoslovje, birmat mlajši rod in hrabrit starejše. Janez Hladnik ga je na čelu vseh Slovencev pričakal na letališču v Moronu in ga nagovoril: „Prevzvišeni, ko sem odhajal pred 13 leti v Argentino, ste mi rekli: 'Z odprtimi rokami vas čakam, kadarkoli se vrnete!' Pa je prišlo drugače. Dobrodošli, Prevzvišeni, ko vas morem tokrat jaz sprejeti tudi z odprtimi rokami in veselim srcem.“ Takšno je bilo srečanje z

ordinarijem, katerega so komunistični sopotniki v Argentini vzeli kot tarčo vseh napadov in klevet. Hladnik ga je vedno branil in nikoli ni podvomil v pravilnost njegovega zadržanja. Verjel je škofu, ki je ob vstopu v ZDA zapisal: „*Vedel sem za končne namene komunistične revolucije in v nemalo zadoščenje mi je bilo, ko so komunistični voditelji v Jugoslaviji javno in slovesno izjavili — ob prelomu s Kominterno, da se operejo očitkov — da so tajno pripravljali takozvano Ljudsko fronto že leta 1934 in da ni nastala kot spontano gibanje za osvobodjenje, ampak od vsega početka bila smiselno pripravljeno orodje komunistične stranke z namenom, da Ljudska osvobodilna fronta spravi komunistično stranko na oblast. Prav to je, kar sem jaz trdil in ugotovil že v prvih začetkih, zato so me napadali.*“ Zdaj je ta odločni škof prišel v Argentino in Hladnik mu je bil določen za spremljevalca. Najprej ga je peljal v Lanús, v svojo Slovensko vas, kjer je škof blagoslovil temeljni kamen za novo cerkev. Nato je z njim opravil potovanje po Argentini. Obiskal je kraje, kjer so bolj številno živeli Slovenci: Mar del Plata, Bahía Blanca, Neuquén, Bariloche, Cinco Saltos ..., povsod so sprejemali škofa z vso slovesnostjo in ljubeznijo.

To pa je bila tudi zadnja Hladnikova slovenska dušnopastirska pot „*Po Argentini sem in tja.*“ Preden se je vrnil škof v

KRATKE NOVICE

LJUBLJANA — Novi nuncij v Ljubljani. Sv. sedež je imenoval četrtega apostolskega nuncija v Republiki Sloveniji. Po Pier Luigiju Celati, Edmondu Farhatu in Marianu Olešu (slednji se je zaradi hude bolezni kmalu po imenovanju odpovedal službi) je

ZDA, ga je prosil, naj ga razreši dolžnosti, ki mu jo je dal, ko ga je poslal v Argentino kot duhovnika za slovenske izseljence in naj mu dovoli, da se odslej posveti domačinom. Hladnik se je namreč namenil, da se posveti ustanovitvi fare San José de Pompeo tudi zategadelj, da bi slovenski novonaseljenci v bližini Slovenske vasi nikdar ne bili brez slovenskega duhovnika. Škof Rožman ga je razrešil prvenstvene skrbi za slovenske rojake.

Janez Hladnik se je posvetil ustvaritvi župnije v tem delavskem predmestju Lanusa. Lotil se je naloge, o kateri je prelat Odar rekel, da je „*enako ustvarjanju fare v misijonskem krogu.*“ Sicer pa je bil Hladnik vedno misijonar: v bogoslovju v Ljubljani, na kongresu na Poljskem, med Slovenci v Zagrebu pa med Slovenci v Argentini.

Zdaj je stopil na misijonsko polje med domačini. Toda na Slovence ni nikdar pozabil. ■

junija nastopil 59-letni italijanski cerkveni diplomat msgr. Giuseppe Leanza. Ob posvečitvi novomašnikov v ljubljanski stolnici se je 29. junija v slovensčini predstavil vernikom. Iz Ljubljane opravlja tudi naloge nuncija v Makedoniji, zadnja tri leta pa je bil nuncij v Sarajevu. (*Mladika*)

MOSKVA — Predstavnik moskovskega patriarhata metropolit Kiril je 26. marca v Bagdadu predal otroški bolnišnici zdravila, ki so jih zbrali ruski kristjani, in se srečal s predstavniki iraških kristjanov in muslimanov. Ruski patriarhat meni, da bi morala mednarodna skupnost nadzirati iraško proizvodnjo orožja za množično uničevanje, hkrati pa posvetiti večjo pozornost civilnemu prebivalstvu, ki je zaradi mednarodnega embarga na robu preživetja. (*Ave Maria*)

VATIKAN — Na veliki petek, 29. marca, je papež Janez Pavel II. po dolžini svoje službe prišel na šesto mesto med papeži. Njegov pontifikat je bil za en dan daljši od papeža Pija VII., ki je cerkev vodil med letoma 1800 in 1823. Slednji je bil Petrov naslednik 23 let, 5 mesecev in 6 dni. Janez Pavel II. je 264. rimski škof, za papeža so ga izvolili 16. oktobra 1978, službo pa je prevzel 22. oktobra. Samo pet papežev je Cerkev vodilo dalj časa. To so: apostol Peter (33?-67?), Hadrijan I. (772-795), Pij VI. (1775-1799), Pij IX. (1846-1878) in Leon XIII. (1878-1903). (*Ave Maria*)

Člani prvega odbora Društva Slovencev v Buenos Airesu. Od leve: Jože Albreht, Joško Krošelj, častni predsednik DS Janez Hladnik, inž. Albin Mozetič, predsednik DS Miloš Stare, Anton Skubic, gđč. Marija Petelin, Ladislav Lenček CM in Anton Orehar.

„Po nevihti na Madagaskarju“

Misijonar Pedro Opeka je bil v zadnjem času štiri mesece odsoten z Madagaskarja, da je obiskal Slovenijo, Avstrijo, Monako in Francijo. Razlog za potovanje po Evropi pa ni bil samo iskanje pomoči za njegov misijon, ampak je bil tudi političen. Na „Rdečem otoku“ je zmagala na volitvah namreč opozicija dolgoletnemu predsedniku vlade, ki ni hotel priznati veljavnosti teh volitev in je zato obubožani državi grozila kaotična situacija, ki je povzročila poleg materialne škode tudi veliko človeških žrtev. Naš misijonar je v nastali situaciji zastavil ves svoj ugled, tako doma kot tudi v tujini, da je prišlo do zmage izvoljenih predstavnikov naroda. Kako so ga na Madagaskarju sprejeli, ko se je vrnil, je misijonar opisal tinjskemu rektorju Jožetu Kopeinigu v pismu z dne 13. avgusta 2002, ki ga objavljamo. Ur.

Dragi Jože Kopeinig!

Najprvo se hočem iz vsega srca zahvaliti za tako lep sprejem pri Tebi v Tinjah in na splošno na Koroškem in za tiste nezabne dneve, ki smo jih skupaj preživeli z otroki raznih šol! Vesel sem bil tudi in občudoval lepo koroško naravo in pokrajino! V kakšnem lepem svetu živite! Ali se tega zavedate?

Nisem si predstavljal, da bom doživel tako lepe trenutke na Koroškem! Zelo lepo ste pripravili program in otroke v šolah! Najlepša hvala!

Z velikim veseljem Ti pišem iz Akamasuje. Prišel sem pred dvema tednoma. Sprejem je bil zelo prisrčen. Nisem si predstavljal, da me bodo sprejeli na tako izreden način. Že na letališču, ko sem izstopil iz letala, sta me sprejela dva ministra, predstavnika vlade, in časnikarji! Nova vlada je bila zelo na tekočem o mojih izjavah v medijih v Franciji in prizadevanju za mir in demokracijo na Madagaskarju.

Spremljali so me do častne dvorane, kjer sem imel pogovor s časnikarji. Po končanem pogovoru so me peljali ven iz območja carine, kjer me je čakalo nekaj sto otrok. Ti so planili vame, ko so me zagledali. Res je bilo lepo, kako smo se z otroki pozdravili in se objeli v enem samem sunku ljubezni! Vsi navzoči so kar strmeli in bili brez besed, kako da nekega belega človeka ti otroci tako prisrčno sprejmejo in kažejo takšno veselje. Ko je ponavadi malgaški človek bolj rezerviran glede svojih čustev!

Zunaj na prostem pa smo vsi skupaj zapeli pesem v zahvalo Bogu za mir in

srečno vrnitev. Naša pesem je odmevala po celem letališču. Časnikarji so strmeli in smekali.

Ko smo po malo več kot polurni vožnji dospeli v vas na smetišču, nas je tam čakalo nekaj tisoč ljudi. Pol kilometra pred vasjo sem moral izstopiti iz avta, da sem pozdravil množico. Pot sem si prebijal z nekaj močnimi fanti okrog sebe. Petje, ples, vriskanje in ploskanje

— vse se je pomešalo in vse je bilo umestno, da so izrazili notranja čustva in veselje. Končno smo prišli do velikega dvorišča pred šolo in tam smo spet vsi skupaj zapeli zahvalno pesem. Zahvalil sem se jim za tako lep sprejem in dal Božji blagoslov tej enkratni množici, ki je žarela od najbolj iskrenega veselja in sreče. Med vsem tem časom sem se bal, da ne bi bil kakšen otrok poteptan. Ko sem jih prosil, naj gredo domov, da se bomo videli v nedeljo pri maši, so kar obstali in me gledali, da naj še kaj povem. Končno so začeli počasi odhajati. Res, doživel sem nepozaben dan!

Drugi dan sta dva časopisa poročala o tem prihodu. *Midi-Madagascar* je zapisal na prvi strani: „Triumfalen sprejem“, časopis *Tribune* pa „Kot heroja“. Pri večernih novicah sta poročala televizija in radio.

V nedeljo pa je bila naša dvorana premajhna za veliko množico in liturgija je bila zelo lepa in doživeta. Pri njej so sodelovali otroci, mladina in vsi odrasli sodelavci. Take maše nisem doživel nik-

Ob takšni udeležbi in sodelovanju vernikov ima Pedro Opeka ob nedeljah sv. mašo v svojem misijonu.

Pogovor z Ivanom Vombergarjem

Pretkelega julija je prišel iz Slovenije na obisk v Argentino naš znanec, glasbenik prof. Ivan Vombergar. Tri leta je minilo, odkar se je poslovil od Buenos Airesa in naše slovenske skupnosti ter se naselil v slovenski metropoli, ki mu nudi zdaj tudi poklicno zaposlitev. Prišel je obiskat družino, domeni pa se s Finkovimi, Bernardo, Veroniko in Markom, da jih bo spremljal na slavnostnem koncertu v Našem domu v San Justu, ko pridejo v Argentino. V prepričanju, da bo naše bralce zanimalo, kako se je ta naš mladi „Argentinec“ vživel v novem okolju in kako se udejstvuje v očetnjavi, smo ga naprosili za pogovor in mu zastavili nekaj vprašanj.

Dobro vem, kako na tesnem je človek s časom, kadar je na potovanju, zato bodo bralci *Duhovnega življenja* toliko bolj cenili tega, ki si ga namenil njim. Povej najprej, kdaj si se navdušil za glasbo?

Kot otrok sem rad gledal in poslušal, kako sta se starejša sestra in brat učila klavir ob mami, ki je profesorica za ta inštrument. Ko sem imel devet let, sem se začel resno privatno učiti, da sem tri leta kasneje položil izpit in se vpisal v moronski konservatorij. Tam sem doštudiral višjo profesuro v klavirju, medtem pa študiral orgle pri Yamahi in tam tudi štiri leta poučeval. Leta 1994 sem naredil izpit v Instituto Superior de Arte v Teatru Colón in nato leta 1997 diplomiral kot korepetitor ter operni in zborovski dirigent. Po diplomi sem bil v Colonu tudi zaposlen kot korepetitor.

In zdaj v Ljubljani?

Sedaj sem že tri leta tudi korepetitor v ljubljanski Operi in v Baletu Ljubljana

Kaj te je nagnilo, da si se odločil za Slovenijo?

Navadno se vsaka kriza, ko prihaja v deželo, najprej pokaže v umetnosti. Tako se je tudi v Argentini že pred tremi leti jasno nakazovala kriza, ki zdaj prizadeva vse. Že tedaj so profesorji dobivali plače s trimesečno zamudo, če so jih sploh dobivali. In to v inštitucijah kot je Teatro Colón! Koncerte, ki smo jih imeli, so bili vsi brez pogodb. Ni bilo nobene gotovosti, kdaj nam jih bodo plačali, če nam bodo sploh kaj plačali. Igrali smo pač zaradi ljudi, ki so hodili na koncerte, in za nabiranje izkušenj. Takrat je v meni dozorela odločitev, da si poiščem delo v Sloveniji.

Tam so me lepo sprejeli, čeprav so to pokazali bolj na slovenski način, ne temparamentno, kot sem bil vajen v Argentini. V Sloveniji si želim dobiti še več izkušnje v opernem repertoriju, v vodenju in dirigiranju ansamblov, v klavirski pedagogiki in povečati svoj solistični repertorij. Sem zadovoljen, ker lahko izvršujem poklic, ki sem si ga izbral, in se lahko s tem preživljam.

Kako si prišel v ljubljansko Opero?

V Sloveniji sem bil prvič leta 1992, ko

sem spremljal sanhuški mladinski pevski zbor. Potem sem bil tam še dvakrat, najprej, ko smo imeli koncerte z Lukom Debevcem in Anico Rode, leta 1999 pa sem spet spremljal pevski zbor iz San Justa. Ob koncu turnee sem ostal v Sloveniji. Že leto prej sem poiskal stik z direktorjem Opere in mu omenil, da nameravam priti v Slovenijo, da me zanima, če bi bilo v gledališču kakšno mesto zame. Ko sem se preselil v Ljubljano, sem šel na presluško (avdicijo) in naslednji dan že nastopil novo službo. Najprej sem delal honorarno, potem pa po pogodbi.

Slišal sem, da orglaš tudi v cerkvi pri uršulinkah?

Res je. Nekoč sem bil tam pri maši. Spomnim se, da sem se po tisti maši srečal s Tinko Urbančič in sva se pred cerkvijo pogovarjala. Nato se nama je pridružil še župnik Bradan Adam. Tinka me je predstavila kot organista, na kar je odgovoril, da potrebuje na prav organista. Od takrat naprej spremljam na orglah župnijski zbor pri uršulinkah ob nedeljah pri tisti maši, pri kateri je prej leta orglal znani orgelski mojster Primož Ramovš.

Pri frančiškanih pa vodim zbor svete Cecilije.

Ali lahko poveš kaj o skupnosti Emanuel, v katero si se menda vključil?

Skupnost Emanuel, v kateri preživim večino prostega časa, je ustanovil neki Francoz, ki je bil filmski kritik. Začel je z manjšo skupino ljudi, iz katere se je razvila ta skupnost, ki se je zelo razširila v Parizu in drugod po Franciji, kasneje pa tudi v Nemčiji, v Avstriji in drugod. V Sloveniji ima ta skupnost 50 članov.

Skupnost Emanuel je laično združenje, ki sprejema vernike vseh življenjskih stanov (laike, duhovnike, škofe, posvečene brate in sestre), ki želijo s kontemplativnim in apostolskim načinom življenja služiti Cerкви. Vsi člani so poklicani k svetosti in oznanjevanju evangelija. Odgovori na ta klic so različni, kakor so različni življenjski stanovi in poklici, ki jih člani opravljajo v družbi. Člani skupnosti si na tej poti posvečenja obljubijo duhovno, bratsko in materialno pomoč.

Duhovnost skupnosti Emanuel sestavljajo trije temeljni stebri: molitev, sočutje in evangelizacija.

Člani črpajo moč iz evharistične molitve, v češčenju Najsvetejšega (adoraciji).

je v Evropi v štirih mesecih potovanja!

Naši smetiščarji imajo res veliko humanega in duhovnega bogastva v sebi in kakšno dostojanstvo!

Sedaj pa je vse to za nami in vsakdanje življenje se nadaljuje. Delo je torej največja stvar, ker se s tem preživljamo. Hvala Bogu, mir se je vrnil na Madagaskar! Sedaj spet lahko delamo in material se dobi na trgu. Treba je pridobiti zgubljeni čas med politično krizo, ki je trajala sedem mesecev. Minister za zdravstvo nas je prišel že dvakrat obiskat in nam dal tri državne zdravnike, da bodo delali z nami. Omenil sem mu, da nameravamo narediti bolnišnico, in je bil zelo vesel te novice.

Nisem pričakoval, da bo sam minister prišel dvakrat z vsem svojim štabom in nam ponudil sodelovanje pri zdravljenu najbolj revnih bolnikov!

To priložnost je treba sprejeti in moramo takoj na delo, da vlada vidi, da se ne obotavljamo in smo vedno pripravljeno prijeti za delo, ko gre za zdravje naroda in najbolj revnih ljudi!

Bog Te živi in s Teboj vred vse koroške prijatelje misijonov!

Iz Nedelje

V molitvi raste pravo sočutje, to je ljubezen do Jezusovega srca in do ljudi, posebno še takih, ki trpijo, in globoka želja približati se njim, ki ne poznajo Boga. Od tod gorečnost za evangelizacijo.

Vir teh milosti predstavljajo zakramenti (predvsem evharistija in spoved), osebna in skupinska molitev, odprtost Svetemu Duhu in zaupanje Mariji, ki je mati Emanuela.

Gotovo je s tem gibanjem povezan tudi znani muzikal „Joshua“, katerega glasbeni vodja si?

Avtor tega modernega muzikala je nemški duhovnik Markus Wittal. S to predstavo smo člani skupnosti Emanuel nastopili v Ljubljani, v Kranju, v Mariboru, v Zagrebu in v Nemčiji. Vsebina muzikala je svetopisemska zgodba o dobrem pastirju, ki išče izgubljeno ovco.

V okviru misijona, ki je bil ob petkih na Ljubljani, smo pripravili ta muzikal pred nekaj meseci na Kongresnem trgu v Ljubljani. Prisostvovalo je približno 1500 ljudi, veliko od njih nevernih. Na koncu smo povabili te ljudi, da so šli s prižgano svečko v roki v uršulinsko cerkev in jo tam položili pred oltar.

Nastopa nas v celoti 60 oseb, od tega 25 v zboru, 5 solistov, 5 plesalcev, 7 glasbenikov in še drugi, ki imajo na skrbi scenografijo in organizacijo. Člani te ekipe niso niti verni, vsi brez izjeme pa delajo brezplačno, kot prostovoljci. To je za Slovenijo nekaj izjemnega. Kaj takega je bilo doslej mogoče samo v slovenski skupnosti v Argentini, ne pa v Sloveniji! Veliko teh, ki sodelujejo, pride zraven zaradi glasbe, drugi tudi zaradi verske vsebine ali pa zaradi misijona, ki je s tem povezan.

Kot sem slišal, ste priredili v Ljubljani tudi muzikal „Marija“. Ali lahko razložiš, kaj je to?

Vsako leto na praznik Brezmadežne pripravijo bogoslovci 3. letnika na Teološki fakulteti marijansko akademijo. Letos je bila ta akademija prvič malo bolj moderna. Glasba, ki jo igramo na teh muzikalih, je sicer duhovna glasba, a je moderna, izvajana z modernimi inštrumenti in spremljana z baletom. Muzikala Marija na Teološki fakulteti se je udeležilo tudi veliko duhovnikov, med njimi tudi nadškof Rode in škof Uran, ki se nam je med muzikalom pridružil na odru in z nami pel. Ta muzikal je bil nekaj posebnega za bogoslovce, ki ga doslej niso poznali, zaradi sodelovanja bogoslovcev pa tudi za našo ekipo.

Kakšen je položaj med mladino v Sloveniji?

Veliko mladine je brez idealov in brez jasnih nazorov. Zato je samomor prvi razlog umrljivosti v tej dobi. Veliko je tudi

vernih, a manjka medsebojne povezave in možnosti za pogovor o verskih temah. Veliko je verskih projektov, v katerih se dejavno vključujejo mladi. Vsako sredo je mladinska maša pri frančiškanih in je cerkev nabito polna. Res je tudi, da se veliko duhovnikov ukvarja z mladino. Skoraj vsak teden se lahko vključiš v skupino za duhovne vaje, priložnost pa je tudi za take, ki so osebno vodene.

Ob prostem času menda rad hodiš po planinah?

Kamniške planine sem že vse obhodil, trikrat sem bil na Triglavu, trikrat tudi na Stolu. Prav tako sem oblezel vse Polhograjske vrhove. Na pot grem včasih v družbi, večkrat pa tudi sam. Ni nevarnosti, da bi zašel, ker so na razpolago dobri zemljevidi in so poti shojene, poleg tega, da zmeraj srečujem ljudi in jih lahko povprašam za pot, če imam kak dvom. Na Šmarno goro grem kar s kolesom. Iz Bežigrada do vznožja hriba prevozim v četrtr ure, potem pa gor v hrib. Zelo mi je všeč hoditi po hribih in uživati v naravi, kar lahko delam tudi blizu Ljubljane.

Zdaj je v Sloveniji že kar precej rojakov, ki so prišli tja iz Argentine. Ali se „Argentinci“ pogosto srečujete?

V Št. Jakobu ob Savi ima Toni Burja iz Lanusa svojo župnijo. Pri njem se pogosto dobivamo, da igramo nogomet, včasih pa se tam zbiramo tudi na piknike. Kako se je začelo? Toni je imel skupino ministrantov, ki je ob nedeljah hodila na

travnik ob cerkvi igrat nogomet. Potem je začel zahajati tja tudi kak Argentinec, potem dva in zmeraj več, tako da zdaj lahko sestavimo že celo argentinsko ekipo. Seveda igra z nami tudi župnik Toni. Enkrat na dva meseca pa gremo tja na piknik, na čevapčiče in mate. Takrat je udeležba še večja. Večinoma smo mladi, nekateri pridejo tudi z ženami in otroki. Zanimivo, da se na teh srečanjih pogovarjamo špansko, da tako ohranjamo jezik.

V Argentini se otroci nekdanjih imigrantov vedno bolj zanimajo za možnost izselitve in zaposlitve v deželi svojih staršev in dedov. Kakšne so možnosti za argentinske Slovence v Sloveniji?

Slovenija nam nudi življenjske možnosti, ne smemo pa pričakovati, da nas bodo nosili na rokah. Koristno je navezati stike za zaposlitev že prej, preden gre kdo tja. Možnosti so za mlade družine, za študente, posebno še za tiste, ki jih interesira podiplomski študij.

In prihodnost Slovenije?

Njeno prihodnost vidim v okviru Evropske unije in prav tako v zvezi z Nato. Ti dve instituciji sta zelo važni za promocijo Slovenije v svetovnem merilu. Mislim, da bo vstop v EZ pospešil napredek v Sloveniji tako v socialnem, političnem kot gospodarskem oziru.

Prav lepa hvala za pogovor pa veliko sreče in uspehov še naprej!

Pogovarjal se je Stane Snoj

V cerkvi Marije Pomagaj v Buenos Airesu sta se 4. maja 2002 poročila TONČKA TROBEC in IVO MAJHEN. Čestitamo!

V PRIMEŽU

Ivan Lavrih (2)

REVOLUCIJE

DOBREPOLJE — MOJA FARA

Dobrepoljska dolina se pričinja pri železniški postaji Videm-Dobrepolje in se vleče preko Vidma do Kopolj, kjer se združi s Struško dolino. Dolina je dolga okoli 20 in široka okoli 4 kilometre. Na obeh straneh jo obdajajo hribi in gozdovi. Kot nalašč za partizansko skrivanje in zasedno napadanje.

Dolina šteje okoli 3.000 ljudi, ki so naseljeni na Vidmu, kjer je tudi farna cerkev, obdajajo pa jo vasi Cesta, Zdenska vas, Mala vas, Podgora, Podpeč, Zagorica, Bruhanja vas, Kopolje, Hočevje, Ponikve, Brezje, Predstruge, Ilova Gora in Vodice.

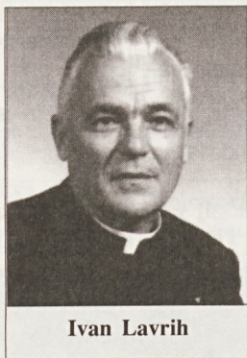
V glavnem se ljudje preživljajo s kmetijstvom, živinorejo in lesno industrijo. Pred in med vojno je bila edina industrija stolarna Antona Drobniča in apnenica v Predstrugah. V Jakličevem domu je bila delavnica za igrače. Ustanovil jo je župnik Anton Mrkun. Pozimi je vsa dolina delala zobotrebce oziroma „klinčke“ in razno kmetijsko orodje. Ženske so rade nosile na trg v Ljubljano jajca, surovo maslo, gobe, domač kruh, pa tudi zdravična zelišča in čaje. Družine so bile velike in preskrba mnogih ust ni bila lahka. Ljudje so si pomagali pri delu na polju in v gozdu. S svetom so bili povezani z železnico. Ljubljana-Kočevje in z železniško postajo Videm-Dobrepolje. Asfaltnih cest seveda ni bilo, makadamske pa so bile dobro oskrbovane.

Dobrepoljci so bili ljudje žuljavih rok, globoke vere in bili so ponosni, da so „fovčki“. In ta dolina, ti ljudje so postali moj delovni vinograd. Z vso silo in mladostno energijo sem se vrgel na delo, tako v cerkvi, šoli in v prosveti. Delo je šlo dobro od rok. Moj predhodnik, kaplan France Nahtigal, je bil odličen, goreč in strog duhovnik. Vse je imel prav lepo organizirano, tako da sem njegovo delo samo nadaljeval. Prosvetno delo se je odigravalo v Jakličevem domu, ki ga je zgradil župnik Anton Mrkun. Imenoval se je po domačinu Francetu Jakliču, ki je bil učitelj, velik združnik, gospodarstvenik in

prosvetni delavec. V svojem delu sem zelo užival, posebno še, ker sva se z župnikom Mrkunom lepo ujemala. Moja teta Francka, sestra moje mame, je lepo skrbelo za moje oskrbo.

DOBREPOLJSKI KAPLAN

Kaplansko mesto v Dobrepolju je bilo zelo cenjeno. Govorilo se je, da si moral biti prej kaplan dvajset let kje drugje, preden si postal kaplan v Dobrepolju, zato moja nastanitev ni preveč dobro odmevala med starejšimi gospodi kaplani. Škof da je naredil veliko napako, so rekli in me kar malo postrani gledali. To je bilo posebej vidno na prvi dekanjski konferenci v Ribnici. Toda župnik Mrkun je prebil led, ko me je predstavil vsem zbranim dekanjskim duhovnikom in me začel hvaliti, kako delaven sem in kako me imajo ljudje radi. Od takrat nisem imel nobenih težav več, čeprav sem bil star komaj 23 let.

Ivan Lavrih

Kot kaplan sem imel svojo kaplanijo in svojo kuharico. Kaplanija je bila lepa in prostorna in je imela celo vinsko klet. Materialno je bil kaplan dobro preskrbljen. Vsako leto je imel lepo „biro“. Po več kot 200 let starih statutih je vsak kmet dal kaplanu mernik pšenice in mernik ovsu. Statut je bil

iz časov, ko so imeli kaplani konje, zato tudi oves. Poleg tega je moral vsak kmet dati kito prediva ali pa 5 dinarjev. Pobiranje bire je bil farni praznik, s dvema velikima lojtrskima vozovoma s konji in s kupom mož, ki so spravljali žito v vrečo. Jaz pa sem delil podobice otrokom in odraslim od vasi do vasi. Seveda je bilo tudi dosti jedače in pijače. Pobiranje bire je trajalo dva dni. Zvečer so možje vse zbrano znosili na podstreho kaplanije v velike predale. Biro sem seveda prodal.

Poleg bire je imel kaplan velik gozd in vsako leto sem smel prodati „40 klatr terdega lesa“. Imel sem tudi dva velika travnika in košnjo sem vsako leto na licitaciji prodal.

V šoli sem poučeval verouk 20 ur na teden. Vsak teden sem šel enkrat v šolo v Kopolje in na Vodice. Na uro mi je

država plačala 10 dinarjev, enako za pot tja. Tudi za kosilo v teh dveh krajih je bilo 10 dinarjev. Dohodki dobrepoljskega kaplana so bili torej odlični. Ni čuda, da so se gospodje za to mesto tako pullili.

Seveda, dela je bilo tudi veliko. Poleg cerkvenega še spovedovanje. Ob nedeljah smo začeli spovedovati ob četrti uri zjutraj. Prva maša je bila ob šestih, druga ob desetih. Med mašama pa spet spovedovanje. Ker takrat nismo smeli od polnoči ničesar jesti in piti, razen vode, sem bil ob nedeljah ob 11. uri dopoldne še tešč, kar ni bilo lahko. Vsako nedeljo sem imel zato hud glavobol.

Skrbel sem tudi za fantovsko Marijino družbo, župnik pa je skrbel za dekliško. Imeli smo mesečne sestanke po maši in skupno sveto obhajilo. Svoje nedelje s skupnim svetim obhajilom so imeli tudi poročni možje in žene. Ob prvih petkih in prvih sobotah je bila cerkev vedno polna.

V rokah kaplana je bilo tudi kulturno življenje; različne igre, dve ali tri na leto, materinski dan, otroška božična prireditev, miklavževanje in še kaj. Fantovski odseki in dekliški krožki so bili odlično organizirani in oboji so imeli redne vaje in nastope.

Zelo živahna je bila tudi Katoliška akcija. Pri rednih sestankih smo zelo resno študirali papeške okrožnice, na primer o komunizmu, tako da so člani KA prav dobro poznali naravo komunizma in njegovo delo. V tej organizaciji sem tudi jaz imel vso oporo pri svojem delu, posebno še v boju proti komunistom. Naj omenim imena vsaj nekaterih fantov, ki so bili moja desna roka: Franc Korošec, Janez Mustar, Roman Zabukovec, Franc Kadunc, Milan Klinc, Franc Klinc, Ludvik Hren in Albin Tiselj. Vsi so bili kasneje odlični organizatorji in voditelji pri vaških stražah in domobrancih. Kadar sem jih potreboval, so bili tudi moja osebna zaščita.

Razvoj svetovnih dogodkov smo pridno zasledovali, posebno po londonskem radiu v slovenščini vsak dan ob petih in petinštrideset minut. Z veliko skrbjo smo pričakovali, kdaj bo zagrmelo tudi v Sloveniji.

OKUPACIJA

In zagrmelo je. Šestega aprila 1941, na cvetno nedeljo, ko so nemška letala bombardirala Beograd. Vlada v Beogradu je nekaj pred tem čutila, da so Nemci pred durmi. Odredila je mobilizacijo, ki pa seveda ni imela prav nobenega pomena. Vojska je razpadla že na veliki četrtek. Po letalskem napadu na Beograd je ban Marko Natlačen povabil predstavnike de-

mokratskih strank na nujen pogovor in predlagal ustanovitev Narodnega sveta, da bi se ohranil mir v deželi. Komunistična partija ni bila povabljen, ker ni bila organizirana kot politična stranka in je bila številčno neznatna. Natlačen je ukazal šefu policije Hacinu, naj uniči vse sezname komunistov in naj vse partije izpusti iz zaporov. Za to lepo človeško gesto so komunisti Naltačena čez leto in pol ustrelili, Hacinu so poskušali ustreliti že oktobra 1941, vendar so ga le ranili, obesili pa so ga po vojni. Trajanje Narodnega sveta je bilo prav kratko. 11. aprila so Italijani zasedli Ljubljano in nato okoli eno tretjino slovenskega ozemlja. General Romero je takoj izdal dvojezični razglas, ki se je glasil: „Vaša lastnina, vaše šege in navade bodo spoštovane pod pogojem, da nihče ne napada ali žali obojnih sil, ki v vaših krajih predstavljajo fašistično Italijo.“

Italijani, posebno general Romero, so dobro vedeli za vsa grozodejstva, ki so jih povzročali Nemci in Madžari na ozemlju, ki so ga zasedli. Italijani so hoteli biti boljši, bolj civilizirani in humani. Zato so pustili slovensko univerzo, šolstvo, tisk, znanstvene ustanove, gledališča itd. Vsi uradni akti so bili dvojezični. Cerkev je imela popolno svobodo. Da bi se še bolj prikupili ljudstvu, so sprejeli na tisoče beguncev iz Štajerske, Gorenjske, Prekmurja in iz Hrvaške. Pouk italijanščine je bil na začetku le na srednji šoli. Na zasedeno ozemlje so vozili tudi velike transporte živil. Razlike med italijanskim, nemškim in madžarskim postopanjem so bile zelo vidne. Za varnost so skrbeli italijanski policisti in karabinjerji, ki so se jim pridružili slovenski orožniki in policija. 18. aprila je v Ljubljanski pokrajini prevzel oblast civilni fašistični komisar Emilio Grazioli, velik sovražnik Slovencev, ki je Mussoliniju obljubil, da bodo prebivalci pokrajine kmalu postali Italijani.

Takšno, na kratko, je bilo politično stanje ob zasedbi Slovenije. V Dobropolju se ni nič spremenilo. Šole so ostale z vsemi učitelji. Na občini je ostal župan Jože Strnad s tajnikom Antonom Medvedom. Na občini je pomagal tudi Rudi Osterman. Le en fašist, črnosrajčnik, je prišel včasih pogledat, kaj delajo na občini, ni pa dajal nobenih odredb. Tako smo se na začetku kar dobro počutili. V ljudski šoli so začeli počasi s poukom italijanščine, za mladino so organizirali Gill, pa ni šlo. Med mladino ni bilo nobenega zanimanja.

Italijani so imeli svoje vojake na železniški postaji in pri Sv. Antonu na Zdenski rebri. Komanda je bila v Kavčičevi hiši. Imeli so gostilno in Italijani so jim

prav vse zaplenili. Dva sinova sta šla k partizanom, eden od njiju, Hinko, je postal kasneje zelo visoki oficir Ozne. Italijani so pustili staršem le majhno sobico. Zaradi sinov so veliko trpeli in tudi stradali. Obiskal sem jih. Mama je jokala in prosila za kakšno pomoč. Poskrbel sem za hrano in več drugih stvari, za kar so prosili. Morda sta fanta to zvedela in rekla zame dobro besedo, ko sem bil kasneje zaprt v Kočevju, da me niso ustrelili. To je le domneval!

Italijanska posadka pri Sv. Antonu je bila na zelo dobrem kraju, saj je od tam lep razgled na vso dolino in tudi primerno za obstreljevanje doline, kar se je tudi zgodilo. Ob nedeljah so vojaki „postrojeno“ prišli k sveti maši in prav „vneto poslušali“, kako sem rohnul s prižnice. Življenje v prvih mesecih okupacije je bilo mirno po vsej dolini, vendar smo s strahom čakali, kaj bo prinesla prihodnost.

PRVE TEŽAVE

Prve težave z Italijani sem imel jaz osebno. Iz moje kaplanije je bil lep razgled na pokopališče in na glavni vhod v cerkev. Večkrat sem opazil, kako je vedno isti italijanski vojak šel s kakšnim mladim fantičem v cerkev in sta čez nekaj časa prišla ven. V mislih sem kar pohvalil italijanske vojake, da hodijo s fanti v cerkev in tam skupno malo pomolijo.

Nekega dne sem enega od teh fantičev srečal pred kaplanijo in sem ga pohvalil, da je tako priden, da hodi v cerkev molit skupaj z italijanskim vojakom. Fant me je nekaj časa gledal, nato pa ga je zagrabil hud jok. Peljal sem ga v kaplanijo in v svojo sobo, da se je fant malo pomiril. Šele tedaj sem ga vprašal, kaj ga teži, zakaj joka. Ihteč mi je počasi začel pripovedovati žalostno in ogabno zgodbo, kako mu je vojak dal čokolado in sladkorčke, ali kakšne igrače, ga nato peljal v cerkev v spovednico, kjer sta počela „grde stvari“. Zdaj sem razumel, zakaj je bila spovednica tolikokrat mokra po tleh. Fant mi je tudi povedal, da on ni edini, ampak da je tudi pet drugih dobilo čokolado od vojaka. Pomiril sem fanta in ga lepo prosil, da o tem z nikomer ne govori.

Povabil sem še drugih pet v kaplanijo, vsakega posebej, in vsi so mi povedali isto zgodbo: čokolada, sladkor in „grde reči“. Kaj narediti? Bil sem v hu-

dem precepu. Šel sem k župniku, kjer sva se o zadevi resno pogovorila in sklenila, da je ne smeva pustiti pri miru. Ugotovila sva, da bi bilo dobro imeti najprej v rokah nekaj napisanega, da ne bi bila samo nekaj beseda proti vojakom. Povabil sem vseh šest fantov v kaplanijo in jih prosil, naj čisto na kratko napišejo, kaj se jim je dogajalo z vojakom. Glede spovednice pa nič podrobnega, samo „grde reči“. In so napisali, prav vsi. Spet sem jih prosil, naj o tem nikjer ne govorijo in jih pomirilo, naj se ničesar ne boje.

Z župnikom sva šla na komando na železniški postaji in nesla s seboj šest „dokumentov“. Nobeden od naju tedaj ni znal dovolj dobro italijanščine, zato smo rabili prevajalca. Komandant naju je poslušal. Na koncu je dejal, naj napisane liste pustiva pri njem in da bo že sporočil, kaj bodo storili.

Cez tri dni je sporočil, da bodo njegovi vojaki prišli ob štirih popoldne na Videm in da naj bodo v šoli vsi otroci, ki so napisali obtožbe proti vojakom. Za božjo voljo, kaj bo zdaj, ali nas bodo vse odpeljali v internacijo? Ali še kaj hujšega?

Vojake so postrojili med dve šoli, kakšnih 20 po številu. Poleg otrok in naju z župnikom je bilo zunaj prisotnih tudi nekaj staršev. Prišel je lokalni komandant ob spremstvu višjega oficirja iz Velikih Lašč in enega fašista. Šli smo v posebno sobo v šoli. Fašist je začel govoriti, da so pregledali izjave otrok in prišli so do zaključka, da so bili otroci dobro naučeni, kaj naj napišejo. Spreletelo me je, da je zdaj konec mene in otrok. Kot blisk mi je prišlo na misel, da sem rekel: „Ker so bili udeleženi pri zadevi otroci, morajo dobiti besedo tudi oni. Pustite otroke iz šole, vsakega posebej, in naj identificirajo vojaka, ki jim je dajal darila. Če ga bodo vsi pokazali, bo kriv, če ne, so otroci lagali.“ Zdaj so bili Italijani v precepu in morali so upoštevati moj predlog. Drugega za drugim so pripeljali otroke iz šole in prav vsi so brez oklevanja pokazali istega vojaka. Tako izhoda ni bilo več. Višji oficir iz Lašč se mi je v imenu italijanskih obojnih sil zahvalil, da sem imel tako budne oči nad moralno italijanskih vojakov. Tudi otrokom se je zahvalil. Fašist je bil vidno nezadovoljen, tudi roke mi ni ponudil, toda višji oficir je imel glavno besedo.

Z otroki sem šel v cerkev in se Bogu

zahvalil, da nas je rešil iz velike stiske. Kaj so storili z italijanskim vojakom, nisem izvedel, videli ga nismo nikoli več. Bil je kurir. Vsak dan je zjutraj šel z vlakom v Ljubljano in popoldne prišel nazaj. Tam je nakupil razne stvari, da je imel darila za otroke. Ta umazana epizoda je bila vzrok za mnogo neprespanih noči.

ČRNI OBLAKI

Čeprav je bilo življenje v naši dolini mirno in normalno, so začeli prihajati črni oblaki. Vsak dan so prihajala poročila s Štajerske in Gorenjske o zločinskih dejanjih okupatorja. Kar težko je bilo verjeti vsem tistim govoricam. Hkrati so že začeli prihajati v Ljubljansko pokrajino begunci iz krajev, ki so jih zasedli Nemci. Od vsepovsod so začele prihajati prošnje, naj tudi mi sprejmemo nekaj beguncev v našo dolino. Narodni čut in krščanska ljubezen nam je narekovala, da smo v dobrepoljski dolini sprejeli 72 štajerskih beguncev. Priskrbeli smo jim delo in obleko, večina je dobila delo pri kmetih. Sprejeli smo tudi 13 bogoslovcev in dva duhovnika. Rafka Fabijana z Gorenjske in Frančka Fekonjo s Štajerske. Med bogoslovci sta bila tudi Karel Mauser in Tone Polda.

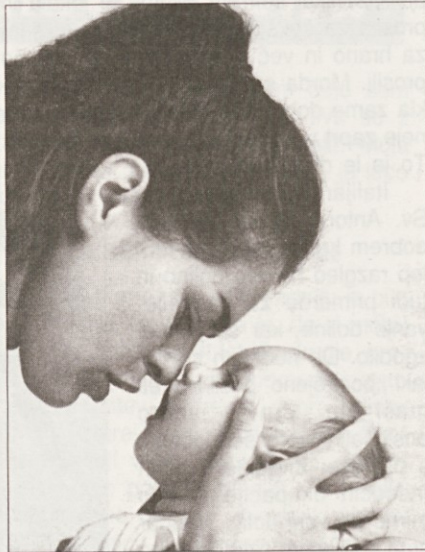
Naj nekaj besed namenim Karlu Mauserju. Begunsko življenje v Dobrepolju je bilo usodno za vso njegovo nadaljnje življenje. H kaplanu Fabijanu je stalno prihajala iz Ljubljane njegova sestra. Z Mauserjem sta se spoznala in zaljubila. Rafko je vse to opazoval in ni nič rekel. Vse to se je končalo z Mauserjevim izstopom iz semenišča.

V Dobrepolju je precej pisal, največkrat pozno ponoči. Podnevi je moral delati pri kmetih, najrajši je kosil travo. Ostala sva velika prijatelja tudi v Ameriki. Vedno, ko sem bil v Clevelandu, sem ga obiskal. Delal je v delavnici „šraufov“, kot je označil svoje delo. Težko delo za pisateljsko dušo. Večkrat sva si dopisovala. Rekel mi je: „Mene ne bo ubilo slabo srce, ki ga imam, ampak razprtije protikomunističnih borcev. Ko bi ti vedel, kako nesramno me napadajo, kar javno in tudi v pismih.“ Škof Rožman je imel na svoji nočni omarici lepo sliko brezjanske Marije. Dal jo je kot spomin pisatelju Mauserju. Ko je Mauser umrl, mi jo je njegova žena poslala kot spomin na Karla in škofa. Res lep spomin na dva velika Slovence pod varstvom brezjanske Marije.

Vrnimo se k beguncem, ki so prišli v Dobrepolje. Niti sanjalo se nam ni, da bo komunistična partija zlorabila našo dobroto. Med štajerskimi begunci je bilo nekaj zagrizenih komunistov. Ti so postali prvi terenci in organizatorji revolucionarne OF — ter zvodniki našega vernega ljudstva.

Materinski dan

Tone RODE

Ko so me prosili, naj v imenu mož ter očetov pozdravim mame in stare mame našega Doma, sem privo-

Posebno divja sta bila France Debeljak in Alfred Štrubelj, frizer, ki so ga klicali „Brico“. Oba sta dobro prikrivala svoje delo za KP. Debeljak je redno prihajal v cerkev in k svetemu obhajilu, jaz sem mu celo dal vso obleko. In ta Debeljak je bil tisti, ki je kasneje po Kardeljevem ukazu vodil skupino nad 30 partizanov, ki so me prišli aretirat.

Tudi Štrubelj je pozneje šel k partizanom. Italijani so ga v veliki ofenzivi ujeli in obsodili na smrt. Pred ustrelitvijo je hotel govoriti z menoj. Zaprt je bil v šoli na Vidmu. Italijani so to dovolili in povedal mi je žalostno zgodbo svojega življenja, zgodbo komunističnih laži in prevar. Spovedal sem ga, tudi mazilil s svetim oljem in ga spremljal na morišče. Bil je tipična žrtev komunističnih laži in propagande. Dal mi je zaročni prstan z željo, naj ga pošljem njegovi zaročenki in me prosil, naj povem staršem na Štajerskem o njegovi usodi. Vse sem storil. Nanj so streljali štirje vojaki. Umrl je spokojno, vdan v svojo usodo. Strahota! Prvič v življenju sem videl usmrtitev človeka.

Prihodnjič dalje

Obvestilo: Iz doslej dveh ponatisov knjige so nehote izpadle važne opombe pod črto, ki jih bomo objavili prihodnjič.

lil z veseljem, a tudi z negotovostjo.

Skupek preprostih, a globokih čustev, za katere nisem našel primernih besed, me je v začetku zanesel v iskanje gradiva. Lotil sem se branja tekstov pesnikov ter pisateljev, ki v različnih ključih opevajo lik matere, prelistal dela avtorjev duhovne literature in namenoma spregledal vrsto best-sellerjev in revij, ki v čustvenih akordih trkajo na vrata potrošnikov in z oguljenimi frazami ter slikami izumetničenih manekenk v materinskih pozah polnijo police mestnih kioskov.

Tako sem dolgo sedel, praznih rok in brez besed.

Sonce je sijalo na domači vrt, na postajo blizu doma je pricvilil vlak in odvrlel zamišljene potnike v oklepih jeklenih skrbi, okoli mene pa se je vztrajno vrtnčil veseli živžav najinih otrok.

Prisluhnil sem glasom okoli sebe in prvič na poseben način zaslišal to čudežno besedo, s katero otroci priključijo ljubezen in veselje, to kodo, ki je za vse ista, a ki daje vsakemu posebej vstop v neponovljiv osebni svet duhovnega bogastva.

Besedo „mami“. Samo „mami“.

Na obsijanih obrazih svojih otrok sem v hipu videl, zakaj jim je ta najina skupnost, ki sva jo z ženo hotela roditi, ta dom, najlepši kraj pod nebom, oaza Božjega v morju neznane-ga sveta.

V otroškem klicu, ki prosi in slepo računa na ljubeznil odziv, sem videl tudi sebe in pred seboj svojo mater.

Vdana, nesebična, potrpežljiva, dobrotljiva materina ljubezen, ki ne išče svojega, ki vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse prestane, tako njim, kot meni, včeraj in danes kroji srce. Ta ljubezen je mene naučila ljubiti. Ta ljubezen najine otroke vnema in spremlja na prvih postajah življenjske poti.

Listal sem knjige in iskal primer-nih besed, a jih tam ni bilo. Odkril pa sem eno, preprosto, iskreno, na radostnih obrazih svojih otrok.

Zato z njimi tudi jaz preprosto kličem:

Hvala, mami!

Bogu hvala zate!

Stoterno naj ti vse povrne On!

ZLATA POROKA

Jožeta Kržišnika in Marije, roj. Lavrič

Današnja jublanta sta se poročila na praznik Sv. Rešnjega telesa 1952. leta v cerkvi Karmelske Matere Božje v Ramos Mejiji. Poročil ju je prelat Franc Novak.

Jože Kržišnik se je rodil 14. avgusta 1923 na Veharšah nad Idrijo. Tudi ta slovenska vas je po prvi svetovni vojni padla pod Italijo, kot vsa Primorska. Bil je zadnji, sedmi otrok v družini očeta Pavleta in matere Frančiške. Izučil se je za kovača.

Januarja 1943 je bil poklican v italijansko vojsko, najprej v Piamonte, nato v Livorno. Po razpadu Italije, 8. septembra 1943, se je od tam vračal domov in naredil 700 km dolgo pot delno z vlakom, delno pa peš. Konec oktobra 1943 je šel k domobrancem v Rovte. Potem je bil nekaj časa v Trstu, nato v Postojni, zadnje leto do konca vojne pa na Veharšah. Leta 1945 se ni umaknil skupaj z domobranci na Koroško, ampak je ostal v domačem kraju in se en mesec in pol skrival. Ko je videl, da je Jugoslavija padla dokončno pod komunistično oblast, je 18. junija 1945 odšel na skrivaj v Italijo in tam tri leta preživel v begunskih taboriščih Monigo, Forli, Modena, Servigliano, Senigallia in Bagnoli. Leta 1947 je šel brez dokumentov, ilegalno, pri Mont Blancu čez Alpe v Francijo, da je tam delal eno leto kot kovač, potem se pa vrnil v Italijo. Ko je dobil potrebne dokumente za izselitev v Argentino, se je v Neaplju vkrcal na ladjo Santa Cruz, ki ga je skupaj z drugimi slovenskimi begunci iz italijanskih taborišč 29. marca 1948 pripeljala v Buenos Aires.

V Argentini je dobil že prvi dan službo v tovarni Kelly v Tabladi. Po sedmih letih je začel delati na svoje in postal livar. Čez nekaj let je poleg tega začel izdelovati tudi pločevinasta vrata in okna.

Jože Kržišnik in Marija, roj. Lavrič, na slavnju ob 50-letnici poroke.

Potem je opustil livarno in leta 1969 začel s krivljenjem pločevine. Po nekaj letih je prenehal tudi z izdelovanjem vrat in oken in se posvetil izključno krivljenju pločevine, kar dela podjetje Talleres Crovara S.A. Kržišnik še danes, opremljeno z najmodernejšimi stroji.

G. Jože si je leta 1974 nakupil v Marcos Paz precej polja, kjer je več kot 20 let tudi redil krave. Potem je prenehal z živinorejo in danes ima tam nasade soje, koruze in pšenice.

Jubilanta sta do leta 1998 živela v Tabladi. Tega leta sta se pa skupaj s hčerko Jožico preselila v San Justo v novo hišo, v bližini Našega doma.

Marija Lavrič se je rodila 7. avgusta 1927 v družini s petimi otroki v Hrastju pri Moravčah. Oče je bil kmet in nazadnje župan v Moravčah. Lavričevi so zaradi življenjske nevarnosti pred partizani morali zapustiti svoj dom že leta 1944 in se izseliti v Domžale. Maja 1945 so nadaljevali svojo begunsko pot čez Ljubelj na Koroško v Vetrinje. Potem so skoraj štiri leta živeli v taboriščih Lienz in Spittal v Avstriji. Leta 1949 so se od-

peljali s zadnjim transportom iz Spitala skozi Nemčijo in vso Francijo v Marseille, kjer so se vkrcali na ladjo Florida, ki jih je prepeljala v Argentino. Gospa Marija je skupaj s starši, sestro in bratom 21. aprila 1949 stopila na argentinska tla. Tu se je zaposlila kot šivilja in do poroke delala za tvrdko Modart.

Gospa Marija je v zakonu postala mati sedmim otrokom: trem hčerkam in štirim sinovom. Ne gospodinjskih opravkov ne dela z otroki ne skrbi s šolo in vzgojo pri tako veliki družini ji ni manjkalo. Danes je srečna s svojim možem v krogu petnajstih vnukov, od katerih ima najstarejša vnukinja 17 let, najmlajši vnuk pa dve leti.

Na slovesnost zlate poroke, ki so jo Kržišnikovi obhajali v soboto, 10. avgusta, v cerkvi Marije Pomagaj, sta prišla iz Slovenije tudi nečaka gospoda Jožeta, župnika Janez in Lojze Kržišnik, ki sta skupaj s sanhuškim dušnim pastirjem g. Antonom Bidovcem somaševala. Žal je bil tretji nečak jublanta, g. župnik Jože Mikuž, tudi iz Primorskega, zadržan in ni mogel priti. Po zahvalni slovesnosti v cerkvi, katero so napolnili sorodniki, prijatelji in znanci zlatoporočencev, se je praznovanje nadaljevalo z večerjo v sanhuškem Našem domu.

Bog naj jima nakloni še veliko srečnih let v zdravju in zadovoljstvu!

KRATKE NOVICE

HANOI — V Vietnamu so imeli marca 2002 slovesnost duhovniškega posvečenja, kakršne ni bilo že 65 let. Nadškof Hanoia kardinal Dinh Tun ja zakrament mašništva podelil sedmim kandidatom. Na slovesnost se je zbralo deset tisoč vernikov. Novomašniki so stari od 30 do 50 let. V Vietnamu, kjer še vedno vladajo komunisti, katoliška Cerkev doživlja številna zatiranja, škofje in duhovniki pa so pod strogim nadzorom oblasti. (*Ave Maria*)

TEHERAN — Čeprav je prostitucija v Iranu strogo prepovedana, se je v preteklem letu zelo razmahnila. Samo v prestolnici Teheranu je okrog 20.000 prostitutk. Od 45 deklet, ki pobegnejo zdoma, se jih v povprečju nikoli ne vrne 13 in je večina od njih izpostavljena nevarnosti prisilne prostitucije. Vzrok za množičen pobeg otrok od doma je predvsem slab socialni položaj in uživanje mamil. (*Ave Maria*)

Duhovno življenje je objavilo

PRED 60 LETI (1942)

OKTOBER

POZOR DEKLETOM!

„Važne naloge Vas čakajo v življenju. Nikakor ne boste v stanu osrečiti svojcev, kakor je Vaša naloga sedaj in kakršna Vas čaka pozneje v krogu lastne družine, če se ne boste učile umetnosti, kako biti srečne in osrečevati druge. Da bi imele priliko usposobiti se za vzvišeno nalogo življenja, se pridružite dekliškemu krožku, ki bo imel svoj prvi sestanek v nedeljo, 4. oktobra, ob 15.30 uri na Av. del Campo 1653, kjer boste našle že mnogo dobrih prijateljic. Računamo na odziv vseh naših poštenih mladenk, katere ste najvišjih idealov in plemenitih želja.

Vse mladenke prosimo, da povabite tudi Vaše prijateljice. Prosimo tudi starše, da opozorite Vaše hčerke na to prelepo zamisel in storite, kolikor je na Vas, da se pridružijo našemu dekliškemu krožku. Prav gotovo boste vse udeležence hvaležne že za ta prvi sestanek. Samo potrudite se in pohitite!“

Vida Kjudrova in Kristina Grežerjeva.

NIKAR NE ZAMUDITE !

Vabilo dušnega pastirja Janeza Hladnika: „Blagoslov nove zastave Bratovščine živega rožnega venca na Avellanedi bo 11. oktobra. Podoba brezjanske Marije Pomagaj je tako nebeško lepa, da boste vsi očarani. Ne zamudite slovesnosti blagoslova, ki bo na ulici Manuel Estévez 630, poleg Frigorífico La Blanca, od avežanedskega mostu 6 kvader hoda proti Dock Sudu. Prišel bo tudi p. Kisilak in župnik sv. Roze dr. Rodolfo Carboni, ki bo blagoslovil zastavo.“

PROŠNJA DO VSEH SLOVENCOV

Iz okolice Avellanede in iz Buenos Airesa, od Bernala do Lanusa, od

Dock Suda, Puente Barracas in Pinjera, da bi se potrudili na našo lejpo slavnost, štera se bo obdaržala 11. oktobra na Avellanedi, ka bo nova cerkvena zástava žegnána. Kapelico že vsi znate, gde je Manuel Estévez 630. Vas vse vabimo!

Slovenci iz Avellanede

VODOPIVČEV KONCERT

Zbori Slovenskega doma in GPDS iz Villa Devoto so 18. oktobra v Armenski dvorani na Acevedo 1353 zapeli najlepše Vodopivčeve pesmi pa tudi njegovo spevoigro: *Srce in denar*. Odrski nastopi vseh oseb so dali umetniški užitek, kakršnega morda še ni dal noben slovenski nastop do sedaj.

NOVEMBER

SHOD VSEH VERNIH SLOVENCOV

Letošnje romanje je bilo 22. novembra v novo svetišče Čudodelne svetinje (Medalla Milagrosa) na ulici Curapaligüe 1200 v Parque Chacabuco. Cerkev je bila dovršena šele pred nekaj meseci, gradil pa jo je p. Mathias, po materi Slovenec.

PRED 50 LETI (1952)

OKTOBER

6: Zaključil se je **socialno-gospodarski tečaj DP**. Sodelovala sta zlasti prof. dr. Ivan Ahčin in Maks Jan.

12: **Društvo Slovencev (DS)** je imelo **občni zbor**, kjer je bil izvoljen za predsednika inž. Albin Mozetič.

19: **Misijonska prireditev** je bila v Lanusu, v Mendozi in Buenos Airesu. To nedeljo so pri vseh slovenskih mašah duhovniki opozarjali na dolžnosti kristjanov za misijone. Glavna prireditev je bila v Buenos Airesu na

Montevideo 859, sedežu argentinske ženske KA. Poleg govora Ladislava Lenčka CM, so bile na sporedu pevske točke zbora Gallus, dramatski prizori treh igralskih družin ter kino.

26: Na **praznik Kristusa kralja v Mendozi** so bile pri maristih pete litanije Srca Jezusovega, nato pa kratka proslava, pri kateri sta govorila S. Štern in ga. Grebenčeva; mladina je pripravila zborni recitacijo.

Proslavo 29. oktobra, **narodnega praznika, so pripravili krajevni odbori Društva Slovencev (DS)**.

NOVEMBER

1: **Spomin svojih mrtvih** so rojaki obhajali v župni cerkvi v Ramos Mejiji, kjer je imel Anton Orehar pridigo, skupaj s krajevnim dušnim pastirjem Janezom Kalanom pa sta opravila molitve za umrle.

2: V jugoslovanski grobnici na Chacariti, osrednjem pokopališču Buenos Airesa, je **žalni govor** imel Stanko Škrbč, skupaj z Oreharjem pa sta opravila molitve. Pevski zbor Gallus je pel žalostinke.

9: Fantje, organizirani v **SFZ**, so imeli svoj **4. redni letni občni zbor**, katerega se je na Pristavi v Moronu udeležilo 77 članov. Nov odbor sestavljajo: predsednik Milan Magister, podpredsednik Jože Prijatelj, tajnik France Malovrh, blagajnik Nace Grohar, gospodar Ciril Vodnik; v nadzornem odboru so Janez Langus, Janez Kralj in Jože Miklič, v razsodišču pa Janez Jereb, Jože Poznič in Peter Klobovs.

23: **Baragova proslava**, na katero so se rojaki pripravili za devetdnevno, je bila v dvorani argentinske ženske KA. Začel je proslavo Marjan Loboda, predsednik *Misijonske podzveze za Argentino*, ki si je med naloge privzela tudi delo za Baragovo beatifikacijo. V programu je bil nastop pevskih zborov in govori, ki so jih imeli inž. Albin Mozetič: **Baraga - Slovenec**, Rudolf Smersu: **Baraga - misijonar** in prelat dr. Alojzij Odar: **Baraga na poti do svetnika**. Sledil je prizor lanuškega misijonskega odseka in recitacije pesmi Bogdana Budnika in s. Darine, ki jih je podal Stanko Jerebič. Ob koncu je L. Lenček CM, predsednik *Slovenske misijonske zveze*, predlagal ustanovi-

+ ODŠLI SO +

**Majda Hočevar,
roj. Markež**

Rodila se je 16. februarja 1928 na Jesenicah kot peti od sedmih otrok Valentina in Marije. Bila je ljubke in bolj bolehnarave in so ji starši — posebno pa še stari starši — posvečali še posebno skrb. Osnovno šolo je dokončala na Jesenicah, potem so jo pa poslali v Gospodinjsko šolo v Šmihel pri Novem mestu. A je zaradi vojne morala kmalu domov.

Z družino se je umaknila pred komunizmom prve dni maja 1945 v Avstrijo. Najprej je bila v St. Peter im Holz blizu Spittala, potem pa v taboriščih v Lienzu-Peggezu in Spittalu, kjer je sodelovala pri dekliških organizacijah, ki so pestrile taboriščno življenje. V Argentino je prišla z ostalo družino februarja 1949 in se zaposlila v tekstilni tovarni, kot toliko drugih mladih Slovencev. Leta 1952 se je poročila z Jožetom Hočevarjem, ki je bil med do-

lenjskimi domobranci, ki se niso več mogli umakniti na Koroško in se je po vojski skoraj dve leti skrival v domačem kraju v gozdu, dokler mu ni uspelo umakniti se v Italijo.

Naselila sta se v Slovenski vasi v Lanusu. Imela sta tri otroke, prvi fantek je umrl že ob porodu. Vzgojila je pa dve hčeri, ki sta z materjo stalno spremljali življenje v tej vasi in sta ji dali 5 vnukov.

Pokojna Majda je občasno sodelovala pri raznih ustanovah, ki tam delujejo: učila je petje v slovenski šoli, vodila petje tudi pri mašah, nekaj časa je kuhala v zavetišču in zadnja leta obiskovala bolnike v tem okraju. Kot dobrodušna in prijazna žena je vedno imela vljudno besedo za vsakega.

Ker je mož dobil delo v Bariločah, je svoj čas delila z njim v tem počitniškem kraju na jugu Argentine — kjer je tudi delala pri bratu Cirilu kot izvrstna kuharica — in s svojima hčerama v Buenos Airesu, ki sta jo še posebno „crkljali“, ona jima je pa pazila otroke.

Skozi vse življenje je imela zdravstvene probleme, ki ji pa niso onemogočali družinskega in družabnega življenja. Zelo jo je prizadela smrt moža leta 1997. Po tem je začela še bolj bolehati in zadnjih osem mesecev je bila priklenjena na bolniško posteljo. Umrla je prav na velikonočno jutro leta 2002.

Joža Markež

Rodil se je 29. maja 1924

na Jesenicah kot četrti od sedmih otrok, ki sta jih imela oče Valentin in mati Marija. Živahnega značaja, je že iz otroške dobe imel okrog sebe skupino prijateljev. Na Jesenicah je končal ljudsko šolo in kot je bila takrat navada, so ga v gimnazijo poslali v Ljubljano. Začel jo je v Škofovih zavodih, končal pa v Marijanišču, že pod italijansko zasedbo.

Študentovska leta je preživel v polnosti družabnega življenja, udeleževal se je s petjem, obiskoval gledališča in opere, bil s prijatelji na promenadah, kjer so se fantje postavljali pred dekleti... Po začetku vojske, posebno pa še po ločitvi duhov, ki jo je povzročila komunistična partija s svojo revolucijo in podlo vsiljeno državljansko vojno, je mlado življenje v Sloveniji dobilo tragičen ton, kateremu se ni mogel nihče izogniti. Joža je, kot pošten in zaveden Slovenec, takoj uvidel, kje je njegovo mesto. Kot domobranec je bil na posadkah v Polhovem Gradcu, Gorenji vasi in na oklopnem vlaku. Bil je tudi v podčastniški šoli, da bi bil bolje pripravljen za boj, ki se je bil za resnično svobodo naroda. Da je bil domobranec, mu je bilo v ponos vse življenje.

Ker je bila takratna Jugoslavija po mednarodnih pogodbah dodeljena sovjetskemu bloku, se je skupaj z domobranci in množico svobodoljubnih Slovencev umaknil na Koroško. Ko so začeli Angleži domobrance vračati v Jugoslavijo, mu je njegov komandant Cof rešil življenje s tem, da mu ni dovolil, da bi se pridružil starejšemu bratu Ivanu, ki je bil vrnjen med prvimi transporti. Begunstvo je

preživel v Gradcu, kjer so slovenski akademiki študirali na tamkajšnji univerzi.

V Argentino je prišel z ostalo družino februarja 1949. V glavnem se je ukvarjal z metalurgijo in gradbeništvom, do pokoja. Nekaj let je preživel tudi v notranjosti dežele.

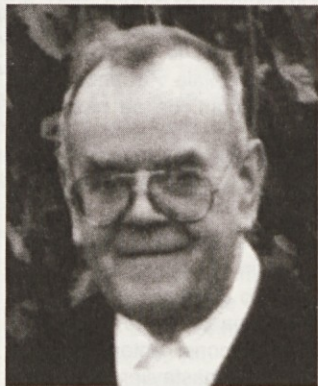
Aprila 1951 se je poročil z Majdo Žitnik in imela sta 5 otrok. Najprej so stanovali v Munro, potem sta si pa zgradila udobno hišo v Carapachayu. Žena mu je umrla po tridesetih letih skupnega življenja. Leta 1984 se je poročil z Majdo Čargo, ki mu je bila zvesta družica do konca.

Bil je aktiven član slovenske skupnosti. Delal je v odborih Društva Slovencev oz. Zedinjenje Slovenije, dolga leta pel pri zboru Gallus, bil njegov predsednik in je veliko doprinesel k družabnemu življenju zbora. Prvo dobo zlasti z izleti na družinsko kinto v Merlo, kjer je tudi pridno sodeloval pri kokašereji.

Zadnja leta je pa bil zvest in aktiven član karapačajskega Slovenskega doma. Tam je tudi vodil nedeljske maše. Ko je zaradi zdravstvenega stanja moral pel pri zboru Gallus, bil njegov predsednik in je veliko doprinesel k družabnemu življenju zbora. Prvo dobo zlasti z izleti na družinsko kinto v Merlo, kjer je tudi pridno sodeloval pri kokašereji.

Umrl je 9. junija, prav na nedeljo, ko so se doma v Kočevju spominjali pobitih domobrancev.

**Duhovnik
Franc Novak**

V nedeljo, 7. julija, je umrl v mestu San Luis v istoimenski provinci g. Franc Novak. Dva meseca pred smrtjo se je za-

tev Južnoameriške Baragove zveze (JABZ) in njen prvi odbor s prelatom dr. Odarjem kot predsednikom, kar so navzoči z odobravanjem sprejeli.

30: Razstavo slovenskega tiska v emigraciji je priredil tednik *Svobodna Slovenija* na Pristavi v Moronu. Priložnostne govore so imeli urednik tednika Miloš Stare, predsednik DS inž. Mozetič, predsednik časnikarske organizacije Ruda Jurčec ter kulturni referent DS Marjan Marolt.

radi pljučnice moral zateči na zdravljenje v isto bolnišnico, kjer je bil nastavljen za kurata. Ves čas je bil pod zdravniško kontrolo v sobi za intenzivno nego. Ker je pokojni služboval toliko let v tem mestu, so ga vsi ljudje poznali; ne samo zdravniki, redovnice in uslužbenci bolnišnice, ampak tudi semeniščniki, ki so ga imeli za spovednika, gojenci raznih šol in farani župnije, kjer je toliko let pomagal pri dušnem pastirstvu. Bil je duhovnik, ki je veliko spovedoval. Zato je bil priljubljen in mu ni manjkalo oseb, ki so mu v težki boleznii nudile vso potrebno pomoč in mu z ljubeznijo stregle. Zadnje noči so bdeli ob njem sanluisški bogoslovci.

Tudi pogreb je imel lep in se ga je udeležilo veliko ljudi. Pokopal ga je sanluisški škof Lona v družbi 30 duhovnikov, med katerimi je bil tudi rojak mons. Janez Ogrin. Krsto z zemeljskimi ostanki pokojnika so položili v škofijsko grobnico.

Rojen je bil v Loškem potoku 5. junija 1922. Gimnazijske študije je opravil na Škofijski klasični gimnaziji in Državni gimnaziji v Ljubljani.

Bogoslovje je začel na Teološki fakulteti v Ljubljani, končal pa v Slovenskem begunskem semenišču v San Luisu v Argentini. Leta 1945 se je umaknil pred partizani iz Slovenije skupaj z drugimi bogoslovci ljubljanskega semenišča, ki so nadaljevali bogoslovne študije v Italiji, najprej v Praglii, nato pa v Brixnu na Južnem Tirolskem. Decembra 1947 so se v Neaplju vkrcali na ladjo Santa Cruz, ki jih je januarja 1948 pripeljala v Buenos Aires, z namenom, da se naselijo v mestu San Luis, kjer je dobilo nov sedež Slovensko begunsko semenišče.

Tu, v San Luisu, je bil 8. maja 1949 posvečen v duhovnika in bil inkardiniran v Ljubljansko nadškofijo. Novo mašo je imel na Belgrano, kjer mu je pridigal mons. Anton Orehar.

Bil je nastavljen za kaplana v Villa Mercedes (1949-1960), od leta 1960 pa je bil kaplan v bolnišnici v San Luisu, duhovni pomočnik v župniji Nuestra Señora del Carmen in

vsa leta izseljenski dušni pastir med rojaki v mestu in provinci San Luis. Leta 1999 je obhajal zlato mašo med rojaki v Buenos Airesu, ob priložnosti žegnanja v cerkvi Marije Pomagaj v Slovenski hiši. Vsa leta je v mesecu februarju preživel svoje počitnice v okolici Buenos Airesa, kjer žive njegove tri sestre. Tedaj je tudi izrabil priložnost za stik s slovenskimi duhovniki na njihovih sestankih v Slovenski hiši in za poravnavo raznih naročnin in nakup novih slovenskih knjig v Dušnopastirski pisarni.

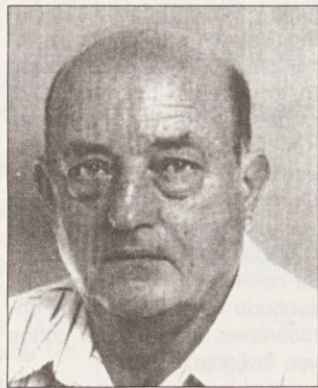
Vedno je bil veselega in vedrega značaja, izžareval srčno dobroto in blagohotno ravnodušnost.

Naj mu Bog, kateremu je posvetil svoje življenje in mu kot duhovnik nad petdeset let zvesto služil, podeli večno srečo v nebesih — kot plačilo za njegovo lepo duhovniško ljubezen do Boga in do vseh ljudi, s katerimi se je v življenju srečeval.

Naj počiva v miru!

V Argentini so z njim izgubile svojega brata sestre Stanislava, Marija, por. Troha, in Ana, por. Skvarča, v ZDA pa Ivana, por. Sešek. Vsem naše iskreno sožalje!

Pavel Bajda

V četrtek, 11. julija, je v Mendози nepričakovano umrl Pavel Bajda, mož poln življenjskih načrtov in ustvarjalnosti. Do zadnjih dni je upal, da bo premagal bolezen, pa ga je ta po enem mesecu bolniške postelje premagala in položila v prezgodnji grob.

Pavle se je rodil 24. januarja 1934 v Kranju na Gorenj-

skem v družini Petra in Angele Bajda. Komaj je začel hoditi v osnovno šolo, je tudi Slovenijo zajel val druge svetovne vojne. To, za slovenski narod tragično obdobje, je komunistična partija izrabila za revolucijo, v kateri je pobijala nedolžne ljudi, ustrahovala večino naroda, mnoge pa prisilila, da so si z begom iz domovine rešili življenje. Kdor je hotel živeti po svojem prepričanju in v svobodi, je moral v tujino. In med temi so bili tudi Bajdovi.

Oče Peter je bil med prvimi domobranci, ki so se uprli terorju domačih komunistov. Ti so izkoristili zaslepljenost zahodnih zaveznikov, da so jim ob koncu druge svetovne vojne izročili naše kraje kot plen. Zato je bil oče prisiljen, da je s svojo družino zapustil dom in se podal na težko begunsko pot. S šestimi otroki, v pričakovanju sedmega, ki ga je kmalu po prihodu v Avstrijo rodila mama Angela in ga v skromnih razmerah povila v papir, ker ni imela plenic.

Komaj se je Pavel dobro zavedel svojega življenja, se je znašel v begunskih taboriščih v Avstriji. Poleg šolskih obveznosti je v prostem času rad zahajal v Mladinski dom, kjer se je s prijatelji igral na športnem igrišču ali pa v Domu pri namiznih igrah. Že tam so mu salezijanci vcepili smisel za pošteno družabnost in organizacijsko delovanje.

Po treh letih življenja v taboriščih se je družina, kot večina beguncev, odločila za emigracijo v Ameriko. Bajdovi so odpotovali iz Spittala v italijansko pristanišče Genova s skupnim transportom v začetku novembra 1948, da so se vkrcali na ladjo General Sturgis, ki jih je 3. decembra 1948 pripeljala v Buenos Aires. Oče Peter, po poklicu sodar, je že v Avstriji vedel za Mendozo in da tam pridelujejo vino. Zato se je napotil z družino iz Buenos Airesa v „deželo sonca in dobre vina“, kot pesniško imenujejo to provinco.

Kmalu po prihodu v Mendozo je Pavle začel pomagati očetu pri njegovi sodarski obrti. Po treh letih so že ustanovili lastno podjetje Pedro Bajda é

Hijos, ki se je kmalu uveljavilo in postalo znano med vinogradniki po vsej Argentini. Nekaj let kasneje se je to sodarsko podjetje razširilo tudi v lesno industrijo s produkcijo parketov in raznih lesnih oblog za stavbarstvo. Eno teh podjetij je več desetletij uspešno vodil Pavle. Bil je poznan in priznan tako v vinogradniškem svetu kot med lesnimi trgovci. Večkrat je s trgovskimi delegacijami potoval po svetu, v Severno Ameriko in Evropo.

Poleg uspešnega poklicnega dela je Pavle aktivno in požrtovalno sodeloval v organizirani slovenski mendoški skupnosti. Takoj po prihodu v Mendozo se je udeleževal v mladinskih organizacijah, pri SFZ in Katoliški akciji, pel pri pevskem zboru, sodeloval pri gledaliških predstavah in športnih nastopih. Ko je postal polnoleten, se je včlanil v mendoško Društvo Slovencev in vsa leta delal v odboru. Več let je bil tudi predsednik društva. Po njegovih prizadevanjih je društvo dobilo pravno osebnost. Podjetje Bajda je tudi gmotno podpiralo gradnjo Slovenskega doma in njega vzdrževanje. Z osebnim delom in materialom je pomagal pri postavitvi slovenske planinske kočice v Los Penitentes. In še bi lahko naštevali njegova dobra dela. Imel je dobro in radodarno srce. Mnogim je pomagal vidno in tudi nevidno.

Zadnja leta, odkar se je Slovenija osamosvojila in so začeli pogosteje prihajati obiski iz očetnjave, je Pavle sprejel funkcijo gostitelja in spremljevalca gostov. Njegova poznanstva v vinarstvu, njegov veselje značaj, dobra volja in tudi požrtovalnost so mu pomagali, da je to nalogo uspešno vršil, zato ga bodo mnogi ohranili v lepem spominu. Najboljša šola za življenje je bila zanj družina, v kateri je doraščal in kjer je bila krščanska vera cenjena kot velika vrednota. Ti principi so mu bili sveti v osebnem življenju, ko je bil še fant, in pozneje, ko si je ustvaril lastno družino.

Leta 1959 se je poročil s Frído Mlinar, s katero sta imela pet hčerá. Ko so se tudi te

iz naše kronike

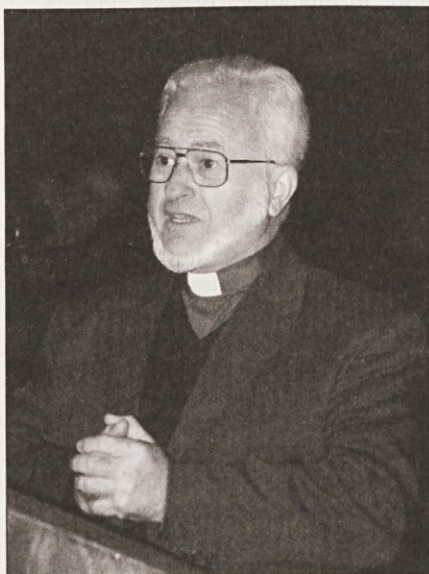
Metka MIZERIT

Mladinski dan v San Martinu

je bil v nedeljo, 14. julija. Zjutraj so mladi igrali odbojko, opoldne pa so se skupno udeležili sv. maše, ki jo je daroval dr. Jure Rode. Pri homiliji je poudaril važnost mladinskih dni, kjer se zbira mladina iz različnih domov. Spodbujal je mlade k dobroti in k medsebojnemu prijateljstvu. Pri sv. maši je pel domači mladinski pevski zbor. Popoldanski program se je vršil v pokritem prostoru Doma. Napovedovalka Marjana Petkovšek je predstavila program. Vse navzoče je pozdravil zvezni predsednik Gregor Modic. Govorila je tudi predsednica mladine iz San Martina Sonja Petkovšek. Poudarila je, da morajo mladi nadaljevati delo staršev, ohranjati slovenstvo in življenje v naših domovih še v bodočih rodovih. Nato so nastopili mladi s folklornimi plesi. Razdelili so tudi pokale zmagovalcem v odbojki in sicer so jih prejeli: dekleta iz Našega doma San Justo in fantje s Pristave. Sledila je prosta zabava.

V četrtek, 1. avgusta, je imela **Zveza slovenskih mater in žena** svoj redni mesečni sestanek. Po seji nam je predaval urednik Svobodne Slovenije Tine Debeljak in sicer o političnem položaju v Sloveniji in o predsedniških volitvah. Predavanju je sledil živahen pogovor.

Taborjenje mladcev in mladenk je potekalo od srede, 31. julija, do petka, 2. avgusta. Naši mladi iz vseh Domov so se zbrali v Lomas de Marilo, kjer so v lepem okolju preživeli tri vesele dni. Spremljala sta jih gospa Maruša Čeč in prof. Karel Groznik s pomočniki. Razdeljeni v skupine so si sami pripravili hrano, pospravili in pomili posodo. Igrali so se, peli in za-

Dr. Alojzij Slavko Snoj,
dekan Teološke fakultete v Ljubljani,
na 41. obletnici Slomškovega doma.

kurili kres. Poleg iger in zabave so imeli tudi resen program. Razgovarjali so se o Bogu, skupno molili jutranjo in večerno molitev. Obiskala sta jih brata duhovnika Janez in Lojze Kržišnik iz Slovenije, ki sta jih spremljala ves dan. Nadaljevali so pogovore o Bogu in verskih resnicah ter naredili sklepe za prihodnost. Imeli so tudi sv. mašo v naravi. Kar prehitro so potekli trije dnevi. Pospravili so šotore in se veseli vrnili domov s obljubo, da se bodo prihodnje leto zopet srečali.

V soboto, 3. avgusta, je bila v Slovenski hiši **duhovna obnova za zakonce**. Vodila sta jo duhovnika Janez in Lojze Kržišnik iz Slovenije, ki sta bila med nami na družinskem obisku. Zakon-

ci so se zbrali k molitvi rožnega venca. Ob 19. uri je bila sv. maša, kateri je sledil nagovor in živahen razgovor. Po končanem pogovoru so bili vsi skupaj povabljeni na prigrizek.

Občni zbor v Bariločah. Ob tej priložnosti so člani Planinskega društva pregledali živahno delovanje, ki ga je društvo vršilo v pretekli poslovni dobi. Na občnem zboru je bil izvoljen sledeči odbor: predsednik Andrej Duh; podpredsednik Matjaž Jerman; tajnik Milan Magister; namestnica Alenka Arnšek; blagajnik Marjan Grohar; namestnik Marjan Mavrič; odborniki: Boris Kambič, Milena Razingar, Ivan Kočar, Klavdija Kambič; namestniki: Marija Arnšek, Ivan Kočar, Ivan Arnšek; nadzorni odbor: Janez Drajzibner, Božo Eiletz; namestnik: Stane Žužek.

Bariloška Lipa v Sloveniji.

Kvartet Lipa, ki ga sestavljajo Janez Rode, Martin Bajda, Andrej Duh in Janez Mežnar je odšel na pevsko turnejo v domovino. Prvi njihov nastop je bil 7. junija na dobrodelnem koncertu v dvorani zavoda sv. Stanislava v Šentvidu. Sodelovali so na 9. taboru Slovencev po svetu. Njihov prvi samostojni koncert je bil v Domžalah v Kulturnem domu Franceta Bernika. Potem so se odpeljali na Štajersko, kjer so jih v Celju sprejeli predsednik gorniškega kluba Skala Zabukošek in prijatelji. Pevci so se odpeljali na izlet v čarobno Logarsko dolino do slapa Rinka. Zvečer so imeli koncert v Velenju. Naslednji dan so si ogledali Celje in tudi Slomškovo rojstno hišo na Slomu. Zvečer so zapeli v prekrasni opatijski cerkvi, potem pa so se vrnili v Ljubljano. Drugi dan so gostovali v Škofji Loki, kjer so se predstavili v Kulturnem domu Ivana Cankarja. Dr. Vojko Arko je svojo hišo v Ribnici poklonil v kulturne namene. Tam so priredili razstavo o njem in kvartet je sodeloval na otvoritvi. Čutili so se ponosne in srečne, da so lahko predstavljali Slovence iz Bariloč na kulturni dejavnos-

poročile, se jima je družina povečala za trinajst vnukin in vnukov. Pavle je bil dober mož, skrben družinski oče in ded. Lepo je povezoval vse tri rodove v eno samo veliko družino.

Bil je priljubljen in spoštovan, zlasti mladini se je znal približati in je imel z njo najboljše odnošaje. To so mladi

pokazali z udeležbo na njegovi zadnji poti in s petjem pri pogrebni maši. In vsa mendoška slovenska skupnost, sorodniki, sosedje in mnogi, ki so se srečali z njim v življenju, so izrazili solidarnost družini pokojnega Pavleta s svojo navzočnostjo ob njegovi krsti v domači hiši in na pogrebu v Parque de

Descanso. Vsi smo čutili, da se je poslovil prijatelj.

Ob odprtem grobu se je zahvalil Pavletu v imenu sodelavcev v podjetju g. Miha Bajda, v imenu rojakov in prijateljev pa inž. Jože Šmon, ki je opisal njegovo življenjsko pot. Pogrebne obrede je opravil mendoški dušni pastir g. Jože

Horn. Med daritvijo sv. maše v pokopališki kapeli se je od nje ga poslovil z ganljivimi besedami. Blagoslovil mu je zadnje bivališče s prošnjo k Bogu, naj mu dá večni mir in pokoj.

Užaloščeni družini izreka sožalje tudi revija Duhovno življenje. Pokojni je bil tudi eden od njenih zvestih naročnikov!

ti, posvečeni, ustanovnemu članu SPD, dr. Vojku Arku. Po obisku sorodnikov se je kvartet vrnil v Argentino.

Krpan Mlajši v Bariločah.

Učenci osnovne šole in dijaki srednješolskega tečaja so uprizorili igro Frana Milčinskega „Krpan Mlajši“. Igro je začela pripravljati pokojna gospa Lija Kambič, a jo je zaradi bolezni morala opustiti. Sedaj je režijo prevzela Marta Malovrh Jerman. Mladi igralci so navdušeno odigrali svoje vloge. Lepo scenarijo je skrbno izdelal Andrej Filipič po skicah gospe Lije Kambič. Glasbo je izbrala Anica Arnšek Magister. Anka Golob Dražibner je kot šepetalka pomagala za odrom, da je vse brezhibno potekalo. Klavdija Kambič je poskrbela za ličen program. Po koncu predstave so še čestitali očetom, ki so praznovali svoj dan, ter skupno pogostili igralce in gledalce.

50. obletnico Hladnikovega doma v Slovenski vasi v Lanusu so praznovali naši rojaki v nedeljo, 4. avgusta. Ob deveti uri so se gostje in vaščani zbrali v cerkvi Marije Kraljice pri sv. maši, ki jo je daroval delegat

slovenskih dušnih pastirjev dr. Jure Rode. Z njim so somaševali gospodje lazaristi: Janez Petek, Jože Bokalič in Rok Gajšek, misijonar z Madagaskarja. Skupina mladih v narodnih nošah je dala prazniku posebno slovesnost. Na koru je prepeval domači pevski zbor in mladinska pevska skupina.

Po sv. maši so na nogometnem igrišču odigrali nogometno tekmo med veterani; na manjšem prostoru pa so se „spopadli“ mladci. Sledilo je skupno kosilo v Hladnikovem domu.

Kulturni program se je začel ob četrti uri. Najprej so prinesli obe zastavi in zapeli obe himni. Program je napovedovala Veronika Rot. Predsednik Hladnikovega doma, Stane Jemec je pozdravil vse navzoče goste, posebej še začasno odpravnico poslov na veleposlaništvu Republike Slovenije gospo Anito Pipan, predsednika krovnice organizacije Zedinjene Slovenije Toneta Mizerita, delegata slovenskih dušnih pastirjev dr. Jurija Rodeta in zastopnike bratskih Domov ter organizacij. Spomnil se je predsednikov in odbornikov, ki so v teh petdesetih letih gradili, vodili in vzdrževali Hladnikov dom. Rojake je pozdravila in jim čestitala k temu lepemu jubileju odpravnica poslov na veleposlaništvu Republike Slovenije gospa Anita Pipan. Slavnostni govornik je bil predsednik Zedinjene Slovenije Tone Mizerit. Govoril je o plodnem delu in bogatem življenju, ki je potekalo pod streho Hladnikovega doma. Spomnil se je vseh tistih, ki so v pusti pampi zgradili vas, cerkev in skupni dom. Poseben spomin je posvetil duhovniku msgr. Janezu Hladniku, ki ima največ zaslug za

naselitev Slovencev v Argentini in tudi za Slovensko vas.

Spominskemu delu prireditve je sledila uprizoritev drame Alejandra Casone: Barka brez ribiča. Pripravila in predstavila jo je Gledališka skupina Slovenske vasi. Igro je režiral lic. Martin Sušnik, ki je tudi igral glavno vlogo. Nastopili so še: Marko Pallota, Valerija Burja, Rotija Grbec, Lučka Mehle, Pavlinka Grbec, Marko Kocjančič, Andrej Črnak, Boris Rot in Damijan Črnak. Sodelovali so še: Ana Watson (kostumi), Cecilija Stanovnik s sodelavci (scena), Tomi Sušnik in Jože Mehle (zvok in luči). Mladi igralci so odlično predstavili svoje vloge in navdušili občinstvo. Po končani predstavi so se gostje še zadržali v prijateljskem pogovoru in prijetni družbi.

V Našem domu v San Justo 11. avgusta praznovali **družinsko nedeljo**. Pri sv. maši je pel otroški pevski zbor. V domu je bil nato skupen zajtrk in igre za otroke. Kasneje je bilo predavanje z naslovom: Sekte — današnji izziv za katoliške družine. Govoril je dr. Luis Roldan predsednik ustanove SPES (Servicio para esclarecimiento en sectas). Spremljali so ga časnikar Christian Viña ter brata Josef in Particij kongregacije Legionarios de Cristo. Po predavanju je bilo skupno kosilo in srečelov.

Družinsko nedeljo so praznovali tudi **na Pristavi**. Pri sv. maši so se zahvalili Bogu za vse dobrote, ki so jih družine prejele v preteklem letu. Skupno kosilo so pripravili očetje. Popoldne pa so šolski otroci, starši in učitelji Prešernove šole uprizorili „Kokošjo balado“, katero je režiral Miha Gaser. Pevske točke je uglasbila gospa Anka Savelli Gaser, ki jih je tudi spremljala na klavirju. Pri pripravi so sodelovali še Sonja Čop - kostumi, Metka Magister in Metka Oblak — maske, Marko Čop — luči in zvok, Andrej Golob, Franci Gričar in Franci Papež — scena. Šepetalka je bila gospa Magda Češarek. Predstava je odlično uspela in ponovili so jo 28. septembra.

Družinska nedelja v Slomškovem domu, kjer so združili slavje materinskega, očetovskega in otroškega dne. Sv. mašo je daroval g. župnik Janez Kržišnik, somaševal pa je njegov brat Lojze. Po zajtrku se je nadaljeval program, ki so ga izvedli učenci Slomškove šole pod vodstvom učiteljstva. Program je bil zamišljen v

V soboto, 1. junija, sta se poročila v cerkvi Nuestra Señora de Castelmonte **GABRIJELA PETKOVŠEK** in **ALEJANDRO LOPEZ**. Čestitamo!

obliki radijske oddaje; vsi razredi so nastopili z recitacijami in petjem. Sledil je razgovor staršev z župnikom Lojzetom Kržišnikom o vzgoji otrok. Lic. Marjeta Debeljak Vombergar se je v imenu vodstva šole zahvalila vsem za sodelovanje. Družine so ostale pri skupnem kosilu in popoldanskem razvedrilu. Za otroke so bile organizirane igre in tekmovanja.

Slovenski dom v *San Martinu* je obhajal *žegnanje slovenske sv. maše* in sicer v nedeljo, 11. avgusta. Sv. maši, ki jo je daroval dr. Jure Rode, je sledilo slavlje s skupnim zajtrkom.

Zveza slovenskih mater in žena, osek *Slomškovega doma*, je priredila *dobrodelni koncert* na čast Marijinega vnebovzjetja. Vršil se je v četrtek, 15. avgusta, v cerkvi Santísimo Redentor v Ramos Mejiji. Peli so: Cvetka Kopač, Ani Rode, Andrejka Zupanc, Florencia Ottavino, Luka in Matija Debevec. Naorglah jih je spremljal Gustavo Andres; vodil je Luka Debevec. Ponovili so program, ki so ga pripravili za dobrodelni koncert v cerkvi Marije Pomagaj. Lepa prisotnost rojakov in domačinov je potrdila sloves, ki ga uživajo naši solisti.

Odbojarska ekipa Zedinjena Slovenija je 17. avgusta potovala v Mendoza, kjer so jo rojaki prijazno sprejeli. Najprej so v Estadio Pacífico tekmovali z mendoško mladino in zmagali na tekmi. Naslednji dan so se na istem igrišču pomerili z ekipo Municipalidad de Maipú in zopet dosegli zmago. Zvečer so igrali s provincijsko reprezentanco „Mendoza Sub 18“ in tudi tukaj zmagali. V nedeljo se je vse moštvo udeležilo slovenske sv. maše. Sledila je prijateljska tekma z Mendoščani; zapel jim je Mendoški oktet. V ponedeljek so se odpravili na izlet Zelenice, kjer so kosili odlični asado. Zapeli so jim Los Chañares. Po izletu so se presrečni odpravili v Buenos Aires.

Romanje v Lurdes. V nedeljo, 18. avgusta, smo Slovenci iz Buenos Airesa in okolice romali k lurški Materi božji. Zbrali smo se popoldne v spodnji cerkvi. Najprej smo skupno molili rožni venec, nato pa so bile pete litanije Matere božje. Sveto mašo je daroval delegat slovenskih dušnih pastirjev dr. Jure Rode; somaševala pa sta pater dr. Alojzij Kukovica in g. Marjan Bečan, ki je romarje tudi nagovoril pri

homiliji. Govoril je o zgodovini lurških dogodkov in o naročilu Marije Brezmadežne Bernardki Soubirous. Med bogoslužnim opravilom je spovedovalo več slovenskih duhovnikov. Romarsko pobožnost je povzdignilo mogočno ljudsko petje, ki ga je vodila pevska skupina mož in fantov. Po končani pobožnosti so se rojaki še zadržali v prijateljskem pogovoru pred baziliko. Romanja se udeleži vsako leto lepo število rojakov, ki se drugače med letom morda ne srečajo.

Pevsko glasbeni večer v Slovenski hiši, ki ga vsako leta prireja mladinski organizaciji SDO—SFZ, je bil letos že 33. po vrsti. Vršil se je v soboto, 17. avgusta. Vse prisotne, nastopajoče in poslušalce je pozdravil zvezni predsednik Gregor Modic. Najprej je nastopil otroški pevski zbor „Zarja mladosti“ pod vodstvom prof. Marjane Jelenc. Zapeli so: *Moj očka ima konjička dva*, *Polževo snubitev* in *Entre a mi pago sin golpear*. Potem je Luka Somoza Osterc zapel: *Lachen und weinen* in *Der Vogelfänger* ter slovensko *En starček*. Tatjana Gričar je zaigrala: *Ne grem domu*, *El golpe* in *Flashdance*. Klemenčičevi trije: Pavel, Ivan in Tomi so zabrenkali: *Na soncu*, *Me enseñaste* in *The unforgive II*. Na oder so prišli pevci Mešanega zbora San Justo pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar, ki so zapeli: *El último café*, *En ego campana* in *Dajte, dajte*. V drugem delu je nastopil otroški zbor Zedinjene Slovenije pod vodstvom

Arh. Jure Vombergar, slavnostni govornik na 41. obletnici Slomškovega doma.

KRATKE NOVICE

LJUBLJANA — Delo kot kazen. To je naslov tretje knjige zgodovinarja dr. Milka Mikule, ki raziskuje zlasti povojno politično represijo v Sloveniji. Izdal jo je Zgodovinski arhiv Celje, kjer je zaposlen. Pred tem je Mikula izdal deli Sodni procesi na Celjskem 1944-51 in Zaplembe premoženja v Sloveniji med letoma 1943 in 1952. V novi študiji opisuje povojna taborišča in zapore, predvsem pa različne oblike kazni z delom v prvih letih komunizma: prisilno delo brez odvzema prostosti, prisilno delo z odvzedom prostosti, poboljševalno delo in družbeno koristno delo. Zadnji dve obliki kazni so delili brez sodnega postopka. (*Mladika*)

Marte Selan Brula, ki so se predstavili s sledečimi pesmimi: *Poj, poj*, *Dos palomitas* in *Oj gora ta Banerina*. Sledil je nastop pevske skupine Vocal cuatro (Andrej Grilj, Aleks in Dani Cestnik ter Martin Selan), ki so zapeli: *Če se bom ženil*, *O mraku* in *Barčica*. Saši Podržaj je zaigrala na Klavirju: *Sonatina št.6 v D-duru*, *Mignon* in *Salata para Adelina*. Nastopili so še Klemenčičevi bratje z bratrancem Lukom, ki so zaigrali: *B Mashina*, *Black* in *Toxicity*. Točke programa je povezoval Luka Skale kot Fantom iz opere in Andrejka Zupanc kot Katerina. Sodelovali so še: Anka Savelli Gasser, Saši Jelenc Vodnik, Erika Indihar, Tone Mizerit, Tonči Pavlič, Damijan Ahlin in Saši Golob. V veži pred dvorano so razstavljali mladi slikarski umetniki: Cecilija Grbec, Aldana Havelka (fotografije), Mikaela Podržaj, Andrea Quadri Brula, Karla Škvarča, Karolina Žnidar in Irena Žužek.

41. mladinski dan v Carapachayu je bil v nedeljo, 25. avgusta. Pod geslom „Z upanjem gremo naprej“ je potekel kulturni program. Vse navzoče je pozdravil Andrej Žnidar; nato pa so štirje pari zaplesali venček slovenskih plesov. Barbara García, predsednica krajevne mladinske organizacije, je imela govor, kjer je razmišljala: „Moramo ostati zvesti svojim idealom“? Carapačajski mladini je v imenu zveznega mladinskega odbora čestitala k njihovemu dnevu Erika Indihar. Štirje fantje so zaigrali na kitare, šest deklet pa je nastopilo z modernim plesom. Vsi nastopajoči so nato stopili na oder in zapeli priljubljeno: „Color esperanza“. (Barva upanja).

malo za šalo...

BLAGOSLOV — Po blagoslovu avtomobila je duhovnik rekel vozniku: „Ta blagoslov velja samo do 120 kilometrov na uro. Če boste vozili hitreje, potrebujete sveto olje (maziljenje)!“

NOVE BESEDE — „Mama,“ pripoveduje Miha, „danes smo se v šoli naučili veliko besed, ki jih nismo poznali.“

„Lepo! In kako vam je to uspelo?“

„Tako, da smo učitelju nastavili na stol risalne žbljčke!“

MAŠILO — Neki sloveč pridigar je v svojih govorih kot mašilo rad uporabljal besedici 'na žalost'. Ko je nekoč govoril o Bogu Očetu in njegovi skrbi za ljudi, mu je ušel stavek: „Mi vsi smo, na žalost, božji otroci.“

IZGUBLJENO LETO — „Ljubica, koliko let imaš?“ vpraša fant dekle.

„Dvajset,“ odgovori ta.

„Ali jih nisi imela lani ena-

indvajset?“

„Da, pa saj sem ti rekla, da sem eno leto izgubila na fakulteti!“

IDEALNA TEŽA - Sošolki se srečata po dolgem času. „Neverjetno, kako vitka si postala. Kakšen je tvoj tajni recept?“

„Tajni recept je moj zakon. Nепrestane napetosti me žrejo.“

„Zakaj se ne ločiš?“

„Čakam, da pridem do idealne teže.“

MLEKO - „Naša krava daje dvanajst litrov mleka na dan,“ se hvali Mirko pred sošolci.

„In kaj naredite z vsem tem mlekom?“ ga vpraša eden od njih.

„Dva litra ga porabimo doma, šestnajst litrov pa ga oče pelje v mlekarno.“

PLEVEL — V pismih bralcev je neka gospa postavila uredniku vprašanje: „Odkar imam svoj vrtiček, je moje življenje veliko bolj veselo. Žal pa

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Že leta 1945, ko se je vse to začelo, sem vedel, kako se bo končalo.
- Vrnil se bom v Slovenijo, šele, ko bo postala polnoletna.
- V konjski dirki je zmagal trojanski konj, pa čeprav je prišel zadnji na cilj.
- Hodil je pred svojim časom, dokler ga čas ni povozil.
- Pri nas obsojajo zločine, ne pa zločincev.
- Otroci revolucije so čez noč postali sirote brez očeta in matere.
- Vse diktature so potem, ko gredo po gobe, smešne.
- Kjer so komunisti oblast, so nekomunisti ob last.
- Prišel je na oblast skozi zasilni izhod.
- Ne pripovedujte dovtipov ljudem iz drugega vica.
- Nimam prav, ampak storil bom vse, da vam bom dokazal, da vi nimate prav.
- Pustil sem času, da me je prehitel. Ni me zmedla njegova hitrost, ampak smer.
- V demokraciji cenzorji popravljajo samo slovenske napake.

ne morem rasti, ki sem jih posejala ali posadila, vedno ločiti od plevela. Ali mi lahko svetujete, kaj naj naredim?“

Urednik časopisa ji je odgovoril: „Preprosto porujte vse — tisto, kar bo spet zrastle, je plevel!“

KJE JE KAJ

Kristus, kralj veselja — Božidar Fink	257
Marija, zgled vere in ljubezni vsem narodom - Nadškof Franc Rode	259
Cerkev in ateizem — Papež Janez Pavel II.	261
Proti izključitvi krščanstva v Evropi	261
Sv. Avguštin nas uči — Zgled Marije Magdalene	262
Rožnovenska Mati Božja — Silvester Čuk	263
Mati Terezija iz Kalkute —	

Metka Mizerit	264
Nameni Apostolata molitve za oktober in november	265
Bazilika naše Gospe na stebru (Nuestra Señora del Pilar) — Metka Mizerit	267
Vsi sveti — Nikolaj Tavelić — Silvester Čuk	269
Vprašujete — odgovarjamo - K.	270
Pot dobrega človeka — Lojze Kozar	271
Angel strasti — Anselm Grün ..	271
Freske v zunanji kapeli cerkve Marije Kraljice miru — Jure Vombergar	272
22. decembra bo 100-letnica	

rojstva izseljenskega duhovnika mons. Janeza Hladnika	273
Po nevihti na Madagaskarju — Pedro Opeka	275
Pogovor z Ivanom Vombergarjem — Stane Snoj	276
V primežu revolucije — Ivan Lavrih	278
Materinski dan — Tone Rode ..	280
Zlata poroka Jožeta Kržišnika in Marije, roj. Lavrič	281
Duhovno življenje je objavilo ..	282
Odšli so	283
Iz naše kronike — Metka Mizerit	285
Kratke novice ... 258, 263, 266, 268, 272, 274, 281, 287	

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVIVA

Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo.

Direktor: mons. dr. Jure Rode - Urednik: arh. Jure Vombergar - Tehnični urednik: Stane Snoj - Clanica uredniškega odbora: Metka Mizerit - Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel.: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - Oblikovanje in tisk: Talleres Graficos VILKO S.R.L. - EE. UU. 425 - C1101AAI Buenos Aires, Argentina - Tel.: +54-11-4362-7215 - E-mail: vilko@ciudad.com.ar

POVERJENIKI

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103. USA. KANADA: Rado Krevs, 75 Trowell Ave. Toronto M6M - 1L5 Canada. ITALIJA: TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia. GORICA, Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA

Naročnina v Argentini za leto 2002: \$ 55.- in izdatki za pošto; drugod US\$ 55.- Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina.

Od zgoraj
in od leve:
1., 2. IN 3.
Mladinski
dan
v
Carapachayu

Zgoraj in
desno:
„UBOGI
SAMCI“
na
mladinskem
dnevu na
Pristavi -
Foto: M. Čeč

Jože Kržišnik in Marija, roj. Lavrič,
v družbi
nečakov,
župnikov
Janeza in
Lojzeta
Kržišnika,
ki sta prišla
iz Slovenije
na stričevo
zlato
poroko.
Foto: Marko
Vombergar

1. in 2. Z obletnice Slomškovega doma in Mladinskega dneva v Ramos Mejiji.

Desno. 11. avgusta v Našem domu: Dr. Luis Roldan, predsednik ustanove SPES (Servicio para esclarecimiento en sectas) predava o sektah. Spremljali so ga časnikar Christian Viña ter brata Josef in Particij kongregacije Legionarios de Cristo.

Spodaj: Z mladinskega dne v Našem domu v San Justu.

Foto: Marko Vombergar

La Vida Espiritual

Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovena. Director: Mons. dr. Jorge Rode

Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 90-87

Armado e impresión: Talleres Gráficos VII KO S.R.L. - Estados Unidos 425 - C1101AAI Buenos Aires - Argentina